

SAS DİZİSİ No: 11

Birinci Baskı: Ocak 1984

İkinci Baskı: Ocak 1988

© Copyright: Librairie Pion / Tay Yayınları, 1983
Klodfarer Cad. No: 16, Türbe, İstanbul Tel: 522 45 32

Gerard de
VILLERS

SAS

KENNEDY
DOSYASI

TAY YAYINLARI

İ. BÖLÜM

Böyle bir havada akli olan, dışarı adım atmazdı. Hele gerçek bir prens, asla!

Central Intelligence Agency'nın özel ve lüks ajanlarından sayılan Soylu Altesleri Prens Malko Liage, ya da kısma SAS, altındaki arabaya hakim olmaya çalışırken bunları düşürüyordu işle. Prensbourg-Viyana *jinnu* tanı anlamıyla bir buz pistine dönüşmüş, güçlü Jaguar Mark 10'un karlı ve buzlu zeminde kaymasını engellemek imkansızlaşmıştı. Zaman zaman dondurucu bir rüzgâr esiyordu, öğle vaktini henüz iki saat geçmiş olmasma rağmen, Malko farlarını yakmak zorunda kalmıştı.

Bir köy girişinin karayolları levhasında "Viyana 32 km." yazısı okunuyordu.

— Eğer bir aksilik olmazsa, tam zamanında yetişeceğiz, dedi Malko.

Yılın büyük bir kısmını Avusturya'da Liezen Köyü'ndeki şatosunda geçirirdi. Geri kalan zamanını ise New York Eyaleti'nde Poughkeepsie'deki villasında.

Maiko'nun sağında oturan Elko Krizantem, sıkıntısını unutmak için elinden geleni yapıyordu. Bu onun zayıf tarafıydı. Direksiyonda kendi olmadı mı, midesi bulurdu. Hareket ettiklerinden bu yana, gözünü bir an olsun ön cama çarpan kar taneciklerinden ayırmamıştı. Güneşli, sıcak havasıyla İstanbul şu an ne denli uzaktı! Aslında İstanbul'dan çok, arkadaşlarını özliyordu. Ama yine de halinden memnun olması gerekiyordu.

Kar fırtınası altında da olsa, Avusturya'da yaşamak, -

İstanbul'da ölmekten iyiydi!

Gürültüleri yutan kar altında Jaguar gerçekdışı bir dünyada ilerler gibiydi. Şatodan ayrıldıklarından beri tek bir araca rastlamamışlardı. Karşılaştıkları tek kişi ise, Lizen çıkışında az daha ezecekleri belediye başkam olmuştu. Adamın, böyle bir havada çıkmalarına şaşıtığı, gözlelerinden belliydi.

II. BÖLÜM

Divanın üzerinde sarmaş dolaş olmuş, delice sevişen bir çift vardı. Binanın yirminci katındaki geniş salon son derece loştu, Karşı binadan gelen kızlımsı, zayıf ışık, divandaki vücutları Şöyle böyle aydınlatıyordu.

Birden, içlerinden biri doğruldu ve çevik bir hareketle yumuşak halıya atladı. Sarışın, saçları gözlerine düşen genç bir adamdı bu. Altında, üzerine sımsıkı oturmuş bir pantolon vardı.

— Susadım, dedi.

Masaya gidip bir bardak viski doldurdu ve bir elinde bardağı, diğerinde viski şişesi geri döndü. Divanda yüzükoyun ve bacakları açılmış durumda yatan vücuda baktı.

— Ne yakışıklı adamsın, Jerry! dedi yatan.

Ses, elli yaşlarında olgun bir erkek sesiydi. Yüzü karanlıkta kalıyordu. Dirseklerinin üzerinde doğrularak kulamparasına baktı. Onun da belden yukarı çıplaktı.

Sonra, derin bir iç çekerek kendini yeniden yüzükoyun divana bıraktı ve başını öteki yana çevirerek:

— Haydi gel, diye mırıldandı.

Sarışın genç adam bardağı usulca halıya bırakarak sevgilisine yaklaştı. Dudaklarında anlaşılmaz bir gülümsemeyle sırtını okşamaya başladı.

Divandaki adam sırtını okşayan eli tutmak için kolunu uzattığında, sarışın genç adam elindeki viski şişesini olanca gücüyle sevgilisinin ensesine indirdi.

Korkunç bir gürültü oldu. Parçalanan şişeden etrafa, ezilmiş tahtakurusu kokan viski saçıldı. Yaşlı adam

hafifçe titredi, başını kaldırmak istedi, kaldıramadı. **Hareketsiz** düştü kaldı. Jerry, elinde şişenin yansı, tekrar **vurmaya hazır** biçimde birkaç saniye bekledi. Sonra silahım bir köşeye fırlattı.

Yüzünde sert ve kayıtsız bir ifade belirmişti. Hareketsiz yatan bedeni sırtüstü çevirdi. Pantolonunun fermuarını açarak çizgili ipek külotu aşağıya sıyırdı ve aradığını buldu: Beline bağlı ince, deri bir kordon vardı.

Kordonu çözdü ve ucundaki sararmış iki anahtarı aldı.

Salonu boydan boya geçerek duvardaki büyük tablonun önünde durdu. Tablonun arkasında, küçük kare bir kapak vardı. Anahtarlardan birim usulca anahtar deliğine soktu, çevirdi ve çekti. Hafif bir uğultu oıdu. Duvarın bir bölümünün yana kaymasıyla ortaya küçük bir kasa çıktı. Jerry mandalı çevirerek kapağı açtı. Radyasyona dayanıklı, son derece modern bir kasaydı.

Jerry, içindeki madeni evrak çantası m aldı. Çanta, suya ve ateşe dayanacak cinstendi.

Kasayı kapamaya gerek bile görmeden çantayı bir koltuğa atıp, anahtarları pantolon cebine koydu ve giyinmeye başladı.

Beş dakika sonra, elinde çanta olduğu halde koridora çıktı. Divandaki adam o ana kadar hiç kırmıdamamıştı. Jerry asansöre atlayıp garaj katının düğmesine bastı. Sevinçten ıslık çalıyordu. Aynada saçlarını düzeltti. Hayatında bu kadar kolay para kazanmamıştı.

Garajda pek az araba vardı. Perşembe akşamı olduğu için binada oturanların çoğu Maryiand ya da Virgini-a'ya hafta sonu tatiline gitmişti.

Jerry hiç duraksamadan garajın dip tarafına doğru yürüdü. İlerde tek kapılı büyükçe bir Cadillac duruyordu.

Arabanın sağ kapısını açtı. Direksiyonda bir adam vardı. Bakışlarım genç homoseksüele, sonra çantaya çevirdi.

— Bu mu?

Sesinden heyecanlı olduğu belliydi.

Elli yaşlarında, şapkalı, koyu renk elbiseli, elleri ba-

kimli biriydi.

— Evet, bu!

Madeni çantayı koltuğa bırakıp cebinden anahtarlar-
rı çıkardı. Diğer anahtarları alırken:

— Bunun aradığımız çanta olduğundan emin misi-
niz?

— Başka çanta yoktu.

— Pekâlâ!

Anahtarı sokup kilidi açtı ve çantanın kapağını kal-
dırdı. İçindekilere bir göz attıktan sonra tekrar kapadı.

— Paramı hemen ödeyecek inisiniz? diye sordu Jerry.

— Elbette, dedi adam. Ama burada olmaz.

Kapıyı açıp kendi tarafından indi. Jerry, Cadillac'm
önünden dolaşarak adamın yanına gittiğinde ucunda sus-
turucu bulunan bir namluyla karşılaştı.

İlk kurşunu göbeğinin üstüne yedi Jerry. Boğuk bir
inilti çıkılarak iki kat oldu. Katil hemen yer değiştirerek
ikimi kuralım ,.ry. kulağına sıktı. Yıldırımla vurulmuşa
dönen Jerry vere, Cadillac'm önüne yığıldı. Katil bir el
de ensesine ateş etti. Jerry nasıl yaşamışsa, öyle ölmüştü.
Yani, aptalca.

Volodniyar Grinef adındaki katil, elinde madeni çan-
la, garajı katederken gülümsüyordu. Durum öğrenildiğin-
de KGB'deki diğer albayların suratlarının alacağı ifadeyi
daha şimdiden görür gibiydi. Tabii her şey yolunda gi-
derse... Çünkü madeni çantanın içindeki dosyayı ABD dı-
şına çıkarmak pek kolay olmayacaktı. Hırsızlık olayı or-
talığı karıştıracaktı. Böyle bir durumda kendisi havaala-
nına bile gidemezdi. Neyse ki, her şey planlanmıştı. As-
lında elindeki dosyayı elçiliğe teslim ederek diplomatik
kuryeyle de gönderebilirdi. Ama Amerikalıların bu du-
rumda bazı önlemler alma ihtimali ya da elçilikteki yol-
daşlarının bu başarıya sahip çıkma tehlikesi vardı. Oysa,
Volodniyar Grinef ihtiraslı ve kibirli biriydi.

Asansöre binmeden önce geri döndü. Cadillac,
Jerry'nin cesedini gizliyordu.

Bunca bekleyişten sonra her şey kolayca olup bitmiş-
ti. Bu iş üzerinde iki yıldır gizli gizli çalışıyordu. Hem de
"bağımsız ajan" olarak. İz bırakmamak için kendi elçi-

ligindeki KGB Şefi'ne bir kez olsun telefon bile etmemişti.

Moskova'daki uzmanlar dosyanın bir kopyasını elde edebilme şansına sahip kişileri belirlemek için tam bir yıl uğraşmışlardı. **Sonra da** bu kişilerin zayıf tarafları **aranmış ve tuzaklar kurulmuştu.**

Genellikle son derece cimri olan KGB'nin, böylesine dolar harcadığına hiç rastlanmamıştı.

Asansör giriş katında yavaşça durdu. Volodniyar Grinef koltuğunda uyuklayan kapıcının önünden geçip sağa döndü. Mavi Buick arabası 500 metre ötedeydi. Direksiyona geçtiğinde birden canı sıkıldı. Jerry'ye Liebelers'in ölüp ölmediğini sormayı unuttuğunu hatırladı. Ama artık çok geçti...

Saat ondan sonra Washington her zamanki gibi bomboştu. Pennsylvania Caddesi'nden 17. Sokak'a kadar çıktı, sonra güneye döndü. Beyaz Saray'ın önünden geçerek Connecticut Caddesi'ne ulaştı. Caddenin biraz yukarsında Sheraton Park Otel'de K 508 numaralı dairede kalıyordu.

Yoluna devam ederek Lincoln Memorial Parkı'nı geçti, Memorial Bridge'i aşarak Arlington Askeri Mezarlığının solundan oto yola çıktı. On dakika sonra Washington Havaalanı'ndaydı. Arabasını parka bırakıp New York'a giden Eastern Airlines'ın eski Convair'lerinden birine kapağı attı. Uçakta bir düzine yolcu ya var, ya yoktu. Onlar da uyukluyorlardı. Uçak hemen havalandı. Kırk beş dakika sonra New York'ta olacaktı.

*

David Liebelers, Jerry'nin kaçışından on beş dakika kadar sonra kendine geldi. Önce hiçbir şey hatırlamadı. Divanda korkunç bir viski kokusu vardı. Aşırı içkiden sızdığını sandı. Fakat başındaki bu dayanılmaz ağır içkiden olamazdı. Elini ensesine götürdüğünde parmaklarına gelen kan pıhtıları bir anda aklını başına getirdi. Doğrulamaya çalıştı. Başu müthiş dönüyordu.

— Jerry!

Birden, açık duran kasayı farketti. Tüm vücudu bir

anda kasıldı. Sarsak sarsak yürüyerek duvara kadar gitti. Kasa boştu. Bitkin bir halde divana çöküp başını ellerinin arasına aldı. İnanılacak gibi değildi. Jerry'yi iki yıldır tanıyordu. Aralarındaki ilişki Washington'da herkesin ağzına sakız olduktan sonra karısını Missouri'ye, annesinin yanına göndermek zorunda kalmıştı.

Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Aklına ilk gelen düşünce, pasaportunu, seyahat çeklerini alıp ilk uçağa atlayarak ülkeyi terketmek oldu. Sonra bu düşüncüyü kafasından kovdu. Kusurları vardı, ama alçak değildi. Haline acıdı. Ulusal Güvenlik Konseyi'nin önemli kişilerinden ve K.Raporu'nu saklamayı üstlenmiş güvenilir bir üyeydi. Meslek hayatı artık sona ermişti, ama felaketin önlenmesi için ufak da olsa, bir şans vardı. Titrek bir elle telefonu açtı ve **nol edilmesi bile** vaşak olan iki numara-
dan birini çevirdi.

Beyaz Saray'ın bodrum katında, Acil Durumlar Salonu'nun dördü beyaz telefonundan biri çaldı.

Beyaz deri koltukta Oturan adam hemen cevap verdi:

— Alo?

Bu salon Amerika'nın gerçek beynidir: Başkan uyukdayken bile, son derece gelişmiş haberalma cihazlarının başında nöbet tutan uzmanlar, çeşitli yerlerden devamlı haber toplar ve değerlendirirler. Hava Saldırı Komutanlığı ile olan bağlantıları bir an olsun kesilmez.

Federal ve Askeri Gizli Servis Şeflerinin katıldığı Özel Grup5/12 toplantılarının yapıldığı yer de burasıdır. Buranın özel telefon numaralarını bilen kişiler iki elin parmaklarından azdır. Bu sayıyı bile çok görenler vardır.

Nöbetçi, David Liebler'in anlattıklarını kısa notlar alarak dikkatle dinledi. Sonra kayıtsız bir sesle:

— Gerekeni yapacağız, dedi. Şu an için evinizden ayrılmayın.

Ahizeyi yerine koyduktan sonra başka bir telefonu açtı. Telefonun altındaki cihaza plastik bir kart soktu. Cihaz otomatik olarak hattı bağladı.

Numara, CIA'da başkan yardımcılarının biri ve Planlama Servisi sorumlusu olan Frank Thorpe'a aitti. Gö-

revi, CIA'nın temel üke olarak benimsediği "Ateşe ateşle karşı koymak" sözüne sadık bir biçimde uygulanacak "planları" hazırlamaktı.

Frank Thorpe evinde yoktu.

— Kendisine haber veririz, denildi.

Beyaz Saray'daki nöbetçi birkaç **yere** daha telefon etti. Olağanüstü toplantı tanı gece yarısı yapılacaktı. Başkati'nin uyandırılıp uyandırılmaması konusunda kısa bir **tartışma Oldu**. Sonunda bunun gerekli olmadığı kanısına **varıldı**. Toplantıya katılanlar gerekli önlemleri alabilirlerdi.

Kararlaştırılan saatte hepsi salondaydı. Pakistan Büyükelçiliği'ndeki yemekten gelen Frank Thorpe smokini-ni bile çıkarmamıştı. Beş adam hemen işe koyuldu. Toplantı kısa sürdü. Gerekli yerlere telefon edildi. NSA, FBI ve CIA'rim araştırma mekanizması derhal devreye sokuldu.

En kötü sonuçlar göz önüne alınarak kullanılacak yöntem kararlaştırıldı. İşin güvenilir ajanlara verilmesinde ve gerektiğinde ortadan kaldırılmaları konusunda görüş birliğine varıldı.

Geride hiçbir iz bırakılmayacaktı. Sanki bu olay hiç yaşanmamış olacaktı.

Frank Thorpe önce çıktı. Kendisini bekleyen siyah Oldsmobile'e atlayıp şoföre Lincoln Memorial'deki gizli bürosuna çekmesini söyledi. Binanın kapısında tabela yoktu. Oysa burası, "Planlama Servisi"nin merkezlerinden biriydi. Frank Thorpe, dünyanın belli başlı kentlerinde bulunan CIA şubelerine doğrudan bağlı, yirmiyeye yakın şifreli teleksin bulunduğu ses geçirmez odasına girdi.

*

* *

David Liebler telefon ettikten sonra odasını topladı, divana çekidüzen verdi, kasasını kapadı ve bir pencere açtı. Oda sadece bu pencereden giren ışıkla aydınlanıyordu. Başına bir havlu sararak yan odaya, çalışma masasının başına geçti. Yarım saat kadar sonra telefon çaldı. Arayan Frank Thorpe idi.

— Jerry'yi bulduk, dedi. Binanızın altındaki garajda. Üç kurşunla öldürölmüş. Profesyonel işi. Bu iş sizin sandığınızdan daha karmaşık.

— Size bir yardımım dokunabilir mi? diye sordu David Liebeler.

— Hayır. Yalnız olaydan kimseye söz etmeyin, yeter.

Telefon kapandı.

David Liebeler bir süre düşündü. Sonra kalemini alıp önündeki kâğıda bir şeyler karalamaya başladı. Yazıyı bir zarfa koyup kapattı ve zarfı herkesin görebileceğı bir yere, karısının fotoğrafımın önüne koydu.

Thorpe haklıydı. Hiçbir yardımı olamazdı artık. Sebep olduğı olay son derece önemliydi. Masasının sol çekmecesini açtı ve geçen kış Meksika seyahatinde satın aldığı kromajlı Colt 5 taklidi tabancasını çıkardı.

Bir an duraksadıktan sonra, namluyu damağına dayayarak tetiğı bastı. Silahın sesini duymadı bile. Kafatasının yansı parçalanmış halde iskemleye devrildi.

Serge Goldman Marisa Platner'i seyrederken ağzının suyu akıyordu. Mesleğinde böyle anlayışlı kızlara pek kolay rastlanmazdı. Hele doksan iki kiloluk yağlı vücuda ve dazlak kafaya sahip biri için daha da zordu bu.

Marisa Platner ile tanışması tereyağdan kıl çeker gibi kolay olmuştu. Pilici, 3. Cadde'deki, bir yığın aç mankenin devam ettiği bir İrlanda barında, "P.J. Clarks'ın Yeri"nden kaldırmış ve iki dolar yetmiş beş sentlik bir bifteğe kızı tavlamıştı. Üzerindeki taksitle alınmış beyaz vizon mantoya rağmen, genç kız beş parasız ve açtı. Strip-tizci olarak çalıştığı Chicago'dan yeni gelmişti. New York'ta şarkıcılık ya da tiyatro oyunculuğu yapmak istiyordu.

— Size yardımcı olabilirim, demişti Serge Goldman. Şu sıralar bir film yapıyorum...

Aslında doğrudu bu... Genç kız ertesi gün akşamüstü altıda büroya damlamıştı. Sekreter çıktıktan hemen sonra. Üzerinde göğüslerinin üçte ikisini ve baldırlarının tamamını ortaya koyan kırmızı bir giysi vardı.

Masanın üzerine bıraktığı yarı aralık çantasından siyah muslin külotunun bir ucu görünüyordu. Marisa'nın zeki biri olmadığı belliydi, ama Dale Carnegie'nin "Dost Kazanmak Sanatı" adlı kitabını okumuş olduğu kesindi.

Sohbet, yedinci sanatı hiç mi hiç ilgilendirmeyen konular üzerinde koyulaşmıştı. Serge Goldman masasının bir ucunda başlayıp bitiveren sevişmeden pek bir şey anlamazken, bu bir anlık seks, Marisa'ya lüks hayaller kur-

durmuştu: Hafta sonunda onu en azından Virgin Adaları'na tatile götürmeliydi!

Serge genç kıza bir sürpriz yapacaktı. Ona sadece pasaportunu yanına almasını söylemekle yetinmiş ve ertesi akşam 52. Sokak'taki küçük dairesine davet etmişti.

Bu kez Marisa yeşil bir giysiyle geldi. Bacakları biraz adaleliydi, ama Serge'in gözü sarı uzun saçların çevrelediği melek yüzden başka bir şey görmüyordu. Hafta sonu tatilinden söz etmeye başladığında eli kızın kalçalarındaydı. Genç kız inleyerek biraz daha sokuldu. Bu hareketi Serge'in kafasında kötü düşünceler uyandırdı. Belki de sevişmek için bunca uzağa gitmeye gerek kalmayacaktı. Teybi çalıştırıp ceketim çıkardı.

— Niçin kolunuzda iki saat var?

Serge ciddi bir ifade takınarak:

Benim mesleğimde şarttır bu, dedi. Sağ kolumdaki Hollywood saatini gösterir, soldaki de bulunduğum yerin saatini. Böylece iş yaptığını kişilerle rahatsız etmezsiniz **ne** zaman **görüreceğimi** bilirim.

Genç kız bu sözleri hayranlıkla dinlemişti. Serge bundan yararlanıp kızın eline, ağzına kadar dolu bir viski bardağı tutuşturdu.

Qn dakika sonra divan her türlü duruma hazırды.

— Eğer sinemada isim yapmak istiyorsanız rahat olmalısınız, öyle değil mi? diye sordu Serge.

Viski etkisini göstermişti: Marisa bir sıçrayışta doğruldu.

— Beni nasıl buluyorsun, Tonton?

Ani bir hareketle fermuarını açıp elbisesini ayaklarının dibine düşürdü. Üzerinde incecik bir külottan başka bir şey yoktu.

— Ünlü Venüs'ten farkım yok değil mi? Üstelik, benim fazladan kollarım da var!

Sonra kendini sevgilisinin kucağına atıp dilini ağzına verdi. Serge tam karşılık vermek üzereyken, kapı zili nin çalmasıyla sıçradı. Bu adresi gerçek patronlarından başka bilen yoktu. Nerede bulunduğunu bir tek onlar bilebilirdi.

Sinemayla uğraşmadan önce Komünist Enternasyo-

nal'in Balkan üyesi olduğunu bilen pek az kişi vardı. O yıllarda açtı ve komünizme inanıyordu. Kıvrak zekâsı ve Yahudi olusu ona kolaylık sağlamıştı. 1943'de Komintern dağılınca MVD* yetkilileri onu Amerika'da bir bilgi toplama şebekesi kurmakla görevlendirdiler. Kendisine parlak bir gelecek ve bol para vaat etmişlerdi. New York'a göçmen bir Yahudi mühendis olarak indi. Bir süre sonra da kendisini, bir başka teşkilatla ilişki kuracağı Chicago'da bulmuştu.

Üç ay sonra casusluktan otuz yıl hapis yiyerek Denamora Hapishanesi'ni boyluyordu. Ruslar onu, teşkilatlarına FBI'ın sızıp sızmadığını kontrol için göndermişlerdi.

Kuşkularında haklıydılar.

Neyse ki Serge Goldman'ın şansı vardı. Kendisi gibi bir Rus Yahudisi olan avukatı ondan hoşlanmış ve Serge'i kurtarmak için CIA ile pazarlık etmişti. Ziyaret günü olan bir cumartesi, bir adam gelip Goldman'ı koğuşunda bulmuştu. Ya çeyrek yüzyıldan fazla hapis yatacak, ya da Rusların yeniden kuracakları teşkilatın başında kimin bulunduğunu öğrenip bildirecekti.

Serge tekrar mahkeme önüne çıkarılmış, jürinin kararında yanıldığı ileri sürülerek hemen bırakılmıştı. Ruslara, Amerikalılar hesabına çalışmayı kabul ettiği için serbest bırakıldığını söylemesi yeterliydi. Aslında, Ruslara ihanet edecekti tabii!

Plan iyi yürümüşü. Bir süre yani. Goldman uçağa atlayıp Paris'e gitmiş ve eski dostlarından biriyle ilişki kurmuştu. Rastladığı herkes kucak açıyordu ona.

— Moskova'ya gelin! Eski şefleriniz sizi görmekten mutlu olacaklardır, denmişti.

Bu davete pek yanaşmak istemiyordu, ama CIA'nın Paris Şefi:

— Gidin, demişti. Aksi halde size itimat etmezler.

Moskova'ya istemeye istemeye gitmişti. Uçaktan adımını atar atmaz dev gibi dört adam tarafından çevrilmiş, yaka paça bir arabaya atılarak soluğu Minsk'te, KGB'nin özel bir hapishanesinde almıştı. Üç ay boyunca tek soru

(*) Varlığını 1952'ye dek sürdüren Sovyet Gizli Polis Örgütü.

sorulmadan her gün dövülmüştü. Dayak faslından sonra cellatları kendisini hücreye götürmeden önce, vücudunda bir sigara söndürmeyi de alışkanlık haline getirmişlerdi.

Sonra, günün birinde, her zamanki gibi dövülmeye götürülmedi. Temiz bir elbise ve kravat verildi. Boş bir odaya alındı. Odada resmi üniformalı çok kibar bir MVD albayı vardı. Kendisinin askeri mahkemede ihanetten idama mahkûm olduğunu bildirdi. Ruslar her şeyi biliyordu. Amerika'daki hapishanede kendisini ziyaret eden Amerikalının ne teklif ettiğinden, hatta ne marka sigara içtiğinden bile haberleri vardı.

Serge Goldman sonraki günlerini mektup yağmakla geçirmişti. Bir hafta sonra idam edilecekti.

İdam günü kendisini dev yapılı biri uyandırmış ve şöyle demişti;

dan böyle Askeri mahkeme suçunu bağışladı, yoldaş. Bunu benimle çalışacaksın.

Dev yapılı udam KGB'nin 9 numaralı servisinde görevliydi. **Rusya'dan** dünyanın dört bucağına gönderilen Yahudi göçmenlerin dosyalarını hazırlayan bu servisti. Adanı Goldman'ı alarak pencereleri geniş bir parka bakan konforlu bir odaya götürmüştü. Çay ve sigara ikram ettikten soma:

— Bugünden itibaren sakın bir saçmalık yapayım deme, demişti.

Sözlerine bir ağırlık katmak için olsa gerek, ceketini çıkarmış ve iri yumruklarıyla Serge'in suratına suratına vurmuştu. Ön dişleri dökülen zavallı Serge yine de bunun kurşuna dizilmekten daha iyi olduğunu düşünmüştü.

Dev adam onu yerden kaldırmış, üstünü başını silkeledikten sonra şöyle konuşmuştu:

— Adım, Igor Zubilin. Bundan sonra senden ben sorumluyum. Eğer ihanet edecek olursan kemiklerini kendi ellerimle kırarım. Amerika'ya dönecek ve emir bekleyeceksin.

Serge Goldman istenileni yapmış, New York'a inmiş-

muştı. Onlar işkence yapmamışlardı. Ajanlara başından geçenleri aktarmış, Ruslardan henüz bir görev almadığını bildirmişti.

Amerikalılar fazla güçlük çıkarmamışlardı. KGB ile mümkün olduğunca ilişki kurmasını söyleyerek bırakmışlardı.

Bir süre sonra Goldman geçim sorununu ileri sürdüğünde FBI hemen kendisine sinema prodüktörlüğü yapmasını önermiş, o da bu işi Ruslara bildirmişti.

Her iki taraf da, ona seyahat fırsatı verecek ve birçok kişiyle tanışma ortamı yaratacak bu işi uygun buldu. Böylece Serge Goldman CIA'nın kontrolundaki bir şirkete prodüktör olarak girdi.

Kazandığı para ve sürdüğü hayat fena sayılmazdı. Amerikalıların da, Rusların da kendisiyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığının farkındaydı. Ama Ruslara ihanet etmeyi son çare olarak göze alacaktı. Yoldaş Albay Zubilin'den korktuğu kadar kimseden korkmuyordu.

Zaman zaman Ruslara ufak tefek hizmetlerde bulunduğu oluyordu. Amerika dışına bazı önemsiz belgeler çıkarır ya da tanımadığı kişilere dağıtmak üzere ülkeye para sokardı. Bu gibi durumlarda Amerikalılara ne diyeceğini de Ruslar öğretirdi.

Kapının zili çaldığında bunun ancak KGB'den biri olabileceğini düşündü. Diğerleri kibardı. Önceden telefon ederlerdi ve gece yarısı rahatsız ettikleri hiç olmamıştı.

Kollarını boynuna dolayan Marisa'yı iterek:

— Zil çaldı, dedi. İçerki odaya geç. Belki önemli bir şeydir.

Genç kız kırıtarak odaya girdi. Serge'in kızı görececek hali yoktu. Yeşil giysiyi plak dolabına tıktıktan sonra kapıyı açmaya gitti.

Karşısındaki adamı daha önce hiç görmemişti. Aşağı yukarı aynı yaşıydılar. Üzerinde koyu renk bir elbise, elinde madeni bir dosya çantası vardı. Adamın gözlerindeki buz gibi ifadeden bunun basit bir iş olmadığını hemen anladı. Yine de:

— Ne istiyorsunuz? diye sormaktan kendini alama-

— Yalnız mısınız?

Yabancı'nın sesi kısık, tok ve otoriterdi. İçeriye girip usulca kapıyı kapadı.

— Evet, dedi Serge.

İnşallah Marisa yerinden kımıldamazdı! Ortaya çıkması rezalet olurdu ve bu adamlar da rezaletten hiç hoşlanmazlardı.

Yabancı divana, Marisa'nın yerine oturdu. Nezle dergilse Marisa'nın parfümünü farketmiş olmalıydı.

— Size ihtiyacımız var, dedi yabancı.

— Siz kimsiniz? diye sordu Goldman.

Aklınca vakit kazanmaya, biraz daha geç belaya bu-
laşmaya çalışıyordu. Diğer gayet ciddi bir tavırla:

-Albay Igor'un size iyi bir ders verdiğini sanıyorum, dedi. Akıllanmadınız galiba?

Serge Goldman'ı bir titreme aldı, kabus yeniden başlıyordu.

-Ne yapmam gerekiyor?

— Sadece önemli bir görev. Bu belgelerin ülkeden **çıkarılmasını** istiyoruz. Bunları siz götüreceksiniz. İlk uçakla.

Goldman'ın gözleri çantaya kaydı.

— İyi ama ya bunlar...

Volodniyar Grinef kuru bir gülüşle sözünü kesti:

— Korkmayın, içinde atom bombasının planları yok. Sadece bizi ilgilendiren birkaç belge var. Tehlikede değilsiniz. Öyle bile olsa, seçme şansınız yok.

Bu adamlar ayak üstünde kırk yalan söylerlerdi.

— Ne zaman hareket etmem gerekiyor?

— Şimdi. Alın şunu...

Cebinden bir deste para çıkarıp on tane yüz dolarlık ayırdı. Goldman huzursuz bir biçimde onu izliyordu. KGB bol keseden para dağıttı mı, işin içinde iş var demekti.

— Bu para masraflarınız için. Derhal Kennedy Havaalanı'na gidin. Yarın Viyana'da olmanız gerekiyor. Avrupa'ya ayak bastığınız anda Viyana'da şu numaraya telefon edin. (Bir kâğıt uzattı.) Oradan Stephan Grelsky'yi isteyeceksiniz. O sizi gelip bulur. Esmer, iki metreden uzun

biridir. Belgeleri ona vereceksiniz ve göreviniz bitecek. İsterseniz bu dosya çantasını başka bir çantaya koyun, ama yanınızdan ayırmayın. Nasıl, tehlikeli değil, değil mi?

Volodniyar Grinef ayağa kalkarak buz gibi bir bakışla Serge'i süzdü.

— **Çantaya** bağlı bir anahtar var. Sakın çantayı açayım demeyin. Sizin için tehlikeli olabilir bu. Hoşça kalın! Beş dakika sonra bir takside olacaksınız.

Serge Goldman başıyla onayladı. Yabancıнын kapıyı açıp çıktığını gördü. Her şey rüyadaymış gibi olup bitmişti, ama paralar ve çanta oradaydı.

Volodniyar Grinef sokağa çıktığında derin bir soluk aldı. Zarlar atılmıştı artık! Goldman pek güven vermemişti ona, ama başka seçeneği yoktu. FBI tarafından izlendiğini biliyordu. İzini çabuk bulmuşlardı. Şimdi ise bunun bir önemi yoktu. Görevi bitmişti. Goldman ile Grelsky'yi kullanmakla CIA'yı şaşırtmış oluyordu. Aslında, bir gün önce uçağı, son anda kaçırılmamış olsaydı durum daha değişik olabilirdi. Daha sonra da havaalanında yakalanma tehlikesini göze alamamış ve acil durum planına başvurmuştu.

Sokağın köşesine geldiğinde bir taksi yolcu indiriyordu. Hemen o taksiye atladı. İçinde bir huzur vardı. Goldman **ihanete** teşebbüs etmeyecek kadar iyi yetiştirilmişti.

* *

Yabancı gittikten sonra Serge Goldman yatak odasının kapısını açtı. Marisa üzerinde bir külotla yüzükoyun yatmış uyuyordu. Manzara, bir rahibe boynundaki haçı kırdırabilirdi. Serge yutkunarak bir süre onu seyretti. Daha fazla dayanacak hali kalmamıştı. Hayatının en çılgınca kararını verip harekete geçti. Zaten, kaybedecek pek bir şeyi yoktu.

Tam on beş dakika sonra, Marisa kolunda olduğu halde evden çıkıyordu. Genç kadın yarı sarhoş, yarı uykulu konuştu:

- Seyahate çıkmak gerçekten iyi fikirdi, Tonton. Sonra Goldman'ın valizlerini farkettiler.
- Peki, benim eşyalarım ne olacak?

— Gittiğimiz yerde gerekeni alırım sana.

Aklı elindeki dosya çantası ndaydı. Bunun önemli olup olmadığı bilmediği gibi, olay Amerikalılar ya da KGB tarafından tezgâhlanmış bir tuzak da olabilirdi.

Sokağın köşesinde yeşil-sarı renkli bir taksi bulup bindiler. Marisa arabada biraz daha kendine geldi.

— Viyana hangi ülkededir, Tonton?

*

Taksi onları kıtalararası uçakların kalktığı International Building'in önünde bıraktı. Goldman, Marisa'yı sürükleyerek ana holdeki Danışma'ya gitti.

— Viyana'ya gitmek istiyorum. Hangi şirkete başvurmalıyım?

Sarışın bayan memur önündeki tarifeyi inceledikten sonra Goldman'a döndü;

Viyana'ya direkt uçak yok. Swissair, Lufthansa ya da İskandinav Hava Yolları'nı seçebilirsiniz. Diğerleri daha önce hareket etti. Yalnız ben bilet satmıyorum. Ayrıca, acele etmelisiniz. Uçaklar bir saat içinde kalkacak.

Şaşkına dönen Goldman hemen en yakın Air France gişesine koştu. Kalabalığı yararak memurlardan birini yakaladı.

— İki yer istiyorum. Var mı?

Memur sanki Merih'e yer istemiş gibi şaşkın şaşkın ona baktı.

— Üç gün sonraya isterseniz var. Grevdeydik, anlıyorsunuz, ya...

Goldman gerisini dinlemedi. Marisa'yı çekiştirerek Lufthansa'ya koştu.

Gişede kimseler yoktu. Bir temizlik işçisi:

— Bizim uçak beş dakika önce kalktı, dedi.

Evine gelen yabancıнын kısa cümlesi hâlâ kulakların daydı: "Yarın Viyana'da olmanız gerekiyor-." İskandinav Hava Yolları'nın holü ana baba günüydü. Meksika'dan yelen bronz tenli bir yığın turist her yanı kaplamıştı.

Serge Goldman bir kadını dirsek darbeleriyle yana iterek gişedeki nefis sarışının karşısına dikildi.

— Kopenhag'a giden bir uçağınız var mı?

Sarışının beyaz dişlerini ortaya koyan gülümsemesi karşısında Goldman bir an Marisa'yı ekmeyi düşündü, sonra bu fikri kafasından attı.

— Şirketimizin Kopenhag'a iki uçuşu var. SK 912 numaralı uçuş bir saat sonra, saat 20'de. Yarın sabah 8'de Kopenhag'a iner. Diğeri, SK 904 numaralı uçuş saat 21 'de. Bu uçak İsveç'te Bergen'e uğrar ve sabah 10.40'da Kopenhag'da olur.

— Kopenhag'da kalmayacağım, dedi Goldman. Oradan Viyana'ya geçeceğim. Yani aktarmalı bir bilet istiyorum.

— Öyle mi?

Genç kız önündeki listeyi incelemeye koyuldu. İki dakika kadar sonra başını Goldman'a çevirdi:

— Bu durumda SK 912 numaralı uçuşu tercih etmelisiniz. Kopenhag'dan 11.50'de kalkan SK 875 uçuş numaralı Viyana uçağına aktarma yapacaksınız. Uçak 13.05'te Dusseldorf'a inip 13.55'te kalkar. Viyana'ya inişiniz 15.10. Bakayım, yer var mı? Kaç kişisiniz?

— İki!

— Mevki olarak turist mi, birinci mi?

Goldman bir an duraksayıp:

— Turist, dedi.

Sarışın dilber tekrar önündeki cihaza döndü. Birkaç tuşa bastıktan sonra Goldman'a döndü:

— Üzgünüm, hiç yer kalmamış. Ne birincide, ne de turist mevkide... Size ancak ondan sonraki uçakta, SK 904 numaralı uçuşta yer ayırabilirim. Yalnız, onun da Viyana aktarması yoktur.

Serge Goldman ağlayacak gibi oldu. Bu zorunlu gecikmeye kimseyi inandıramazdı. Sırf bu gecikme yüzünden kimbilir başına ne felaketler gelecekti!

Genç kıza eğilerek yalvaran bir sesle:

— Matmazel, dedi, ben ilk uçakla gitmek zorundayım. Tek kişilik yer olsa da olur.

— İmkânsız. Sizi ancak yedek yazabilirim. Biri gelmeyecek olursa uçağına binersiniz. Şurada bekleyin. Şansınıza.

Serge Goldman hayatının en uzun yarım saatini geçirdi. Bulunduğu yer kalabalıktı. Goldman bileti olan yolcuları kıskançlıkla izliyordu. Marisa ise rüya alemindeymiş gibi bir koltuğa gömülmüş, cömertçe bacak bacak üstüne atmış, bekliyordu.

Nihayet sarışın dilber işaret etti.

— Şansınız varmış. Yolcularımızdan üçü gelmedi. Uçağa binış kartlarınızı alın. Viyana uçağındaki yeriniz de ayrıldı. Kopenhag'a indiğinizde şirketimizin bürosuna başvuracaksınız. İyi yolculuklar.

Goldman ter içinde uçağa giden koridora daldı. Bir eliyle dosya çantasını, diğeriyle Marisa'yı tutuyordu.

Büyük DC 8'in içindeki serin hava Goldman'ı kendine getirdi. Sarışın hostes yerlerini gösterip paltosunu ve Marisa'nın kürkünü çıkarmasına yardımcı oldu. Goldman dosya çantasını dizinin üstünden ayırmıyordu. Artık sakinleşmeye başlamıştı Pencereden New York'un ışıklarını **gördüğünde kendini bayağı mutlu hissetti.**

Bir süre sonra hosteslerden biri tekerlekli masayla içki servisine başladı.

— Viski, votka, şampanya, martini...

İki viski söyledi. Marisa kadehini bir dikişte boşalttı. Sonra, akşam yemeğini bile beklemeden uykuya daldı.

Motorların uğultusu içinde Goldman düşünüyordu. Saatte 960 km. hızla bir bilinmeyene doğru uçuyordu. Dizinin üzerindeki çantayı şöyle bir tarttı. Hafifti. Çantanın fermuarı üzerine kırmızı plastik bir bant yapıştırılmıştı. Bir kenarına da küçük bir anahtar bağlamışlardı.

Belki de çantanın içi boştu ve bu görevi ona davranışım sınamak için vermişlerdi...

— Pardon!

Hostesin yiyecek tepsisini önüne bırakmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Yemekler nefisti. Bir süre sonra, aynı hostes tepsiyi alarak gözlük biçiminde siyah kumaştan bir maske verdi.

— İyi uykular!

Uçak motorlarının ninniye andıran uğultusuyla Goldman, uykuya daldı.

IV. BÖLÜM

Schwechat Havaalanı kutuptan farksızdı. Rüzgâr varış terminalinin camlarını sarsıyordu. Kapıdan içeriye Hertz'in bir kadın memuru girdi. Soğuktan gerilmiş dudakları yüzüne çirkin bir ifade veriyordu. Koşarak bürosuna girdi.

Pencereleri piste bakan havaalanı lokantasında oturan Malko saatine bir göz attı. Saat **3 . 4 0** olmuştu.

— Bu havada uçak inmez, dedi.

Krizantem koltuğuna büzülmüş, portakal suyu içiyordu. Malko'yu onaylarcasına:

— Belki de kalkmamıştır bile, dedi...

Malko ikinci kez yenilettiği votkasını yudumlayarak içini ısıtmaya çalıştı.

Gözleri dalmıştı. Krizantem'in hafif öksürüğüyle düşüncelerinden ayrıldı.

— Kontes Alexandra için bir oğlak hazırlatmıştım, dedi Krizantem. Bu iş inşallah çabuk biter...*

Malko sinirli bir tavırla votkasından bir yudum daha aldı.

— Alexandra bekler, dedi.

Daha bir gece önce beraberdiler ve sonuç yine her zamanki gibi olmuştu. Akşam yemeğinden sonra Krizantem'in şöminede büyük bir ateş yaktığı kütüphaneye çekilmişlerdi. Şöminenin önünde yumuşak tüylü, büyük bir halı vardı. Alexandra kedi gibi gerinerek halıya uzanıp gözlerini yummuştu.

Malko genç kadını kollarının arasına alarak topuzu-

nu açmış ve uzun sarı saçlarının omuzlarına dökülmesini sağlamıştı. Alexandra sırtüstü uzanarak Malko'nun ok-sayışlarına göz yummuştu. Avusturyalı elini sırtına kaydırarak sutyenim çözmüş, o da kendiliğinden bluzunu çı-karmıştı.

Yuvarlak, dolgun göğüsleri dar kalçalarıyla tam bir tezat yaratıyordu. Yerinden doğrulup sımsıkı **Malko'ya** sarılmış ve dudaklarını ısırıyordu. Odada soluklarından ve şöminede yanan odunların çıtırtılarından başka bir ses yoktu.

Fakat Malko'nun eli, belindeki kemerine gittiğinde Alexandra hemen uzaklaşarak o alaycı ifadesini takı-mın., tı. Yine oyun başlıyordu.

Malko, Alexai-dra'yi uzun zamandır tanırdı. Ailesi savaşta öldükten sonra Malko'nun şatosuna yakın çili Siklerinin yönetimim üstlenmişti. Malko görevli olmadığı zamanlar hep beraberdiler. Viyana'da olsun, şatoda ol sun, her gece birlikteydiler. Delice öpüşmelerine rağmen, kimi zaman Alexandra'nın böyle inadı tutar:

— Bir, iki hafta içinde beni bırakıp gideceksin, se-nin eğlenemem, derdi.

Malko kadınları zorla elde edecek yaşta olmadığı için boyun eğiyordu. Geçen gece de sinir yıpratıcı o yarı» ya malak sevişmeden sonra Alexandra'yi odasına kadar gö-türüp bırakmıştı. Ama bu sondu. Bir dahaki sefere ni I türlü kibarlığı bırakıp bu oyuna son vermeye yemin et misti.

Geceyi rahat geçirmiş, sabah 9'da telefonun sesiyle uyanmıştı. Viyana'dan arıyorlardı. CIA'nın "Avusturya Şube Şefi William Coby'nin sesim tammakta gecikmemiş ti. Amerikalının dertli olduğu ses tonundan belliydi.

— Size ihtiyacım var. "Mayk" adına **arıyorum** "Mayk", Malko'nun bağlı olduğu Frank **Thorpe'un** şifre adıydı. Ülke dışı telefon görüşmelerinde CIA perso-neli kendi adianni asla kullanmazlardı.

— Serge Goldman adında birinin bugün Viyana'ya gelmesi bekleniyor, diye devam etmişti Amerikalı. Kopen-hag yönünden İskandinav Hava Yolları'nın uçağıyla ge-liyor ve 15.10'da alana inmiş olacak. Bu iş için sizin gibi

bir... şeye... uzman bir "operatör"e ihtiyaç var. Olay çok önemli...

Malko bu gibi görevlerin tartışma götürmediğini iyi bilirdi. "Operatör" deyiminin anlamı açıktı: Söz konusu kişinin ölü ya da diri ele geçirilmesi.

— Adamın telefotoyla bir resmini istettim. Fotoğrafı bir zarf içinde havaalanının Danışma Bürosu'na bırakacağım. Beni daha sonra bürodan arayabilirsiniz.

William Coby telefonu kapadıktan sonra, otomatik makineden bir kahve alıp yerine geçmişti. Bütün CIA sorumluları gibi o da geceyi uykusuz geçirmişti. FBI dört dörtlük bir iş bitirmişti. Volodniyar Grinef, Serge Goldman'ı ziyaretinden bir saat sonra tutuklanmıştı. Ardından da, New Yorklu taksicilerin gittikleri adresleri not etme âdeti sayesinde Goldman'ın izi İskandinav Hava Yolları'na kadar izlenip bulunmuştu...

Malko bütün bunlardan habersizdi. Damşma'dan aldığı zarfın içindeki fotoğraf kaliteli bir resim sayılmazdı, ama adamı tanımasına yeterliydi. Artık Goldman'a kendisini uslu uslu izlemesini söylemekten başka yapacak bir iş yoktu.

Salonun hopa^rû Malko'yu düşüncelerinden ayırdı:

— İskandinav Hava Yolları'nın SK 875 sefer sayılı uçağı 16.40'ta alana inecektir. Kötü hava koşulları nedeniyle geç kalkan uçak...

— Daha yarım saat var, dedi Krizantem.

Lokanta hemen hemen boş sayılırdı. Birkaç masa öte-lerinde Malko'nun son derece dikkatini çeken bir çift vardı. Masaya oturduklarından bu yana tıkmıyorlardı. İşe salam, sosis, salata gibi ıvır zıvırla başlamışlar, arkasından Viyana usulü Şnitzel yemişler, ondan sonra da acılı dana biftek ısmarlamışlardı. Bunca yiyeceğin yol açtığı susuzluklarıniysa, ancak üçer şişe bira içerek giderebilmişlerdi.

Masadaki bu çift gerçekten çok etkileyiciydi. Malko onları salona girerken farketmişti. İkisi de aynı boyda ve aynı ağırlıktaydılar. Bir doksan boyunda ve yaklaşık yüz elli kg ağırlığmdaydılar Adam esmer, açık alınlı, çipil

gözlü, geniş çeneliydi. Yanındaki kadın, Westphalia jambonlarının reklamına uygun bir tipti. Elleri son derece iriydi. Yüzü güzel olmalıydı, ama yağ her şeyi alıp götürmüştü. En ufak bir hareketinde kat kat olan sarkık gerdanı titriyordu. Bu yağ tulumu görünümüne rağmen müthiş güçlü olduğu belliydi.

— Tam bir suaygırı ailesi, diye mırıldandı Malko. Bunların çocuklarını görmek isterdim doğrusu...

Bu sırada hoparlörün sesi duyuldu:

— İskandinav Hava Yolları'nın Kopenhag, Dusseldorf yönünden gelen 875 sefer sayılı uçağı alana inmişlii.

Malko birden kendini çok yorgun hissetti. İçinde tuhaf bir sıkıntı vardı. Buna rağmen, fotoğraftaki haline Bakılırsa Goldman'ı tepelemek hiç de zor değildi.

Masaya **para** bırakıp Krizantem ile birlikte kalktı. **Krizantem İlk iş olarak elini** pantolon cebine atıp yanındaki **İne**, uyumadığı boğma İçini kontrol etti. Özellikle uyar ülkelerde, böyle bir silah tabancadan çok daha etkiliydi.

Arkalarından iriyarı o çift de kalktı. Ayakta durduklarında daha da etkileyici bir görünümleri vardı.

Aşağı kata indiklerinde ilk yolcular da tek tük çıkmaya başlamışlardı. Malko Goldman'ı hemen tanıdı. Sandığından daha ufak tefek ve zararsız görünümlü bir tipti.

Fakat beklenmedik bir a'yırıntı, Malko'yu heyecanlandırdı.

Goldman yalnız değildi. Koluna yapışmış olan sarışın dilber hemen farkediliyordu. Vizon kürkünün altında çırılçıplakmış gibi bir izlenim bırakıyordu.

— İki kişiler, dedi Malko. İş çatallaştı.

Krizantem kaşlarını çatarak:

— İsterseniz Viyana'da bir otele gitmelerini bekleyelim, dedi. Çünkü burada...

— Kaybedecek zamanımız yok, dedi Malko.

Zaten daha fazla konuşmasına da gerek kalmamıştı. Avusturyalı gümrükçülerin gelenlerle fazla ilgilenmemeleri sayesinde Goldman bir anda Malko'nun yanında bi-

İvermişti. Maiko adamda uzaktan farketmediği bir şey sezdi: Goldman korkudan ölüyordu.

Yüzü kül rengindeydi ve dudakları titriyordu. Çantanın sapım öylesine sıkıydı ki, parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Elinden pasaportunu düşürdü. Küfrederek eğildi, yerden aldı. Sonra, üç kez üst üste yine düşürdü.

Yamadaki sarışın ise, tam aksine son derece rahattı. Maiko, pasta bıçağını andıran uzun tırnaklarına baktı. Program başlıyordu...

Yaklaşık Goldman'ın kolunu yakaladı.

— Bay Goldmrii...

Adam korkudan neredeyse, sıcak görmüş Camam.-bett peyniri gibi eriyecekti. Dayak yemiş köpeğin bakışlarımla hatırlatan bir ifadeyle Malko'ya dönüp İngilizce olarak:

— Ben değilim, dedi. Yanılıyorsunuz.

Bir yandan da sıvışmaya çalışıyordu.. Maiko kolunu biraz daha sıkarken Krizantem de sarışının koluna girdi. Adamın korkusunu hafifletmek için:

— Waskington'daki dostlarımız Viyana'da biraz dinlenmenize taraftarlar, dedi. Ben de'sizi ve arkadaşınızı şatomda misafir etmek zevkine erişeceğim...

Birden hiç beklenmedik bir şey oldu,- Goldman aniden durup Malko'yu tepeden tırnağa süzdü ve:

— O olamaz. Pek iriyarı değil, diye mırıldandı.

Sonra Malko'yu bir kenara çekerek:

— Washington dediniz, 'değil mi? diye sordu. Doğru mu söylüyorsunuz?

Hani kendisine renkli, sinemaskop olarak incil'i filme alacağım mtijdeleseler, bu kadar sevinmezdi. -

— Elbette, dedi Maiko.

Bu kez Goldman., Malko'nun kolunu sıktı.

— Beni götürün buradan, hem de derhal. Yani, diğerleri hesabına çalışmadığınız doğru, değil mi? Yemin eder misiniz?

— Elbette!

Öyleyse hemen kaçalım, diye yalvardı Goldman. Beni görsünler istemiyorum.

Malko şaşırđı. Goldman'm ondan korkması gerekir di, kucağına atılması değil. Onu böylesine korkutan ne olabilirdi ki? Ama kesin olan bir geręek vardı:'Adam KGB'den intikam almak istiyordu.

Goldman, Malko'yu çekerek sarışının yanına getirdi.

— Sevgilim, sana eski bir dostumu tanıtayım. Kendisi... Şey... Ee...

— Prens Malko, diye fısıldadı Malko.

Sonra kadının elini tutup öptü. Marisa'mn gözleri iri iri açıldı. Şimdiye dek kimse elini öpmemişti böyle.

Arabam dışarda.

Kapıdan çıkarlarken Marisa.Goldman'm kulağına.

Söylesene Tonton, sahiden bir prens mi bu?

Klbeltc, dedi Goldman kasılarak.

Buz gibi bir soğuk soluklarını kesti. Yeniden kar başlamıştı. Jaguar'ın üstünde ince bir kar tabakası oluşmuştu. Malko her şeyin yolunda gitmesinden memnun bir biçimde direksiyona geçti. Yalnız, Goldman'm bu büyük korkusuna bir türlü akıl erdiremiyordu. Taraf değiştiren ajanlara hemen her gün rastlamak mümkündü. KGB ile CIA arasında oynanan bir oyundu bu.

Jaguar önlerinde durduğunda Krizantem ile konuklar donmak üzereydi. Marisa öne, erkekler arkaya geçti.

— Aşağı yakan bir buçuk saatlik yolumuz var. dedi Malko. Şatom Avusturya-Macaristan sınırında, Liezen **Köyü'**ndedir.

Goldman sıçrayarak bağırdı.

— Macaristan'a gidiyoruz ha! Bir tuzak bu! Sizler Albay Igor'un adamlarısınız.

— Bakın, dedi Malko. Macaristan'a değil, bize gidiyoruz. Kimin adına çalıştığımı da pekâla biliyorsunuz.

İşler arapsaçına dönmüştü. Alexandra'ya bu çifti kim diye tanıtacaktı? Bütün gecesi rezil olacaktı. Dikkatini yola verdi. Yolculuk daha da tehlikeli bir ha! almıştı. Lapa lapa kar yağıyordu.

Arkada, Goldman'ın sesi kesilmişti. Krizantem': eli tabancasının kabzasındaydı.

Şatonun avlusuna girdiklerinde Malko, Alexandra'run Volkswagen'ini farkettti. Şatonun giriş katının birçok penceresinde ışık vardı. Malko arabadan inerken Goldman'a döndü:

— İçiniz rahatladı mı şimdi? Gördüğünüz gibi Macaristan'a girmedik.

Amerikalı gülümsedi. Tam bu sırada bir motor gürültüsüne döndüler. Avluya büyük bir Mercedes giriyordu. Arabageldi, Jaguar'ın arkasında durdu. Sol kapı açıldı ve dışarıya havaalanının lokantasında gördükleri dev yapılı adam çıktı.

Dudaklarında donuk bir gülümseme, ağır adımlarla gruba yaklaştı.

Serge Goldman ince bir ılık attı. Arabadan fırlayarak şatoya doğru koşmaya başladı. Buzlu avluda kaymamaya gayret ederek dengesini sağlamak için komik hareketler yapıyordu.

İriyarı adam Goldman'ın elindeki dosya çantasını kapmak için yerinden fırlayacağı şuada, Krizantem'in midesine gömdüğü silahın namlusuyla olduğu yerde kaldı. Krizantem'in yüzünde kibar bir gülmsemi vardı. Diğeri fkeli bakışlarla ona baktı.

şatoya sığınan Goldman'ı seyretmekte olan Marisa:

— Ne oluyor bu Tonton'a? dedi. ıldırıldı mı ne?

Kendisine arkası dönük olan Krizantem'in elindeki silahı farketmemişti. Krizantem gözlerim yabancının gözlerine dikti.

— Sayın Altesleri size şatoya girme izni vermedi.

Yabancı homurdanır gibi:

— Sayın Altesleri mi? diye sordu. Ne Altesi?

— Bu şatonun sahibi Prens Malko Linge, diye açıkladı Krizantem berbat bir Almancayla. şu anda onun arazisinde bulunuyorsunuz.

Malko iriyarı yabancıya yaklaşarak:

— Kimsiniz siz? diye sordu.

Adam dövüşmeye hazırlanan timsah gibi tüm dişlerini ortaya koyan bir gülmsemiyle:

— Adım Grelsky, dedi Stephan Grelsky.

Almancaı kötü bir aksanla konuşuyordu. Siyah kılların kapladığı elleri kocamandı. Malko adamın yanın-

da çocuk gibi kalmıştı.

— Ne işiniz var burada?

Grelsky ilkinden daha berbat bir gülümsemeyle cevap verdi:

— Bay Goldman ile randevum vardı... Fakat biraz geç kaldım. Sizinle gittiğini görünce kendisini görebilmek için arabamızı izledim. İşte, şimdi buradayım.

Tekrar sırtıttı. Sonra, Merccdes'e dönüp bağırdı:

— Grete!

Bu kez arabadan dişi suaygırı çıktı. Vücudunun ağırlığıyla bastığı kar on santim göüyordu. Adamdan daha ağır olmalıydı. Hapishane gardiyanını hatırlatan suratında bir çift mavi porselen gibi ışıldayan gözleri hiçbir ifade taşımıyordu. Sarı saçlarına, sessiz sinema aktrislerinin saç biçimini vermişti.

İki dev Malko'nun önünde hareketsiz durdu.

— Karım Grete, dedi Grelsky.

Aman ne iyi! Arada Krizantem olmasa, tam İngiliz gravürlerini hatırlatan bir tablo oluşturacaklardı.

Kürküne gömülmüş olan Marisa olup bitenden hiçbir şey arılamıyordu. Ayağını yere vurarak:

— Donduk burada, diye bağırdı. Daha sıcak bir yerde dikilemez miyiz?

Malko oralı olmadı. Grete'ye dönerek:

— Bay Goldman ile randevunuz var mı, yok mu bilmiyorum, ama onun sizi görmek istemediğinden eminim. Kendisi benim konuğum ve konuğumu daha fazla yalnız bırakmamak zorundayım.

— Bir yanlış anlaşılma olmuş, dedi Grete.

Malko belli belirsiz bir baş işaretiyle bir adım geriledi. Aynı anda şatonun kapısında Alexandra belirdi.

— Malko! Ne bekliyorsun orada?

Krizantem gözlerini dev karı kocadan ayırmadı. Fırsatım bulsalar kendisini **zevKİle** paralayacaklarından emindi. Malko sinirlenmişti. İş gitgide atallaşıyordu. Yabancıları, Alexandra'nın soru sormasına fırsat vermeden göndermesi gerekiyordu.

Ama, geç kalmıştı işte!

Alexandra merdivenlerden iniyordu bile. Üzerinde

dik yakalı bir kazak, dar pantolon ve çizme vardı

— Bu havada avluda ne yapıyorsunuz böyle? Haydi, gelin, içeri girin.

Grelsky sesine mümkün olduğunca bir yumuşaklık vererek:

— Biz gitmek üzereydik, dedi. Rahatsız etmeyelim.

— Rahatsızlık ne demek! İçerde herkese yetecek kadar yiyecek var. Bu soğukta gidemezsiniz. İçeri buyrun! Grelsky terbiye görmüş sirk fili gibi eğildi.

Böyle içten bir davet geri çevrilemezdi. Krizantem ister istemez kenara çekildi. Alexandra alaylı bir tonla Marisa'ya:

— Siz de buyurmaz mısınız? diye sordu.

Zavallıcığın bacakları soğuktan mosmor olmuştu. Nylon çorap ve mini etek kutup soğukunda izlenecek moda değildir. Titreyerek Grelsky'lerin peşine o da takıldı.

Hole ilk giren Malko oldu. Goldman'ın hangi ceheneme kaybolduğunu merak ederek kütüphaneye, kırmızı kadife perdeli, lambrili salona baktı. Cilalanmış parke- nin üzerine Tahran'dan getirdiği birkaç halı serilmişti. Salonu dolduran eski tarz eşyalar dört metre yükseklikteki tavanla iyi uyum sağlıyordu.

Arka kapıdan çıkarak yemek odasına bir göz attı. Mutfağın kapısını açtı. Hemen her şeyle ilgilenen Avusturyalı yaşlı çift, Adolf ile ilse, oğlağı kesmekle meşgul- düler.

— Kimseyi görmediniz mi? diye sordu Malko.

— Görmedik, Prensım!

Endişeli bir tavırla kapıyı kapadı.

Şato, üç bölümden oluşuyordu. İkinci Dünya Sava- şı sırasında tamamen yıkılmış ve yanmıştı. Binada kalan Almanlar ve Ruslar geride taştan başka bir şey bırakma- mışlardı. Adamlar şömineleri bile söküp götürmüşlerdi.

Malko şatonun ana bölümünü bütünüyle restore et- tirmiş ve döşemişti. Yan kanatlarda boş koridorlardan ve odalardan başka bir şey yoktu. Eğer o kısma saklandıysa Goldman'ı bulmak zordu.

Mutfağın yanındaki küçük merdivenden üst kata çık- Halı kaplı koridorda altı oda vardı. İlk ikisi boştu.

Kendi odasına bitişik üçüncü kapı kilitliydi. Parmaklarındaki yüzükle kapıyı hafifçe tıkırdattı.

— Goldman, burada mısınız?

Hafif bir ses geldi:

— Hayır!

— Açın kapıyı. Saçmalıyorsunuz. Korkacak bir şey yok.

— Bir tuzak bu. Onları tanımım ben. Beni öldürecekler.

Goldman tam bir panik içindeydi. KGB'den CIA'dan, Malko'dan, Grelsky'den ve onu bu açmazla sokan herkesten nefret ediyordu. Ne yapacağını bilemez bir durumdaydı. Bir saat önce dosyayı Malko'ya vermeye kararlıydı. Oysa şimdi diğerleri onu görmüştü ve dosyamn yanında olduğunu "biliyorlardı".

Çözülmesi imkânsız bir sorunla kapana kısılmış bir hayvan gibiydi... Malko, Goldman'ın korkusunu seziyordu. Sakin bir sesle onu yatıştırmaya çalıştı:

— Sizi korumak istiyorum. Onların buraya gelmelerini engelleyemezdim...

Alexandra'nın nasıl işe burnunu soktuğunu ve ilk fırsatta karı kocayı kapı dışarı edeceğini söyledi. Goldman'ın cevap vermediğini görünce taktik değiştirdi.

— Eğer şimdi dışarı çıkmazsanız Krizantem'i ve kız arkadaşımı alıp gidiyorum. Siz de suaygırlarınızla başınızın çaresine bakın..

• Amerikalının iniltisi bir samurayı bile ağlatabilirdi. Kapıyı dikkatlice araladı.

Bu ürkek haliyle tam bir tavşanı andırıyordu. Saçsız başı ter içindeydi. Malko haline acıdı.

— Grelsky'ler ne istiyor sizden?

— Anlattıkları doğrudu, diye itiraf etti Goldman. Onlarla havaalanında buluşacaktım.

— Niçin?

— New York'ta bana bırakılan dosya çantasını teslim etmek için.

Amerikalı¹ yalvaran bakışlarla Malko'ya sokuldu.

— Çantayı onlara vermezsem diğerleri... Yani bizimkiler, beni öldürür.

Malko çantanın içinde ne bulunduğunu bilmiyordu. Gözlerini Goldman'm gözlerine dikerek:

- Çantayı bana verin, dedi.
- İmkânsız. Grelsky'ler öldürür beni.
- Tam bir çıkmazdı bu.
- Peki, çanta nerede?
- Sakladım onu. •

Bir bu eksikti. Goldman'ın çantayı saklayabileceği yüzlerce yer vardı şatoda. Malko bu soruyu daha sonra lekrarlamaya karar verdi. Alexandra bu ani ortadan kayboluşun farkına varmış olmalıydı.

Pekâlâ, dedi. Gelin benimle. Alexandra'ya bu gece nefis bir yemek söz vermiştim. Ortalığı Drakula'nın şatosuna çevirmekten vazgeçin.

Goldman'ı ana merdivene kadar itti. Kapısı yan aralık kütüphaneden sesler geliyordu. Goldman'ın valizleri holün bir köşesindeydi. Malko Amerikalıyı da sürükleyerek içeri girdi.

Grelsky'ler koltuklara oturmuşlardı. Marisa ateşin önünde ısınyordu. İçki masasının yanında dikilen Alexandra'nın kıskanç bakışları Marisa'nın bacaklarındaydı. Aslında ayağındaki pantolonla, Amerikalı dilberin yarattığı etkiyi yaratması imkânsızdı. Krizantem odamn bir köşesinde bekliyordu. Belindeki tabancanın şişkinliğini yok etmek için biraz öne doğru eğik duruyordu.

Grelsky'leri gören Goldman, boynunda Tarantula yürümüş gibi ürperdi. Mümkün olduğunca uzak bir köşeye oturdu.

Malko havayı yumuşatmak için:

- Dostumuza odasını gösteriyordum, dedi.
- "Dost" kelimesini üzerine basa basa söylemişti.
- Ne içersiniz? diye sordu Alexandra. Konyak, votka, viski?
- Konyak, dedi Goldman zor duyulur bir sesle.

Rahatlaması için en azından bir litre konyak içmesi gerekirdi. Genç kadın bara doğru ilerledi. Erkeksi kıyafetine rağmen her tarafından dişilik fışkırıyordu. Malko ile Marisa'nın arasında durdu, gözlerini sevgilisinin gözlerine dikerek sert sert baktı.

Malko, votka kadehini avucunun içinde ısıtıyordu. Gözü koltuklarında uyuklar gibi oturan Grelsky'lerdedi. Silahları olduğu kesindi, ama şiddet taraflısı görünmüyordular, öyle bile olsa, Elko da, kendisi de silahlıydı.

Ne rezillik! diye düşündü. Kendi evinde silahla doluyordu. **Salonunda** Oturan bu ajanların yerinde, huzur duyacağı dostları olması gerekirdi şu an. Pencereye baktı. Sislen başka hiçbir şey gözükmiyordu. Rüzgâr pencerelerde sinir bozucu sesler çıkarıyordu. Krizantem son derece ciddi bir tavırla:

— Jemek hazır, Sayın Altesleri! dedi.

Yemek salonu holün öteki uçundaydı. Alexandra yol göstermek amacıyla önden çıktı. Goldman, Krizantem'in ayıplayan bakışlarına rağmen tüm nezaket kurallarını çiğneyerek, genç kadınla Malko'nun arasına girdi. Böylece, Grelsky'lerden biraz uzaklaşmış oluyordu.

Büyük masanın üzerinde göz kamaştıran beyazlıkta bir örtü vardı. Salonu aydınlatan yedi kollu çift şamdanı gören Marisa bir "o h" çekmekten kendini alamadı. Akşam yemeğinin şamdan ışığında yendiğini beyazperde dışında Ük kez görüyordu. Baygın baygın Malko'ya baktı.

Avusturyalı masamın başına geçti. Alexandra sağına oturdu. Goldman hemen soluna yerleşti. Marisa onun yanına, Stephan Grelsky Alexandra'nın sağma, karısı da masanın diğer ucuna, tam Malko'nun karşısına oturdu.

Ortadan kaybolmuş olan Krizantem, elinde oğlak kırtması bulduğu uzunca gümüş tepsisiyle şatafatlı bir giriş yaptı. Peşinden mezeleri taşıyan ilse geliyordu.

Stephan Grelsky "harika" diye mırıldandı. O da, karısı da önlerine konan mezeleri bir anda süpürdüler ve boşalan tabaklarına korkuyla bakmaya başladılar. Neyse ki, Krizantem hemen oğlak ve püre dağıttı. Bu kez hayranlığını gizleyemeyen Marisa oldu:

— Ne güzel bir yemek bu!

Alexandra Malko'ya doğru eğilerek Almanca olarak:

— Nereden çıktı bu şıllık? diye mırıldandı.

Cevaplaması güç bir soruydu bu.

Oğlak tepsisi masayı dolandı. Suaygırları önlerine

normal bir insana bir kış yetecek yiyecek almışlardı. Önündeki butu ısırın Stephan:

— Nefis! dedi.

Oğlak, Grelsky'lerin tabağından üç dakikada yok oldu. Krizantem mutfakla salon arasında devamlı mekik dokuyordu. Belindeki büyük Parabellum gitgide ağırlaşmaya başlamıştı, ama meslek aşkı daha ağır basıyordu.

Alexandra güncel bir konu attı ortaya, fakat kimse ilgilenmedi. O da başını önündeki tabağa eğdi. Malko, Grelsky'leri kaprdışıarı etmek için yemeğin bir an önce bitmesini istiyordu. Bu arada masadakilere bir göz attı.

Stephan Grelsky etin son kemiklerini çıkırdatarak yerken, karısı çantasından çıkardığı bir paket fıstığı bitirmeye çalışıyordu. Stephan yardımcı olmak amacıyla elini uzatıp bir avuç fıstık aldı. Goldman büyülenmiş gibi devamlı onları seyrediyordu. Bir ara Stephan:

Havaalanında buluşmamış olmamız bir şanssızlıktı, ama bu yemek her şeye değdi doğrusu! dedi.

Goldman'ın çıplak başı kıpkırmızı oldu.

— Devamlı yemek yemek de bir şey halletmiyor, dedi karısı. Arada bir de iş yapmalı.

Krizantem getirdiği pastayı dilimlere ayırdıktan sonra masada dolaştırdı. Grelsky'ler hemen saldırdı. İştahı kaçan Goldman burnunun ucundan geçen pastaya dokunmadı bile. Tek başına bir şişe şarap bitiren Marisa'nın gözleri ısrarlı bir biçimde Malko'nun üzerindeydi. Sevgili Tonton'u ile yatağa girme düşüncesi onu iğrendirir olmuştu.

Pastadan sonra Alexandra ayağa kalkarak herkesi kütüphaneye davet etti. ilse kahvelerini oraya getirmişti bile.

Aynı yerlere oturdular.

Grelsky'ler kahvelerini neredeyse fincanıyla birlikte yutacaklardı. Malko saatine baktı. Dokuz buçuk olmuştu. Grelsky'leri sepetlemek için uygun bir zamandı. Ayağa kalktı; hole çıkıp, sokak kapısını açtı.

İçeriye buz gibi bir rüzgâr doldu. Kardan avlunun ortasında duran Mercedes'i bile görmek mümkün değildi. Yaklaşan hafif ayak seslerine döndü. Alexandra'yi gö-

rünce kapıyı kapadı.

— Ne yapıyorsun burada?

Sesinde kuşkulu bir ton vardı.

— Hava yumuşadı mı, diye baktım...

— Dışarı mı çıkacaksın?

Malko genç kadının beline sarıldı.

— Hayır, ama seninle yalnız kalmayı tercih ederdim.

Genç kadın sert bir hareketle ayrıldı.

— Baksana, onları buraya ben davet etmedim. Üstelik, hepsi de **tuhaf** insanlar. O iriyarı olan ödümü patlatıyor. Kasap gibi biri...

Malko "kasaplara hakaret etme" diyecekti, vazgeçti.

— Mecburdum, işim gereği, demekle yetindi. Ama yemeklerini de yediklerine göre artık...

— Çıldırın mı sen? Havayı görmüyor musun? Bu gece Viyana'ya dönemezler. Onları yatıracak yerimiz var.

Alexandra'nin iyi niyetli olduğu ortadaydı. Fakat, böyle bir şeyin felakete yol açacağını düşündü Malko. Bu nedenle de kararında ısrar edecekti.

Bu sırada, elinde konyak kadehiyle Stephan göründü. Yaklaştı, Alexandra'nin önünde eğilerek:

— Madam, dedi, konukseverliğinizden yeterince yararlandık. Daha fazla rahatsız etmeden gitmek istiyoruz artık...

Başarılı bir saf adam rolü. Çipil gözleri karanlıkta ayı gözü gibi ışıldıyordu. Grelsky tekrar eğildi.

— Hoşça kalın!

— Olamaz, diye karşı çıktı Alexandra. Burada kalacaksınız. Dışarda korkunç bir hava var.

Sonra, hole dönüp bağırdı:

— Krizantem!

Elko, yıldırım gibi yanlarında bitiverdi. Sağ eli, ağrıyan karnını tutuyormuş gibi gömleğin altındaki taban-cadaydı.

— Bay ve Bayan Grelsky'ler için bir oda hazırlayın. Geceyi burada geçirecekler.

Bu incelik karşısında sözüm ona kendinden geçen Stephan, elindeki kadehi bırakarak Alexandra'nin elini

pençelerinin arasına alıp dudağma götürdü. Herif Krizantem'in bile midelerini bulandırıyor. Buna rağmen, eğilerek selam verip yanlarından ayrıldı.

Alexandra verdiği karardan hoşnut olarak kütüphaneye döndü. Malko, Stephan'ın alaylı bakışları altında genç kadını izledi. Serge Goldman yine haberi duyduğunda perdelere tırmanacaktı...

— Sevgilim, diye bağırdı Stephan karısına. Dostlarımız geceyi burada geçirmemiz için ısrar ediyorlar.

— Ah, ne incelik!

Ateşin karşısında oturan Marisa gerinerek:

Uykudan ölüyorum, dedi.

Oysa, Malko'ya çevrili gözleri bunun tam aksini söylüyordu

Malko daveti anlamamazlıktan geldi. Serge Goldman oturduğu yerde mosmor kesilmişti. Ağzını açtı, Malko'yu yanında görünce bağırmaktan vazgeçti. Avusturyalı herhangi bir rezaleti önlemek için Goldman'ın yanına turdu.

Bu kez imdada yetişen Grelsky'ler oldu. Aynı anda yağa kalkarak bir ağızdan:

— Bugün biraz yorulduk, dediler.

Malko hemen atıldı.

— Alexandra, konuklarımıza odalarım gösterir misin? Sonra bal rengi gözlerini Marisa'ya çevirdi.

— Siz de gidip kendinize bir oda seçmek istemez misiniz?

Marisa ayağa fırlayarak:

— Tonton, sen burada kal, dedi. Kendimize şık bir da seçeceğim.

Geçerken bacağını Malko'nun dizine sürttü. Tonton hiçbir şeyin farkında değildi. Kanepenin içinde yok olup, kaybolmak istiyordu. Kalabalık çıkar çıkmaz:

— Sersem! diye bağırdı Malko'ya. Bir tuzak bu! Beni maya getirdiniz. Öldürecekler beni... Öldürecekler!

Sesi gitgide yükseliyordu. Malko boynunu biraz sıkarak zorunda kaldı.

Goldman kıpkırmızı kesildi ve sustu. Fakat Malko'ya çevrili gözlerinde suçlaması sessiz bir biçimde devam

•**diyordu.** Malko sakın bir sesle onu yatıştırmaya çalıştı.

Söz veriyorum, yarın sabah sizi kendi ellerimle **Amerikan** Elçiliği'ne götüreceğim.

Amerikalının gözlerinde yeni bir umut ışığı belirdi.

— Sahi mi? Ya ötekiler?

— Onlar hiçbir şey yapamaz size. Marisa yanınızda. Ben de uyumayacağım. Bağırduğunuz anda yanınızdayım.

Zavallı Goldman söylenenleri kuzu kuzu dinliyordu.

— Sizi bunca korkutan şeyden niçin bir an önce kurtulmuyorsunuz? dedi Malko.

Goldman düşünüyordu. Dosyayı yanında tutması tehlikeliydi. Elden çıkarması daha da beterdi.

— Eğer onları öldürürseniz dosyayı veririm, diye inledi. 'Çok korkuyorum. Her şeyi anında öğrenirler.

— Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Bilmiyorum. Onların bir an önce buradan gitmesini istiyorum. Onları tanımazsınız!..

Gözlerinde yaşlar birikmişti. Malko böylesine silik **ve korkak birinin** son derece önemli bir dosya taşımasına bir türlü akıl erdiremiyordu.

— Gidip yatın isterseniz, dedi Malko. Böylece Grelsky'leri görmemiş olursunuz. Yann.sabah kalktığı-
nızda da gitmiş olurlar.

— Ama merdivendeler şu an.

Malko kalktı, Goldman'ın kolunu yakaladı.

— Gelin, arka merdivenden çıkalım.

*

* *

— Neyin var? diye mırıldandı Alexandra. Sinirli mi, sin?

Sütunlu yatakta Malko'nun yanına uzanmıştı. Gömleği, kazağı, sutyeni iskemlenin üzerindeydi. Göğüslerinin ucu, koyu mavi tavana dönüktü. Pantolonunu çıkarmamıştı. Malko ise yalnız ceketini çıkarmıştı. Tabancasını yatağın altına sokmuş, bekliyordu.

Grelsky'ler koridorun dip tarafındaki odada kalıyordu. Arada Malko'nun ve Krizantem'in odaları vardı. Krizantem Malko'nun emri üzerine kapısını açık bırakmıştı. Oradan, Goldman ile sarışın afetin yattığı ikinci katın

merdivenini görüyordu.

Kalorifer tesisatı tamamlanmış olsa, Malko onları şantonun batı kanadında yatıracaktı. Fakat tesisatın ve ek-siklerin tamamlanması için daha CIA'ya çok çalışması gerekiyordu.

Birden, Alexandra'mn göğsü üzerinde duran eli gerildi. Genç kadın zevkten bir çığlık attı.

Malko koridorda şüpheli bir ses duymuştu. Ya Kri-zantem'di bu, ya da Grelsky. Alexandra biraz daha sokularak başını Malko'nun omuzuna gömdü. Aynı anda bir çığlık koptu. Alexandra irkilerek geri çekildi.

Tartışmasız bir kadın çığlığıydı bu.

— Sersem bunak! dedi Alexandra... Kimbilir kıza ne aptı?..

Malko ayağa fırlamıştı bile.

Alexandra'ya farketirmeden tabancayı beline geçirdi ve genç kadının şaşkın bakışları altında dışarıya fırladı.

Serge Goldman'ın oda kapısı açıktı. Herhangi bir tu-ağ düşmemek için koridor duvarında asılı duran eski zırh parçalarından birini alıp odaya fırlattı.

Yeniden bir çığlık duyuldu.

Malko odaya daldı. Yatağın ortasında, yorganın altına gizlenmiş olan Marisa'nın dışında kimseler yoktu. Yatağa yaklaşarak yorganı kaldırdı.

Bu kez çığlık kulağının dibinde patladı...

Marisa'nın üzerinde bir mini gecelik vardı ve o da effaftı... Küçük göğüsleri, dar kalçası ve dolgun bacak-arıyla ilginç bir vücudu vardı. Baldırlarının hemen her eri çürük içindeydi. Malko'nun bu nefis manzaraya do-acak zamanı olmadı. Marisa ahtapot gibi kollarını uza-arak Avusturyalıyı yakalayıp yatağa çekti. Bir yandan a sinir krizi geçirir gibi:

— Koruyun beni, diye bağıırıyordu.

Gözleri esrar çekmiş gibi irileşmişti.

Malko omuzlarından tutup sarstı,

s— Ne oldu? Goldman nerede?

Genç kız titredi.

— • Tonton mu? Bilmiyorum. Uyandığımda yalnız-dım. Kapı açıktı. Kalkıp kapıya gittim. Koridorda o şiş-

ko kadına rastladım. Parmaklarım boynuma geçirdi. Bak-sanıza izlere...

Gerçekten de boynunda kırmızı lekeler vardı.

Olan olmuştu! Goldman dosya çantasını sakladığı yerden almak istemiş, bu arada diğerlerinin tuzağına düşmüş olmalıydı. Bu işin sonu kötü görünüyordu...

— Ben Goldman'ı arayacağım. Siz bir yere kıpırdamayın.

— Hayır, beni bırakmayın!

Annesinden ayrılmak istemeyen bir bebek gibiydi. Malko'yu yatağa doğru çekerek, yanına düşürmeye çalıştı. Vücudundaki titremenin, korkuyla ilgisi yoktu. Malko boynuna dolanan kollarını çözdüğü sırada arkasında bir ses duydu:

— Schweinhund!*

<

Alexandra öfkeden kuduran bir halde odaya daldı. Marisa, Malko'yu bırakıp kendini savunacak bir şeyler aradı. Alexandra:

— Gece yarısı beni bırakıp bu şıfırtıyı becermeye mi geliyorsun? diye Malko'yu haşladı.

Bunu Almanca söylemişti. Marisa Almanca bilmediği halde genç kadının ne demek istediğini sezdi.

Açıklama yapmanın sırası değildi. Malko, Marisa'yı Alexandra'ya bırakıp dışarıya fırladı. Goldman'ı bir an önce kurtarmalıydı. Koridorda koşarken Krizantem'in hangi deliğe girdiğini düşünüyordu. Fazla düşünmesine de gerek kalmadı. Krizantem gözleri yuvalarından fırlamış bir halde ve elinde tabancası, merdiven başında belirdi.

— Şişko karı az daha boğuyordu beni, diye kekeleydi. Bir gürültü duyup koridora çıktım. Beni bekliyormuş. Arkadan saldırıp kollarını boynuma doladı. Kolunu ısırmaya çalıştım, olmadı. Soluğum kesildi, bayılmışım... Kendime geldiğimde karyolanın altındaydım.

Pes doğrusu!

— Ters yönlerden gidelim, dedi Malko.

Aynı anda insanın tüylerini diken diken eden bir fer-

(*) Domuz!

yat duyuldu. Ses batı kanadından gelmişti. Malko ile Krizantem hemen fırladılar. Boş duran batı kanadı, dikdörtgen bir bina ile bir kuleden oluşuyordu.

Giriş katından geçtiklerinde çığlık tekrarlandı.

Üçüncü katın sahanlığındaki kapı kilitliydi. Ses buradan geliyordu. Malko ile Krizantem gerilip omuz atacakları sırada kapı aniden açıldı. Grelsky ağzındaki puroyu çekmeden sakın bir sesle:

— İçeriye girsenize, dostum S AS! dedi.

Serge Goldman odanın ortasında, yerde sırtüstü yatıyordu. Grete Grelsky ata biner gibi karnının üstüne oturmuştu. Goldman'ın yuvasından oyulan sol gözü kanlar içinde yanağına sarmıştı. Zavallı boş yere debelenip duruyordu.

Grete'nin iri parmakları arasında kaybolan P 38'nin namlusu Malko ile Krizantem'e çevriliydi. Namlunun ucunda uzun bir susturucu vardı.

— Birkaç dakika sabretmenizi rica edeceğim, dedi Grelsky. Sohbetimiz bitmek üzereydi.

Onun da sağ elinde silah vardı. Sol avucunda ise sivri bir şey farkediliyordu. Malko bunun, koridor duvarlarında asılı duran mızraklardan birinin madeni ucu olduğunu anlamakta gecikmedi. Sivri madenin ucu kanlıydı.

Grelsky Malko'ya göz kırparak:

— Kurnazlığa gerek yok, dedi. Bu bizi ilgilendiren bir sohbet!

Bir tekmede kapıyı kapayıp kilitledi.

Malko ile Krizantem silahlarını indirmemişlerdi. Malko tereddüt ediyordu. Aslında, pekâlâ tetiğe basabilirdi, ikiye ikiydiler. Böylece sonuç dört ölü olurdu. Goldman'la birlikte, beş! Bu girişimde hesap yoktu. Bu arada Grelsky.Goldman'ın yanına gitti, bir şeyler fısıldadı. Goldman başını salladı. Suaygırı elindeki madeni ucu yere bırakıp ağzından purosunu aldı ve ateşli ucu Amerikalının boynuna yapıştırdı. Boğuk, korkunç bir çığlık attı Goldman.

Suaygırı cebinden Zippo çakmağını çıkarıp puroyu tekrar yaktı ve yine aynı noktada söndürdü. Bunu bir kez daha tekrarladı. Ardından bir kez daha... Odayı saran ya-

nık et kokusu dayanılır gibi değildi. Goldman'dan ancak anlaşılmaz boğuk iniltiler çıkıyordu. Kocasının her hareketi şişko karıya zevk veriyordu.

Stephan Grelsky kurbanının üzerine tekrar eğilerek bir şeyler söyledi. Goldman yavaşça başını çevirip suaygırının suratına tükürdü.

Bunu o korkak tavşan yapmıştı!

Grelsky yüzünü sildikten sonra, cebinden bir tirbuşon çıkardı. Fok balığı gibi soluyarak diz çöktü. Tabancasını yere bırakarak bir eliyle Goldman'ın başını tuttu ve tirbuşonu zavallının burnuna soktu. Sonra, çevirerek ileri doğru itti. Malko soluk alamaz olmuştu. Burun deliğinin dibinde son derece hassas damar ve sinir uçlarının bulunduğu biliyordu.

Goldman debelenmeye çalıştı ve Grelsky'nin son hamlesiyle ancak inleyip kendinden geçti.

— Tamam! dedi suaygırı.

Amerikalıya iki tokat atarak tekrar ayılttı ve yine kuşağına eğildi.

Malko bu kez Goldman'ın dudaklarının oynadığını gördü. Goldman konuşuyordu. Bunda şaşacak bir yan yoktu. Her insanın acıya bir dayanma sınırı vardır.

Suaygırı, gözlerinde bir sevinç parıltısı, ayağa fırladı.

— Özür dilerim Sayın Prens, sizi karımla biraz yalnız bırakacağım.

Grete'nin silahı bir milim bile oynamamıştı.

Kocası kapıyı açıp koridora çıktı ve dışardan yine kilitledi. Odada, Goldman'ın iniltisinden başka ses yoktu. Burnundan ince bir kan sızıyordu^

Stephan Grelsky fazla gecikmedi. Anahtarın kilitte döndüğü duyuldu. Dosya çantası elindeydi. Malko, Goldman'ın umutsuz bakışlarıyla karşılaştı.

Stephan, Amerikalının yanına geldi. Yerde duran otuz santimlik mızrak ucunu aldı ve kurbanının tam göbeğine dayayarak iki eliyle bastırdı. Aynı anda, kırılan bel kemiğinin çıkardığı ses duyuldu. Goldman'ın vücudu, üstündeki ağırlığa rağmen kasılarak sarsıldı ve hareketsiz kaldı. Mızrağın girdiği noktadan kan fışkırmaya

başlamıştı.

Malko, Grelsky'ye bakıyordu. Fırsatını bulsa kendi sini hemen öldüreceğini biliyordu. Karı koca, **Malko'nun** Goldman'ın öldürülmesine engel olmasını beklemişlerdi. Oysa, bu meslek sabır gerektiriyordu. Dünya küçüklü. Polonyalı ayının gözlerinde korkunç bir ifade vardı. Becerdiği işlerden zevk almış gibiydi.

Sessizlik bir süre devam etti. Grelsky elini uzatıp, karısını kaldırdı. Malko meslek hayatında birçok kötü manzarayla karşılaşmıştı, ama bu hepsine taş çıkartırdı.

Grelsky saçlarını düzelterip gülümsedi:

— Bu sersem, gecemizi rezil etti!

Kıbar bir hareketle dosya çantasını aldığı anda, Malko aynı yapmacık gülüşle karşılık vererek:

— Gece henüz bitmedi, dedi. Goldman'a davranış biçiminizi hiç beğenmedim.

Grelsky hemen ciddileşti.

— Dostum, ben emirleri uyguladım. Bu çantanın içinde ne olduğunu bilmiyorum bile. Ama sizin kim olduğunuz belli. Herhalde Avusturya polisine gidip, bu evin bir CIA üssü olduğunu ve kendinizin de en değerli ajanlardan biri olduğunuzu anlatacak değilsiniz?

— Polisten başka çözüm yolları da vardır, dedi Malko.

— Şşt, Grete! Sayın Alteslerine marifetlerini göster-sene.

Grete kımıldamadı bile. Bir "pluf" sesi duyuldu ve Malko'nun kulağının dibinden bir kurşun geçti.

Malko hiç renk vermedi. Aynı ipte oynayan üç cam-bazdılar. Krizantem bembeyaz olmuştu. Neredeyse tetiğe basacaktı. Grelsky'lerin soğukkanlı oldukları belliydi. Stephan yapmacık bir neşeyle:

— Artık ayrılma vakti geldi sanırım, dedi... Sizleri daha fazla rahatsız etmek istemiyoruz. Yalnız, sununla sizin ilgilenmenizi rica edeceğim...

Goldman'ın cesedini gösterdi.

— Bahçenizin bir köşesine gömersiniz. CIA'dan başka kimsenin haberi olmaz. Avusturyalıları bu işe karıştırmayalım. Adamlar çok şaşırırlar...

Suaygırları kapıya ulaşmışlardı. Gerilim son haddine varmıştı. Bu sırada dışarda hafif bir gürültü duyuldu. Ardından da Alexandra'mn:

— Malko! diyen sesi.

— Buradayım!

Kapı açıldı ve **Alexandra'mn** içeriye girmesiyle sanki sözleşmiş gibi dört silah aynı anda ortadan yok oldu. Genç kadın öfkeden deli gibiydi. Malko, cesedi farketmesine fırsat **vermeden** koluna girerek,yüksek sesle:

— **BİZ** de aşağıya iniyorduk, dedi. Dostlarımız fikir değiştirdiler. Geceyi burada getirmek istemiyorlarmış.

Hep birlikte koridora çıkıldı. Alexandra suaygırlarına dönerek:

— Burada ne işiniz var? dedi.

— Etrafı dolaşıyorduk, diye cevapladı Grelsky.

— Gece vakti mi?

— Şatonun her yamm görmeden ayrılmak istemedim.

Alexandra bunun yalan olduğunu sezmişti, ama niçin yalan söylendiğini anlayamıyordu. Marisa ile kozunu paylaşmaya kendini kaptırmamış olsaydı, çığlıkları rahatlıkla duyabilirdi.

N

— Goldman nerede? diye sordu. Uyuyor mu?

— Uyuyor olmalı, dedi Malko.

Stephan söze karıştı.

— Siz rahatsız olmayın, hanımefendi. Sayın Altesleri bizimle ilgileniyor.

-Merdivene ulaşmışlardı. Stephan önde, karısı arkadaydı. Malko, Grelsky'lerin Goldman'ı böylesine hunharca öldürmelerine neden olan dosyanın içindekileri merak etmeye başlamıştı. Alexandra'yi kolundan tutarak:

— Gidip yat, dedi. Birazdan geleceğim.

Genç kadın itiraz edecek olduysa da Malko'nun bakışları karşısında, diğer kanada giden koridorun yolunu tuttu.

Malko, Krjzantem'le birlikte hızla merdivenlerden inmeye başladı. Bu arada adamına:

— Fazla gürültü çıkarmayın, dedi.

Hole ulaştıklarında Grelsky'ler sokak kapısını açmak üzereydi. Krizantem, Malko'nun yanından fırlayarak bir

sıçrayışta Stephan'a ulaştı ve boğma telini boynuna geçirerek germeye başladı.

Grelsky saldırıyı çok geç farketti. Tel, Polonyalının boğazına oturmıştu. Normal olarak beş dakika içinde ölmesi gerekiyordu. Stephan kurtulmak için delice debeeleniyordu. Krizantem iri bir sinek gibi adamın sırtına yapışmıştı. Malko, Grete'nin tabanca kullanmasını engellemek için eline bir tekme atıp çantasını uzaklaştırdı. Şişko kadın döndü ve kollarını uzatarak buldozer gibi Malko'ya saldırdı. O akıllalmaz, müthiş ağırlığıyla hidrolik presten farkı yoktu. Malko'yu ıskalayarak tek ayaklı bir masayı yerle bir etti. Sonra toparlanıp yeniden saldırıya hazırlandı.

Bu sırada beklenmedik bir şey oldu. Krizantem aptal aptal iki elinin ucunda sarkan boğma telinin parçalarına bakıyordu. Grelsky'nin boyun kasları öylesine güçlüydü ki, adamı boğmak mümkün olmadığı gibi, tel de dayanmamıştı.

Krizantem daha ne olup bittiğinin farkına bile varmadan, Stephan'm yaralı bir ayı gibi üzerine saldırdığını gördü. Polonyalı tek eliyle Krizantem'in gırtlığına sarılıp sıkmaya başladı. Sonra, var gücüyle başım iki kez üst üste duvara vurdu. Duvarı örten tahta kapiamalarjbir anda parçalandı. Grete'ye karşı kendini savunmaya çalışan Malko içinin cız ettiğini hissetti. XVII. yüzyıldan kalma bu tahta kaplamalar ona anasının nikâhına malolmuştu. Krizantem'in yere yığıldığını farkettiği sırada ensesine bir karate darbesi yedi ve sersemledi...

Kendine geldiğinde Mercedes hareket ediyordu. Kapiya koştu. Arabanın kırmızı stop lambaları, karın oluşturduğu beyaz perdede silinip yok oldu.

Geri dönüp Krizantem'i sarstı. Grelsky'ler çoktan uzaklaşmış olmalıydılar. Macaristan ya da Çekoslovak sınırı yirmi kilometre uzaklıktaydı.

Krizantem kendine geldiğinde:

— Sınıra ulaşmadan onları yakalayalım, dedi Malko.

Hemen avluya fırlayıp Jaguar'a atladılar. Arabaya fazladan takılmış güçlü farlara rağmen, yirmi metreden

ötesini görmek imkânsızdı. Viyana-Bratislava yoluna ulaşmaları beş dakikalarını aldı. Yol ağzına geldiklerinde Malko direksiyonda bir sertlik hissetti. Arabayı durdurdu. El fenerini alıp dışarı çıktı. Sol ön lastiğe saplanmış üç başlı bir çivi vardı.

Arabanın ön tarafına gidip yola bir göz attı. Yerde, lastiğe giren özel çividen en az bir düzine vardı. Grelsky'ler işlerini şansa bırakmıyorlardı.

Krizantem lastik değiştirirken yol ağzında bir aşağı, bir yukarı dolaştı. Şaşırtıcı bir ayrıntı farketmişti. Kardaki lastik izleri sımra değil, Viyana yönüne gidiyordu. Grelsky'ler mesafeyi çok açmışlardı, ama yine de onları bulma şansları vardı.

Yirmi dakika sonra şatodaydılar. Krizantem arabayı park ederken Malko hole daldı. Goldman'ın cesedine bir çare bulmak gerekiyordu.

Soluk soluğa üçüncü kata çıktı.

Kapı açıktı. Goldman'ın cesedi yanında yere diz çökmüş olan Marisa ağlıyordu. Malko'yu farkedince korkudan gözleri açıldı. Pencereye doğru gerileyerek:

— Beni öldürmeyin, diye yalvardı. Lütfen, beni öldürmeyin!..

VI. BÖLÜM

Malko ile Marisa bir an göz göze geldiler. Genç kız tir tir titriyordu. Üzerine geçirdiği kürkünün altında, bacaklarının diken diken olduğu farkediliyordu. Malko yaklaşıp kızın kolunu tuttu.

— Nasıl geldiniz buraya kadar?

Marisa korkusuna rağmen, Malko'nun kendisini odadan dışarı sürüklemesine karşı koymadı. Kısık bir sesle:

— Odamda tek başıma korkuyordum, dedi. Hanım arkadaşınızla kavga ettikten soma sizi aramaya çıktım. Odanızda yoktunuz. Dolaşa dolaşa buraya kadar geldim...

Malko merdivene doğru sürükledi onu. Genç kız korku dolu gözlerini üzerine çevirerek:

— Söylesenize, dedi, Tonton'u niye hakladınız?

Malko başını salladı.

— Onu ben öldürmedim. Elimden gelse, öldürülmesine de engel olurdum.

— Niye öldürüldü?

— Bunu size açıklayamam. Zaten niçin öldürüldüğünü ben de bilmiyorum. Onu ne zamandan beri tanıyordunuz?

— Dört gündür.

— Buraya niçin geldiğini biliyor musunuz?

Marisa olumsuz bir ifadeyle başını salladı.

— Aslında güneşi olan bir yere tatile gidecektik. Daha doğrusu niyetimiz öyleydi. O gece Tonton'u birisi ziya-

rete geldi. Adamı göremedim. Tonton beni odaya kapamıştı. Adam gittikten sonra da Avrupa'ya hareket edeceğimizi haber verdi. Hepsi bu kadar. Daha sonra havalanında size rastladık.

Konuşa konuşa kütüphaneye gelmişlerdi. Malko bara gidip iki kadeh votka hazırladı. Buna gerçekten ihtiyaçları vardı.

— Baksanıza, dedi Marisa. Evde bir parça et var mı?

— Et mi?

— Evet, gözüm için.

Haklıydı. Bir gözü hafifçe morarmıştı. Malko mutfağa gidip bir parça biftek getirdi, kızın gözünün üstüne koydu.

Bu sırada merdivende ayak sesleri duyuldu. Kütüphanenin kapısı açıldı ve Alexandra içeri girdi. Malko onu hiç bu kadar güzel görmemişti. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Yeşil gözleri normalden daha da iri gözüküyordu. Yüzü ilk kez makyajlıydı. Vücudunun hatlarını belirginleştiren bir pozda durarak:

— İyi akşamlar! dedi. Rahatsız olmayın. Sadece iyi akşamlar demek istedim. Hoşça kal, güzel prensim!

Döndü, son derece dişi bir tavırla yürüyerek uzaklaştı. Malko hemen yerinden fırladı ve genç kadını holün kapısında yakaladı.

— Nereye gidiyorsun?

— Yatmaya. Ama, kendi evimde...

Kendinden emin bir hali vardı.

— Gitme, dedi Malko.

— Neden? Amerikalı şifintını da alıp toplu seks mi yapacağız?

— Saçmalıyorsun. Yanma gelecek zaman...

— Tabii... Yanıma gelecek zamamn olmadı. İyi, şimdi bırak da gideyim.

— Peki, bu makyaj nedir?

Alexandra uzanıp Malko'ya hafif bir öpücük koıdurdu. Hareketiyle birlikte Malko'nun çevresini nefis bir parfüm kokusu sardı.

— Bütün bunlar sana neler kaybettiğini göstermek içindi. Hoşça kal, yakışıklı aptal prens!

Ve kapıyı vurdu çıktı. Birkaç saniye sonra Volkswa-
gen'in motor sesi duyuldu.

Malko cam sıkın bir halde kütüphaneye döndü. Ma-
risa yerinden kıınıldamamıştı. Bir an, CIA'yı da, Gold-
man'ı ve Marisa'yı da bir kenara bırakıp Alexandra'yı ya-
kalamayı düşündü. Fakat, daha önce yapılacak bir yığın
iş vardı.

— Gidip yatın siz, dedi Marisa'ya. Birkaç gün bura-
da kalmanız bence yerinde olur.

Marisa'nın tartışacak hali yoktu. Votkasını bitirip
gözündeki bifeği bir kenara bıraktı ve Malko'nun peşin-
den merdivenleri tırmandı. Odanın önüne geldiğinde:

— Tek başıma çok korkuyorum, dedi.

Yine başladıkları yere dönmüşlerdi!..

— Siz yatın, ben birazdan gelirim.

Krizantem uyumamıştı. Yatağına oturmuş tabanca-
sını temizliyordu. Boğma telinin kopmasına üzüldüğü bel-
liydi.

— Goldman'ı yukarda bırakamayız, dedi Malko.

Krizantem birden kendini son derece yorgun hisset-
ti. Eskiden adam öldürür, ama gömmezdi. Şimdi ise, öl-
dürmediklerini gömdürüyorlardı ona. Haksızlıktı bu!

— Gerekeni yaparım, dedi.

Malko odadan çıkıp yatmaya gitti. Fazla vakit ge-
çirmeden Viyana'daki CIA Şefi'yle görüşmesi gerekecekti.
Kendisinden Serge Goldman'ı bulması istenmişti. Taşındığı
çantanın ne olduğundan haberi yoktu.

Marisa uyumuştı. Malko soyunup yanına uzandı.
Genç kız döndü, bir kolunu Malko'ya attı ve uyumaya
devam etti. Alexandra'yı düşünen Malko canının sıkıldık-
ğını hissetti. Arkasını dönüp o.da uyudu.

* *

Mezar kazmak zaten zevksiz bir iştir. Hele gece ya-
rısı, -7 ya da -8 derecede, buz gibi rüzgâr altında, be-
tonlaşmış toprağı kazmak cehennem işkencesinden fark-
sızdır.

Bir çarşafa sarılı Serge Goldman yerde hareketsiz
bekliyordu.

Krizantem bahçenin dip tarafında, sınıra bitişik bir

arazi parçasının başına dikilmişti. Gemici fenerini biraz ileriye bırakarak kazmaya başladı. Kazma toprağa zor işliyordu. Bir saat sonra ancak on santim derinlikte bir yer kazabilmişti.

Cesareti kırılan Krizantem küfretmek üzereyken aklına bir fikir geldi. On metre ötede, eski eşyaları attıkları bir kulübe vardı.

Goldman'ı sırtladığı gibi kulübenin yolunu tuttu. İçersi -5 derece vardı. Sırtındaki yükü yere bırakıp çevresine bakındı. Köşede eski, ama sağlam bir koltuk vardı. Goldman'ı koltuğa oturtup üzerine sağdan soldan bulduğu bezleri örttü. Sonra, dışarı çıkıp kapıyı kilitledi. Goldman bu soğuk havada bahara kadar bekleyebilirdi Toprak yumuşadığında da gömülecekti.

William Coby, her zaman özenli giyinen sevimli bir insandı. CIA'da görev aldıktan sonra olaylara diplomatça bir tavırla yaklaşma özelliği, onu önemli bir yere getirmişti. Kaba kuvvetten çok zekâyâ önem verirdi. Şu an ise canının sıkın olduğu her halinden belliydi.

— Yeni emirler aldım, dedi Malko'ya. Ne yapıp yapıp bu Grelsky'yi bulmanızı istiyorlar. Anladığım kadarıyla çantanın içindeki belgeler son derece önemliymiş. Teleksi bizzat Frank Thorpe çekmiş.

— İyi ama CIA'da benden başka bir sürü insan var, dedi Malko. Üstelik şu sıralar tatil yapıyorum.

— Biliyorum, haklısınız. Fakat elimin altında sizden başka kimse yok... Özellikle bu tür bir iş için. Biliyorsunuz, buradaki ajanımız Kurt von Hasel seyahatte... Ayrıca, Frank Thorpe işe sizin el koymanızı istiyor.

— Doğrusu bu ilgi gözlerimi yaşarttı! Sahi, aklım; gelmişken söyleyeyim. Serge Goldman'a şimdilik geçi. i bir mezar temin ettim, ama ilk fırsatta bir sandığa koyup adresinize postalayacağım.

Coby yerinden fırladı.

— Buraya mı? Ama imkânsız bu!

— Pöh! Hiç dert değil bana. Elçilikteki büyük şöminelerden birinde cesedi yakarsınız...

Coby, Mâlko'nun ileri sürdüğü teklifi kafasından atıp, asıl konuya döndü.

— Size bu işte fazla yardımcı olamayacağım. Stephan Grelsky'nin nerede bulunabileceğini burada bilen yok.

— Peki, adamın kim olduğunu biliyor musunuz bari?

— Hakkında bir dosya var. Doğu hesabına çalıştığı kesin. Son yıllarda Avrupa'da birçok naylon şirket kurmuş. Sözümona silah yapımında kullanılan maden alıp satıyor. Daha çok Zürih ve Hamburg'da oturur. Böyle bir işte ona ilk kez rastlıyoruz.

— Kısaca, hiçbir şey bilmiyorsunuz, dedi Malko.

Diğeri üzgün bir tavır takındı. Bu işe bulaşmak istemediği hemen belli oluyordu. Yine de elinden geleni yapmak için çaba sarfeder gibiydi.

— Eğer Washington ile haberleşmek için şifreli telexe ihtiyacınız olursa, emrinizdedir.

Bu sözlerin ardından Coby ayağa kalktı. Görüşme bitmişti. El sıkıştıktan sonra Malko odadan çıktı.

Krizantem direksiyonda onu bekliyordu. Hava biraz olsun yatışmıştı. Kar durmuş, ama hava açmamıştı. Dışarda tam bir Sibiryâ soğuşu hüküm sürüyordu.

William Coby, Marisa'dan söz etmediği için Malko da meseleyi deşmemişti. Bu kanlı olaya elinde olmadan karışan zavallı kıza acıyordu. Elinden geldiğince onu korumaya karar verdi.

— Dostum, dedi Krizantem'e, yeni görevimiz sevgili suaygırlarımızı bulmak. Hem de Goldman'dan yürütükleri çantayla birlikte.

Elko gülümsedi. Bu işten hoşlandığı belliydi.

VII. BÖLÜM

Malko, Jaguar'la Viyana'nın Champs-Elysees'si sayılan Karntnerstrasse'de dar ve loş bir sokağa girdi. Tavşan kürkü mantolu ve çizmeli bir yosma sürücünün dikkatini çekmek için aşırı hareketlerle büyük arabaya baktı. Play-Boy Kulüp'ün ışıklı reklam panosunun biraz ilerisinde, köşe başında bu tür kadınlara rastlamak her zaman mümkündü. Zaman zaman, kadın ihtiyacıyla yanan bazı kulüp müşterilerinden iyi para kopardıkları olurdu.

Kapıcı arabayı park etmek için hemen koştı. Vaktin geç olmasına rağmen salon tıklım tıklım doluydu. Burada tek kişilik yer olmadığı gibi, çiftlerin çoğu ayaktaydı. Küçük dans pisti Salvador Dali'nin gerçeküstü resimlerini hatırlatan bir kargaşa içindeydi.

Gören, Play-Boy yanıyor derdi. Sigara dumanından göz gözü görmez olmuştu. Malko dip taraftaki merdivene doğru yürüdü. Önünden geçtiği kızların hepsi ısrarla ona bakıyordu. Biri bilerek bir dirsek attı. Malko kızın kalçasına kadar sıyrılmış mini eteğine bakarak gülümse-di. Kör kütük sarhoş olduğu belliydi. Malko'ya göz kırptı.

Avusturyalı yoluna devam ederek birinci kata çıktı. Play-Boy, Amerika'da bulunanlar gibi gerçek bir "Play-Boy Kulüp" değildi. Tavşan kıyafetinde servis yapan kızlara rastlamak mümkün değildi burada. Viyana'da, herkesin buluşmak için seçtiği basit bir diskotekti. Alt kat, Alexandra'nın dediği gibi Viyanalı kızların paralı erkek aradığı bir yerdi. Birinci kat ise, akşam yemeği yenebilecek ve dans edilebilecek tam bir özel kulüp havasınday-

di. Sarkık bıyıklı bir fedai Malko'nun geçmesine izm verdi. Onu tanımıyordu, ama görünümünden güven duymuştu.

Malko doğru bara gitti. Taburelerde oturan üç kişi sessiz sedasız içkilerini yudumluyorlardı. Saçları meçli, nefis bir kadın ısrarlı bakışlarla Malko'yu süzdü. Taburesinin ucuna, bacaklarını olduğu gibi ortaya koyacak biçimde ilişmişti. Malko tanıyordu onu. Kontes Thala von Wisberg'di bu dilber. İki kez boşanmış, sevgililerini kulüplerden seçen zengin bir duldu. Malko önünde eğilerek elini parmaklarının ucundan tutup dudaklarına götürdü.

— Nasılsınız, kontes?

Kontes gülümsedi.

— Birini mi arıyorsunuz?

— Alfi'ye baktım. Gördünüz mü onu?

Güldü yine.

— Şurada, pistin kenarında. Genç bir Macar baronesini tavlamaaya çalışıyor. Bu gece aynı yatağı paylaşacaklar.

Malko başıyla selam verip piste ilerledi. Burayı se verdi. Kadınlar iyi giyimli, erkekler kibardı. Yani, öyle görünürlerdi.

Malko elini omuzuna koyduğunda, dostlarının sadece Alfi dediği Kont Alfred von Windcratz yanındaki sarışına bir şeyler anlatıyordu. Sözü nü yarıda kesip başını kaldırdı.

— Malko! Ne hoş bir sürpriz bu. Seni yabanilerin arasında, Amerika'da sanıyordum.

— Bir süre önce döndüm.

Alfi, Malko'yu yanındaki sarışına tanıttı. Genç kadının gerçekten nefis göğüsleri vardı.

— Yalnız mısın?

— Evet, dedi Malko. Birini arıyorum.

Alfi'nin gözleri ışıldadı.

— Güzel mi bari?

— Çok çirkin ve çok şişman. Buralara pek geleceğini sanmıyorum, ama sen herkesi tanırırsın...

Alfi, Malko'nun son şansıydı. Sabahtan beri Grelsky'nin izini bulabilmek için Viyana'yı karış karış do-

laşmıştı.

Alfi'nin bakışlarındaki parıltı hemen kayboldu. Kız arkadaşından özür dileyerek masadan kalktı.

— Gel, barda sana bir içki ısmarlayayım.

Votka kadehleri gelene kadar konuşmadılar. Alfi, Play-Boy'u yöneten iki müdürden biriydi. Uzun süredir tanıştırlardı. Alfi Viyana'yı avucunun içi gibi bilirdi. Soylu bir Viyanalı olup da bu tür bir işte çalışması hiç de şaşırtıcı değildi. Bu tarz bir hayat süren çok kişi vardı. Örneğin, Hugo de Habsbourg bira fabrikasında çalışır, Kurt von Wisberg dekorasyon işleriyle casusluk arası bir şeyler yapardı...

— Stephan Grelsky adında birini tanıyor musun? diye sordu Malko. Ayı gibi bir tip. Karısı da ondan aşağı kalmaz.

— Grelsky...

Alfi gözleri kadehinde, düşünüyordu. Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

— Eğer aynı Grelsky'den söz ediyorsak, ufak tefek kızlara bayılan bir heriftir. Benim dediğim, ender bulunan maden ticareti yapar. Yani, bir tür temsilcidir.

— Nerede oturduğunu biliyor musun?

— Hayır. Ama Reisbar'a gider, benim tarafımdan geldiğini söylersen sana adresini verirler. Resibar'ı Neumarkt'in yanında bulacaksın.

Malko teşekkür edecek zaman bulamadı. Kapıdan içeri bir grup giriyordu. Alfi hemen yerinden fırladı ve tam bir tezgâhtar gülüşüyle onlara doğru ilerledi. Malko bir an haline acıdı. Ajanlık mesleği her şeye rağmen daha iyiydi.

Aşağı kata inip sokağa çıktı. Reisbar, iki adım ötede, daracık bir sokaktaydı. Viyana'da telefonla çağırılan kiralık kızların en güzelleri buradan temin edilirdi.

Barın arkasındaki barmen uyukluyordu. Bir köşede yan* oynayan kötü giyimli iki kişi vardı. Malko tezgâha yanaştı.

— Ben Alfi'nin bir dostuyum. Stephan Grelsky'yi

(*) Zarla oynanan bir Japon oyunu.

arıyorum.

Barmen ilgisiz bir tavırla:

— Burada yok, dedi. Bu günlerde hiç gözükmedi.

— Nerede bulunduğunu biliyor musunuz?

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, arka taraftan kalın bir ses geldi.

— Aradığınız adam dostunuzsa, nerede bulunacağını da bilmeni? gerekir, öyle değil mi?

Akıllıca bir soru. Malko döndü. Yan oyuncularından biri onu süzüyordu. Ağzında bir izmarit vardı. Elleri pis, gömleği kirliydi. Malko cebinden bir deste para çıkarıp, bir yüz şilin uzattı.

— Dostumun telefon numarasını kaybettim.

Diğerinin yüzü güldü.

— Ha, o zaman iş değişir! Jacob, deftere baksana. Bay Stephan'ın telefon numarası gerekiyor.

Bir süre sonra barmen:

— Buldum, dedi ve hemen ardından ekledi:

— Yalnız, Bay Stephan rahatsız edilmekten pek hoşlanmaz. Ayrıca, her arandığında da bu numarada bulunmaz.

— Doğru, dedi diğeri.

Malko bir miktar daha para çıkardı. Ağzında sigara izmariti bulunan:

— Jacob, dedi, Bay Stephan'ı sen ara. Böylesi daha doğru olur. Sonra, beye verirsin...

Jacob tezgâhın altından telefonu çıkardı. Malko gözlerini barmene dikti. Hassas bir andı bu. Her rakamın çevrilişinde beyni numara tablosunun dönüşünü izliyor ve uzunluğuna ya da kısalığına göre rakamı buluyordu. Gözlerini yummuş, kulaklarını sese vermişti.

— 8... 3... On üçüncü bölgenin kodu bu, diye düşündü. Batıda Innerstadt'tan hayli uzakta, görkemli villaların bulunduğu kibar bir bölge.

Aynı yöntemle diğer dört rakamı da aldı: 9532.

Karşı tarafın zili çaldı... Beş kez... Altı kez...

— Evde yok! dedi Jacob ve telefonu kapadı.

Diğeri Malko'ya döndü.

— Tekrar uğrayacaksınız. Sizi tanımadığımız için Bay

Stephan'ın numarasını veremiyoruz.

Malko üstelemedi. Teşekkür edip Reisbar'dan çıktı.

Jaguar'ın üstümle ince bir kar tabakası oluşmuştu. Arabaya **biner binmez** numarayı defterine kaydetti, Grelsky'lerin **halâ** Viyana'da olmaları pek zayıf bir ihtimaldi. Şu sıralar Moskova'da bulunuyor olmalıydılar...

Biraz **ilerde**, Karntnerstrasse'de bir telefon kulübesinin **Önünde durdu**. Üç şiline istediği bilgiyi aldı. Telefon, Hielzing'de Winzerstrasse 28 numaraya aitti ve Dryam Sirketi'nin numarasıydı.

Arabaya döndüğünde kent plamna baktı. Kentin batısına hakim bir tepede Hietzingerstress'yi kesen küçük bir sokaktı. Güzel villaların bulunduğu sakin bir yer.

On dakika sonra Winzerstrasse'deydi. Çam ağaçlarının bolluğu çevreye orman görünümünü veriyordu. Ağaçların arasında yer alan evlerde ışık yoktu. Tepeye tırmanmak için gaza bastığında araba karlı yolda kayar gibi oldu. Malko, Jaguar'ı bırakıp yola yaya devam etti. 28 numara altıncı sıradaydı. Küçük bir bahçe ortasında iki katlı bir villaydı. Terkedilmiş gibi sessiz ve karanlıktı.

Malko bahçe kapısını itti. Kapı sessizce açıldı. Villa'nın yanında bir kapalı garaj vardı. Malko çevreye bakındı. Kar tabakasının üzerinde hiçbir ayak izi görülüyordu. Tabancasını pardösüsünün cebine attı ve eve doğru ilerledi. Kapıya ulaştığında sakin bir tavırla zile bastı.

Cevap veren olmadı. Bir daha denedi. Sonra, kulağını buz gibi kapıya yapıştırıp zilin içerde çalıp çalmadığını kontrol etti. Elini kapı mandalına koyup çevirdi. Kilitli değildi, yavaşça açıldı. Malko kendini hemen yana attı. Bir tuzakla karşılaşabilirdi, ama geri dönmesi imkânsızdı artık.

Ani bir hareketle loş hole dalarak yere diz çöktü. Beklediği gibi bir şey olmadı. El yordamıyla duvar dibinden ilerleyerek elektrik düğmesini buldu ve bastı. Tavanda yanan bir ampul zevksiz bir manzara ortaya koydu. Bir komodin, bir manto askısı ve kapalı kapılar. Dönüp sokak kapışım kapadı. Kapının üzerinde, kapandığı takdirde hırsızların kolay kolay açamayacağı türden bir kilit vardı. Malko bunu görünce evin boş olduğunu anladı.

Holdeki ilk kapıyı açtı. Yemek odasıydı. Korkunç de-
recede çirkin, Rönesans taklidi mobilyalarla döşenmişti.
Diğer kapı yatak odasına aitti. Ayrıca, bir mutfak ve bir
çalışma odası vardı. Giriş katının bütün pencerelerinde
demir parmaklık bulunuyordu. Grelsky'ler tedbirli kişi-
lerdi.

Malko üst kata çıkmaya hazırlanırken holdeki tele-
fon çaldı. Soğukkanlılığına rağmen, olduğu yerde sıçra-
dı. Bir an Stephan Grelsky'nin dev vücuduyla karşılaşa-
canığını sanmıştı. Telefonun sesi boş evde müthiş yankıla-
nıyordu. Bir süre sonra, ses kesildi.

Evin içine şöyle bir göz atmaya Karar verdi. Giriş ka-
tında kayda değer bir şey yoktu. Tam mutfaktan çıkmak
üzereyken, tekerlekli buzdolabının altında çizgi halinde
izler gördü. Buzdolabı yerinden oynatılmıştı. Malko buz-
dolabını itti. Altında bir kapak belirdi. Kapağı halkasın-
dan tutup kaldırdı. Kolayca açıldı.

Ortaya bir merdiven çıkmıştı. Merdivenin yanında-
ki düğmeye basıp ışığı yaktıktan sonra aşağıya indi. Yir-
minci basamaktan sonra yere bastı. Bir köşede, yerde ye-
şil plastik çuvallar vardı. En büyüğünü açtı.

Karşısına, piyasada bulunması imkânsız alıcı-verici
bir telsiz çıktı. Kapağında bir anten ve bir toprak hattı
kablo su vardı. Telsizin arkasında, kahverengi bir torba
içinde on, on beş santim uzunluğunda kâğıt rulolara rast-
ladı. Birini aldı. Kâğıt rulonun içindeki sert ve ağırdı. Kâ-
ğıdı açtı. Ortaya yirmi dolarlık altınlar çıktı! Torbada aşı-
ğı yukarı toplam olarak altı bin dolarlık altın bulunuyor-
du. Stephan Grelsky bankalara güvenmiyor olmalıydı...

Malko'nun kafasını kurcalayan bir şey vardı. Bildi-
ği kadarıyla Polonyalıyı izleyen bir tek kendisiydi. Bu ne-
denle Stephan'm gerekli her türlü tedbiri alacak zamanı
fazlasıyla vardı. Bunca kıymetli şeyi ne diye ortada bı-
akmıştı?

Bu olay gitgide bir esrar perdesine bürünüyordu.

Yukarı çıkıp kapağı yerine koydu ve birinci kata çı-
kan merdivene yürüdü. Merdiven ışığı yanmıyordu. Üst
kata ulaştığında el yordamıyla ilerlemeye başladı. Sahan-
lığın ortasında ayağı yumuşak bir şeye takılınca durdu.

Çakmağını çıkarıp yaktı ve karşılaştığı manzarayla tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Grete Grelsky artık kimseye saldıramayacaktı.

Sırtı duvara dayalı bir biçimde yerde oturur gibiydi. Yüzündeki kanlar kurumuştu. Sağ eli hemen hemen bileğinden kopmuş durumdaydı. Malko elini cesedin alnına değdirdi. Öleli çok olmuştu. Elbisesinin göğüs kısmında kocaman bir kan lekesi vardı. İşkence edildikten sonra göğsünden lek kurşunla öldürülmüştü.

Ama niçin?

Malko cesedin üzerinden atlayıp açık odaya daldı. Yatağın boyutlarını gören Malko, bunun Grelsky'lere ait olduğunu hemen anladı. Evin sinir bozucu havasından boğulur gibi oluyordu. Hızla odayı gözden geçirdi. Komedinin üst çekmecesinde şarjörü dolu bir P 38, içinde ilaç ampulleri bulunan sarı bir kutu ve iki pasaport vardı.

Biri Jane Smith, diğeri Robert Niamez adına düzenlenmişti ve Kanadalı gözüküyorlardı. Fotoğraflar ise Grelsky'lere aitti.

Malko öğreneceğini öğrenmişti. Tekrar cesedin üzerinden atladı. Hani Serge Goldman'ın ölümüne tanık olmasa kadına acıyacaktı. Birden, kendi durumunu düşündü. Yine karmaşık ve ölüm tehlikesi bulunan bir belaya girmişti.

Paltosunun üzerindeki tozları silkeledikten sonra evi terketti. Bahçe kapısından çıktığında, hemen önünde duran büyük, siyah arabayı farkettiği anda bir ses duydu:

— Tekrar eve dönüyorsunuz, sayın bayım! Hemen!

Malko cebindeki silahın tetiğine basabilirdi. Ama kim karşı? Yavaşça bahçe kapısına doğru geriledi. Arabanın kapısı açıldı. İç lambanın bir an yanmasıyla direksiyonda bir kadın silueti farketti. Dışarı çıkan zayıf, uzun boylu adam tabancasının namlusuyla Malko'yu dürterek ite ite eve soktu. Elini uzattığı gibi elektrik düğmesini buldu ve ışığı yaktı.

Ellerinizi sakın cebinize sokayım demeyin, dedi sakın bir sesle. Sizi öldürmek istemiyorum.

İşte, iyi haber diye buna denir! Adam Almancayı Macar aksanıyla konuşuyordu.

— tyi ki uyardınız! dedi Malko.

Bunu Macarca söylemişti. Diğer yarı hayret yarı alaycı bir ifadeyle:

— Bakın hele! dedi. CIA'lı dostlarımız artık yabancı dil öğrenmeye de başlamışlar. Bravo doğrusu!

Yabancı'nın üzerinde uzun siyah deri bir pardösü vardı. Son derece uzun boylu ve olağanüstü zayıftı. Dündüz arkaya taradığı siyah saçlarının açıkta bıraktığı geniş alnı ona entelektüel bir hava katıyordu. Yüz hatları düzgündü. Gözleri bir an olsun Malko'dan ayrılmamıştı. Şakağında derin bir yara izi dikkati çekiyordu.

— Kimsiniz siz? diye sordu Malko.

— Bazıları bana Ferenczi der, ama bunun benim gerçek adım olduğundan pek emin değilim. Zaten bunun bir önemi yok. Şu Stephan domuzunu mu arıyordunuz?

— Niye arayayım onu?

Ferenczi kendi kendine konuşur gibi devam etti:

— İncancı olmayan insanlara güven de olmuyor.

Sesi hüzünlüydü. Zeki gözlerini tekrar Malko'ya çevirdi.

— Stephan Viyana'da. Buraya tekrar dönecektir. Buradan alması gereken çok önemli bir şey var. Siz de onu arıyorsunuz, öyle değil mi?

Malko cevap vermedi. Sinirleri gerilmiş bir durumda Ferenczi'nin üstüne atılacağı uygun bir zaman kolluyordu. Ama Macarın silahının namlusu bir milim bile oynamamıştı.

— Sizlerden daha fazla para koparmaya bakıyor, diye devam etti Macar. Kendisine lüks bir tabut yaptırmak için...

Grelsky'nin kötü ve kurnaz ifadeli gözlerini hatırlayan Malko, Polonyalının halen hayatta olduğunu düşündü. Biraz daha bilgi edinmesi gerekiyordu.

— Neden ona bunca para verecekmiz?

— Neden mi? dedi Macar ve bir kahkaha attı.

— Çünkü başka çıkar yolunuz yok, hepsi bu! Fakat bütün bunlar sizi ve beni aşan sorunlar. O alçak domuzu elden kaçırdığıma yazık oldu. Oysa, bu hikâyede birlikte çalışıyorduk...

Sakin bir hareketle tabancasını cebine koydu ve altın bir sigara tabakası çıkararak açıp Malko'ya ikram etti.

— Sigara?

Birden, Malko'nun beyni alarma geçti. Ferenczi'nin ses tonu çok sakini ve dostçaydı. Ani bir hareketle kendini kapıya doğru attı. Aynı anda hafif bir patlama oldu ve hileli tabakadan fırlayan küçük çelik bir ok Malko'nun kulağı dibinden geçip kapıya saplandı. Eğer kımıldamamış olsaydı çelik ok beynine girmiş olacaktı. Aslında Macar tabancasım da ateşleyebilirdi, ama Malko'nun yaralansa da buna karşılık verme ihtimali vardı. İşte, bu meslekte insan bu tür tedbirler almakla hayatta kalabiliyordu.

Malko yerde bir takla atarak tabancasını çekti ve rasgele bir el ateş etti. Zor duyulan bir "pluf" sesi çıktı. Sonra yerinden sıçrayarak açık sokak kapısından balıklama dışarı atladı. Yere düştüğünde yumuşak karların içinde birkaç kez yuvarlandı ve ayağa kalkarak hızla evin arka tarafına koştu. Bulunduğu yerden sokak kapısını görmiyordu. Bir dakika sonra bir motor gürültüsü işitti. Bahçe kapısı önündeki araba hareket ederek uzaklaştı. Bir tuzak da olabilirdi bu, ama Malko'yu ıskalayan Ferenczi dövüşü uzatmayı göze alamamış olmalıydı. Ayrıca bu ki-bar mahalle gece yarısı silah seslerine alışkın değildi...

Arabanın motor sesi kaybolduktan soma dikkatle evin önüne geldi. Herif tam bir profesyoneldi. Dostça çene çalarak onu temizleyecekti. Fakat nasıl oluyor da CIA hesabına çalıştığından bu kadar emin olabiliyordu?

Malko Jaguar'a atlayıp, Reinzingerstrasse yönüne hareket etti. Yolda ters yöne giden bir polis Volkswagen'ine rastladı. Ferenczi polise telefon edip boş bir villada eli silahlı bir adamın dolaştığını haber vermiş olmalıydı.

Tekrar Play-Boy'a döndü. Saat ikiye geliyordu. Alt salon hemen hemen boşalmıştı. Üst kat ise, aksine doluydu. Kontes Thala von Wisberg hâlâ bardaydı. Malko palatosunu bırakıp barmen Tony'ye bir votka söyledi ve Alfi'ye bakındı.

Alfi pistte sarışın baronesle sarmaş dolaş dans edi-

yordu. Malko bulunduğu yerden genç kadının salman kalça hareketlerini rahatlıkla görebiliyordu. Alfi romantik bir biçimde, gözleri yerde dans ediyordu. Buna rağmen Malko'yu farketmekte gecikmedi. Bir süre sonra yanındaki dilberi masaya bırakıp bara geldi.

— Ne oldu? '

— Sana yine birini soracağım. Çok uzun boylu, zayıf, esmer, şakağında yara izi bulunan bir Macar tanıyor musun?

Alfi'nin yüzü ciddileşti. Tony'ye bir içki getirmesini işaret etti. Barmenin uzattığı kadehten bir yudum alıp:

— Tehlikeli ilişkiler içindesin, dedi... Ben de seni şatonda huzurlu bir hayat sürer sanıyordum...

— Tehlikeyi de nereden çıkardın?

Alfi kadehini parmaklarının arasında çevirerek konuşmaya başladı:

— Bu herif Macardır... Adı, Yanoş Ferenczi. Uzun boylu, esmer, uzun saçlı bir sevgilisi var. Buraya sık gelirler. Karşılıklı oturup saatlerce tek kelime etmeden göze bakışırlar. Ne sohbet, ne dans, sadece bakışma.

— Peki, burada ne halt ediyor bu herif?

— Orasını polise sor. Polis de ondan kurtulmayı çok istiyor, ama herifin dokunulmazlığı var. Diplomatik pasaport taşıyor.

— Viyana'ya niye gelmiş?

— İntikam alıyor. Şakağmdaki yara izini görmüşsün. Nasıl olduğunu biliyor musun?

— Bir hesaplaşma sonucudur.

— Herifi kurşuna dizmişler. 1956 Macar İhtilali'ni hatırlarsın. Ferenczi o sıralarda sivil polismiş. Rusya'da eğitilmiş. Zaten adamın gerçek bir Macar olduğu da belli değil. İhtilalciler Budapeşte'yi ele geçirdiklerinde ilk iş olarak Macar Gizli Servisi'ndeki sivil polisleri duvara dizip İdam etmeye başladılar... Ferenczi son ele geçirilenlerden biriydi. Reuter Ajansı'nın binası önünde kurşuna dizildi. Hem de altı kişilik gerçek bir idam mangası tarafından. Vücuduna beş kurşun yemiş. İki ciğerlerini delmiş.

T kurşun da şakağını sıyırmış. İzi hâlâ duruyor İşte o ada Rus tankları kente girdiği için ölüp ölmediğini kon-

trol etmeksizin onu öylece bırakmışlar. Onu, şimdi birlikte olduğu kız bulmuş ve hemen Ruslara haber vermiş. Tedavi için Moskova'ya götürmüşler. Bir yıl sonra, Macaristan'daki Rus baskısının sonlarına doğru Budapeşte'ye geri dönmüş. Anlatılanlara bakılırsa dönüşünden sonra Macar Gizli Servisi binasının pencerelerinden çok adam uçmuş aşağıya. 1978'de Viyana'daki Macaristan Elçiliği'ne kültür atçesi olarak geldi. O tarihten bu yana, Viyana'ya yerleşmiş Macar göçmenleri on, on beş ölü ya da kayıp verdi. Bunların hepsi Macar İhtilali'ne katılmış kişilerdi...

— Anlıyorum, dedi Malko. Demek, böyle uluorta çalır bu adam.

— Evet. Landstadt'da güzel bir evi vardır. Ama hava karadıktan sonra eve giremez. Korkuyor olmalı.

Ne harika kentti şu Viyana! 1945'ten bu yana seralarda yetişen orkideler gibi sürekli ajan bitiyordu her yanda!

— Peki, şu Stephan Grelsky kimin hesabına çalışıyor?

— O kobaltın esiridir! diye dalga geçti Alfi.

— Ne kobaltı?

— Kobaltın ne olduğunu bilmiyor musun? Stratejik bir maden. Ruslarla Çinliler onun için birbirlerini yiyorlar. Grelsky onlara bu madeni temin eder. Bunun için büyük para öderler, ama bundan yakındıkları yok. Senin Ferenczi'nin dostudur zaten...

Malko, kobaltla Macar göçmenler arasında bir ilişki kuramamıştı. Grelsky'nin eve dönüp almak zorunda olduğu neydi? Alfi'yi daha fazla ürkütmemek için:

— Grelsky evinde yoktu, demekle yetindi. Nerede bulunabileceğini biliyor musun?

— Hiç fikrim yok. Saat beşe doğru Sacher'in çay salonuna bir göz at. Karısıyla orada devamlı pasta tıklarlar.

Sacher Oteli, bir yüzyıldır formülü değişmeyen çikolatalı pastalarıyla dünyanın her yanında ün yapmıştı. Malko hesabı ödeyip dışarı çıktı.

Beş dakika sonra Presbourg yolundan şatosuna dönüyordu. Stephan Grelsky ortadan kaybolmuştu. Sergi

Goldman ölmüştü. Kendisine yardım edebilecek tek kişi Marisa idi. Tabii, bir şey biliyorsa ki, öyle olduğunu da hiç sanmıyordu. En önemli soru şuydu: Grelsky ile Ferenczi birdenbire niçin düşman olmuşlardı? Doğu Bloku yolunu kestiğine göre, Polonyalı er veya geç ortaya çıkacaktı.

Sonra şu dosya çantası meselesi vardı. İçinde ne bulunduğunu Malko'ya bildirmemeleri tuhaftı. Dosyamın ya da dosyaların ne olduğunu bilse, sonuç belki başka türlü olacaktı.

Eve dönmesi bir buçuk saat sürdü. Şatonun pence-relerinde hiç ışık yoktu. Jaguar'ı avluda bırakıp içeri girdi.

Saat sabahın dördüne geliyordu. İki saat sonra ilse kalkıp temizliğe başlayacaktı. Malko'nun uykusu yoktu. Kütüphaneye girdi, pikaba bir plak koyup bir parmak votka aldı.

Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki, düşünecek zaman bile bulamamıştı. Bu hikâyede hangi taşı kaldırırsa altından bir bela çıkıyordu. En kötüsü de Yanoş Ferenczi idi.

Bu sırada kapı açıldı ve Krizantem göründü. Sırtında eski bir asker kaputu vardı.

— Döndüğünüzü duydum, dedi. Size bir mesaj var.

— öyle mi?

— Grelsky aradı. Akşam dokuzda telefon etti. Yarın sabah tekrar arayacak.

— Ne istiyormuş?

— Bir şey söylemedi.

Ne şans be! Grelsky onu ararken o da, onu bulacağım diye neredeyse hayatından oluyordu!

Bir an William Coby'ye telefon etmeyi düşündüyse le bunu Grelsky ile konuştuktan sonraya bıraktı.

— Gidip yatalım, dedi Krizantem'e.

Birlikte yukarı çıktılar. Krizantem'in odasının önünden geçerken Malko yatakta birinin yattığını farketti.

— Fakat...

Krizantem kulaklarına kadar kızardı.

— Kendisi geldi. Tek başına uyumaktan korkuyor-

muş. Ben de düşündüm ki...

Düşünmekten çok daha fazla,iş becerdiği belliydi.Ka-
yan çarşaflar Marisa'nın çırılçıplak vücudunu ortaya ko-
yuyordu.

VIII. BÖLÜM

Telefon çalar çalmaz Malko yataktan fırladı. Bekle-yişin verdiği gerilimle zaten tek gözü açık uyukluyordu.

Rekor sayılabilecek bir süratle kütüphanedeki tele-fona ulaştı ve ahizeyi kaldırdı.

— Alo, Prens Malko?

Stephan Grelsky'nin sesiydi bu.

— Evet.

Telefonun öbür ucundan umutsuz bir soluk sesi gel-di, ölmek üzere olan bir hayvanın soluğunu andırıyordu. Grelsky'nin sesi tekrar duyuldu.

— Üç saat sonra Seilgasse'de Pataky Lokantası'nın tam karşısında olacağım. Yalnız gelin. Patronlarınıza ara-dıkları malın bende olduğunu söylersiniz. Malı kimse gör-medi. Satmaya hazırım. Sakın kahramanlık filan yapmaya kalkmayın. Eğer başıma bir şey gelirse, mal yirmi dört saat içinde Rusların elinde olacaktır. Guten morgen!

Telefon kapandı.

Malko yangın varmış gibi giyindi. On beş dakika son-ra hazırlanmış kahvaltı ediyordu. Bu hikâye canını sık-maya başlamıştı. Kendisinden bir şeyler gizlendiğinin far-kindaydı.

Krizantem her zamanki gibi sessizce kütüphaneye girdi.

Malko durumu ona açıkladıktan sonra:

— Buradan bir yere kıvıldamayın, dedi. Size ihti-yacım olabilir. Eğer Yanoş Ferenczi ile karşılaşacak ol-manız gördüğünüz anda vurun onu. BM'den mutlaka bir madalya alırsınız bunun için!

Çıkmadan önce gidip Marisa'yı uyandırdı. Genç kız hâlâ Krizantem'in yatağındaydı. Malko'yu görür görmez gözleri büyüdü.

— Korkmayın, dedi Malko. Krizantem sizi korur. Yalnız bir şey öğrenmek istiyorum. Daha önce Grelsky'leri görmüş müydünüz?

Genç kız başını salladı.

— Hiç görmedim.

— Serge Goldman'ın çantasında ne bulunduğunu biliyor musunuz?

— Hangi çanta?

— Anlaşıldı... Bunu daha soma konuşuruz.

Kızı bırakıp dışarı fırladı. Jaguar'ın motoru çalışır durumdaydı.

Beş dakika sonra Viyana yolundaydı. Her taraf karla kaplıydı.

Görüldüğü kadarıyla bu olayda ihanet edenlerin sayısı hayli kabarıktı: Goldman, Grelsky... Bunun tek bir nedeni olabilirdi: Çok, ama çok para kazanmak.

Viyana'ya ulaşır ulaşmaz doğruca elçiliğe gitti. William Coby henüz gelmemiştir. Sekreteri ona teleks odasını gösterdi. Hemen Washington ile ilişki kuruldu. Malko Frank Thorpe ile görüşmek istiyordu.

Thorpe'u bağlamaları yirmi dakika sürdü. O sırada Washington'da sabahın üçü olduğu için adamcağız uyku olmalıydı.

Malko durumu özetleyip, Polonyalıyla olan randevusundan söz etti. Thorpe hiç sesini çıkarmadan dinliyordu. Sonunda Malko:

— Grelsky'yi bizim tarafa çekmekte fayda var, dedi. Avrupa'daki komünist örgüt hakkında geniş bilgi sahibi.

Frank Thorpe'un bu öneriye kayıtsız kalışı Malko'yu şaşırttı.

— Bunu sonra düşünürüz, dedi Thorpe. Şu an için önemli olan elindekini alabilmek.

— Ne kadar teklif edeyim?

' Kisa bir sessizlik oldu. Sonra Thorpe:

— Beş yüz bin dolara kadar ödeyebilirsiniz, dedi. Da-

ha fazla isterse beni arayın.

Malko neredeyse küçük dilini yutacaktı. CIA'nın yıllık bütçesi zar zor yedi yüz milyon doları buluyordu. Bu parayı böyle kolayca savurmaları akıl alır gibi değildi.

— Görevin çıkarı için bu malın ne olduğunu öğrenebilir miyim? diye sordu Malko.

— Hayır!

Cevap sert ve kesindi. Thorpe, verdiği cevabı biraz olsun yumuşatmak için kısa bir açıklama yaptı.

Bunu bilmeniz size hiçbir yarar sağlamaz. 'Bir devlet sırrıdır bu. Söylenenin dışında bir şey yapmayın.

Malko boyun eğdi. Thorpe'a daha sonra tekrar arayacağını söyleyip telefonu kapayacağı sırada diğeri:

V — Sizin ve Grelsky'nin korunması için yerel ajanımız Kurt von Hasel'i görevlendireceğim, dedi. Polonyalı, rakiplerimizin eline düşerse korkunç bir felaket olur!

Malko elçiliği terkederken William Coby yeni geliyordu. Soğuk bir biçimde selamlaştılar. Malko randevusundan ve Kurt von Hasel'in görevinden söz etti..

— Kendisine hemen haber veririm, dedi Coby.

* *

Pataky, Viyana'nın merkezinde sakin bir sokaktaydı. Genellikle gençlerin akşamları Çıgan müziği dinlemeye geldikleri bir yerdi. Malko lokantanın önünde durduğunda içerde masaları temizleyen garsondan başkası yoktu.

Avusturyalı randevuya yarım saat önce gelmişti. Jaguar'ı lokantanın biraz ilersine park edip, radyoyu açtı beklemeye başladı.

Mercedes saat tam on birde sokağın köşesini döner Şatoya geldikleri Mercedes'ten daha küçüktü bu. Jaguar'ın tam arkasında durdu. Stephan Grelsky yalnızdı.

Malko bir süre bekledi. Polonyalının kimıldamadığını görünce arabadan inip Mercedes'e ilerledi. Stephan Kapıyı açtı.

— Atlayın!

Koltuk yeterince geniş olmasına rağmen yarıdan fazlası Stephan tarafından kaplanmıştı. Suaygırı iki gün için-

de çok değişmişti. Yüzünün rengi solmuş, gözlerinin altı morarmıştı. Yakası kürklü gri bir palto giymişti. Malko'ya bir göz atıp:

— Yalnız mısınız? diye sordu.

— Evet.

— Size bir teklifim var. Elimde ne bulunduğunu biliyorsunuz. Bunu Ruslara versem beni önemli bir göre- ve getirirler ve paraya boğarlar.

Malko söyleyeceği fiyatı bekliyordu. Oturduğu yerde biraz doğruldu. Aynı anda ensesinde bir soluk hissetti ve içgüdüsel olarak sıçradı.

— Bu Taky, dedi Grelsky. En iyi arkadaşımıdır.

Sesinde inanılmaz bir şekfat vardı. Hafifçe ılık çaldı. Malko başını çevirdi ve gözlerini boğazına dikmiş dev bir Alman çoban köpeğiyle burun buruna geldi. Hayvan esnemek için ağzını açtığında Malko gülmekten kırılabak gibi oldu. Hayvanın kesici dişleri altın kaplamaydı.

— Pahalı bir köpekmiş, dedi.

— Taky, yerine yat! diye emretti Polonyalı. Üç yıl önce bir kaza geçirmişti. Yirmi metreden düştü. Kırılan dişlerine protez yaptırdım ve kendi dişlerinden farksız oldu. Denemenizi tavsiye etmem!

Malko'nun da böyle bir niyeti yoktu zaten.

— Zaman kaybetmeyelim. Ne kadar istiyorsunuz?

Polonyalı anlamsız bakışlarım ona çevirdi.

— İsteyeceğim rakamı belki veremezsiniz.

— Örgütümüz elinden geleni yapmaya çalışacak, dedi Malko.

Grelsky öyle bir kakhaha attı ki Mercedes sallandı. Taky hemen doğruldu. Malko verdiği cevapta gülünecek bir yan göremiyordu. Stephan iri pençesini omuzuna koyarak:

— Beni bu akşam Rus Elçiliği'ne götürüp teslim et- seniz, size Lenin Nişanı takarlar, dedi. Ayrıca, SSCB'nin şeref misafiri olursunuz. Bir de kalkmış, örgütünüzün im- kânlarından söz ediyorsunuz...

Sesi birden ciddileşti.

— Bakın dostum, sevgili Grete'mi öldürmeselerdi bu dosyayı rüyanızda bile göremezdiniz. Anlıyorsunuz değil

mi?..

— Ben sizi sadece kobalt konusunda uzman bilirdim * dedi Malko.

— Öyleydi. Ama bu işten en az on ton kobaltın değeri kadar kazanacağım.

— Pekâlâ, kaç para istiyorsunuz?

Stephân gözlerini Malko'nun gözlerine dikti.

— Tek kuruş bile istemiyorum... Dosya karşılığında bana adını vereceğim ilaçtan yüz ampullük bir kutu temin edeceksiniz. Bunu burada bulmam imkânsız. Bir tür yapay ensülin bu. Ben çok hastayım, Prens Malko. Şeker hastasıyım. Her gün bir iğne yemek zorundayım. Aksi halde komaya giriyorum. Burada bu ilacı bulmak imkânsız. Şimdiye kadar bunu onlar temin ediyordu. Elimde iki ampul kaldı. Gerisi evde. Acele etmemiz gerek. Ferenczi peşimde. Onu tanır mısınız? Eğer bir gün onu öldürme fırsatını bulursanız, hiç kaçırmayın bunu. Almanya'daki "Nesyom Tirinam Smert" örgütü'nün tüm üyelerini o öldürdü. Evlerinin kapısına kadar onları izledi ve "pfft"... O küçük silahıyla işi halletti. Sigara tabakasından sakının onun... Her neyse, sonunda bu işin böyle sonuçlanmasını beceriksizliğine verip onu da temizleyecekler ya!..

Bu uzun konuşmadan hayli yorgun düşen Polonyalı bir an arkasına yaslandı, sonra cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp Malko'ya uzattı.

— İstedğim ilaç bu. Hemen temin edilsin. Ampullerde fabrikanın damgası olacak. CIA'nın neler becerdiğini iyi bilirim.

Malko, Grelsky'nin telaşıyla şaşkına dönmüştü. İlk karşılaşmalarından o kararlı ve tehlikeli adamdan eser yoktu. Goldman'ı tam bir profesyonel gibi öldürmüştü. Höyle birinin hayatının bir, iki damlalık bir ilaca bağlı olduğuna inanmak gerçekten zordu.

— Bu kadar, dedi Polonyalı. Yarın sabah altı ile sekiz arası şatonuza telefon edeceğim. Eğer gerekli cevabı alamazsam bir başkasıyla anlaşacağım. Hatta Ferenc-

bile olabilir bu. Çünkü yaşamak istiyorum.

— Dosya nerede?

— Onu daha sonra konuşacağız. İlaçları temin etti-

ğinizde. Dosya yanımda değil zaten.

Polonyalı soğuğa rağmen ter içindeydi. Güçlkle soluk alabiliyordu. Eğilip Malko'nun kapısını açtı.

— Siz önden gidin.

Malko Jaguar'a atlayıp hareket etti. Mercedes yerinden kıınıldamamıştı. Goldman'ı hunharca öldürmesine rağmen Malko bu adama karşı bir hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Bu yalnız adamla köpeğinin dokunaklı bir tarafları vardı".

Kurt von Hasel papağana benziyordu. Ona bu havayı veren iri kemerli burnu ve herkese tepeden bakmasıydı. Ağzında bir puro, koltuklardan birinin koluna oturmuş Malko'nun anlattıklarını dinliyordu.

Masasında oturan William Coby'nin bu tür kaba güce dayanan işlerden hoşlanmadığı belliydi. Onun başvurduğu güç, sadece bilgisayarlardı..

— Bundan sonraki randevudan haberim olsun, dedi Kurt von Hasel yarı homoseksüel bir ses tonuyla. Daha önce bir şey yapamam. Grelsky'yi bulacağım diye Ferenczi'ye onu yem edemem. Polonyalı sanırım kendini koruyacak güçte. Harekete geçmek için emir bekleyeceğim.

Malko'ya tuhaf bir şekilde bakarak devam etti:

—s Hoşça kalın ve tekrar görüşmek üzere! Telefon numaram sizde. İstedığınız zaman arayın. Arabamda da telefon var.

Kapıdan çıkar çıkmaz Malko teleks odasına gidip gerek'i ilacın temini için Frank Thorpe'a mesaj gönderdi. İlaç bulunmadığı takdirde yine sokaklarda koşturup duracaktı...

William Coby'nin yarım ağız yaptığı yemek davetini reddedip elçilikten çıktı. Hava açmış, güneş karları eritmeye başlamıştı. Birden, sakın bir yere gidip kafasını dinlemeye karar verdi. Burgtheater'ın önünden dönüp arabasını park etti ve yürüyerek tiyatro civarında dar bir sokakta bulunan Café Havelka'ya yöneldi. Burası Viyana'ın da en sevdiği yerlerden biriydi.

Yaşlı bir çiftin yönettiği bu kahveye daha çok üni-j

versiteliler, aydınlar, kapak kızları gelirdi. Duvarlarını örten tahta kaplamalar en azından sahipleri kadar yaşlıydı.

Malko kapıyı itip bir yer bakındı. Patronun yaşlı karısı kibarca eğilerek selam verdi. Burada herkes selamlanırdı. Herkese hesap açılırdı. Bir tek çayla sabahdan akşama kadar oturulabilirdi.

Malko dünyayı yeniden düzenlemeye çalışan iki sakallı öğrenciyle, Canterbury piskoposuna enfarktüs geçirecek güzellikte Japon suratlı bir kızın arasına oturdu. Kız beyaz giysisi ve aym renk çizmeleriyle hayli çekiciydi. Malko yerine otururken kızın kendisini, sözümona, umursamaz bir tavırla süzdüğünü farkettiler.

Parfüm kullanmamış olmasına rağmen tertemiz bir kokusu vardı. Yirmi yaşından fazla olamazdı. Genç kızın da kendisine kayıtsız olmadığını farkedince, onu Tuna kıyısındaki balık lokantası Lindtmayer'e götürmeyi ve çevresindeki her şeyi unutmayı arzuladı. Kız ne işlerle uğraştığını bir bilse, çığlık çığlığa kaçardı...

Birden kendi kendine, gerçek sorunlardan uzak ve tek düşünceleri geceyi sevişerek geçirebilecekleri bir kaddın olan bunca gencin arasında ne aradığını sordu. Sonra, Marisa'yı düşündü. O kız ne olacaktı? Sonsuza dek onu şatoda tutamazdı.

Yarım saat kadar kahveye girip çıkanları seyretti. Yan masadaki kız hâlâ yerindeydi. Belki de kimseyi beklemiyordu. İçinden saat bire kadar kimseyle buluşmadığı takdirde gidip kızla tanışmaya yemin etti,

Genç kız saat bire on kala çantasını alıp kalktı. Ayakta hatları daha iyi ortaya çıkmıştı. Malko da içgüdüsel bir hareketle yerinden doğruldu. Masaya yirmi şilin bıraktığı sırada sakallı öğrencilerden biri:

— Fıstık gibi kız! dedi.

Kapıdan çıkarlarken çarpışır gibi oldular. Kız Malko'ya baktı. Avusturyalı gülümseyerek:

— Aptallık ettim, dedi. İçerde pekâlâ sohbet edebilirlik.

Genç kız omuzlarını silkerek kötü bir Almancayla:

— Burası soğuk, dedi.

— Arabam biraz ilerde. "Çardaş Fürstin"de öğle ye-

meğine ne dersiniz?

— Nedir orası?

— Viyanalı değil misiniz?

— Hayır. Stockholmlüyüm.

Tuhaf! Daha çok Bangkokluya ya da Hong-Kongluya behziyordu.

— Pekâlâ, dediğim yer iyi bir lokantadır. Eğer isterseniz sizi oraya götürebilirim.

Koluna girip kızı sürükledi. Genç kız Jaguar'ı görür görmez bir ıslık çaldı.

— Vay canına! Zenginsiniz demek!

Malko kapıyı açıp, binmesi için yol verdi. Oturduktan sonra bacak bacak üstüne atan genç kızın etekliği kasıklarına kadar sıyrılmıştı. Neyse ki ayağında külotlu çorabı vardı...

Malko yola çıkar çıkmaz bir elini kızın bacağına koydu. Ne tepki göstereceğini merak ediyordu. Genç kız bakişlarını yoldan ayırmaksızın bacağına bacağının üstünden indirdi.

— Adınız nedir?

— Vivelka...

Adının geri kalan kısmını telaffuz etmek mümkün değildi. Bir yığın sessiz harf yan yana sıralanmıştı.

Malko sadece adını bildiği bu kızı son derece arzula-dığını hissetti. Ring Sapağı'na yaklaşıyorlardı. Tuna'ya ulaşmak için sağa sapıp Kaizer Friedrich Köprüsü'nden geçmeleri gerekiyordu. Malko sağa sinyal verip dikiz ay-nasına baktı.

Arkadaki siyah arabanın direksiyonunda Yanoş Ferenczi vardı. Yanında da bir başka adam.

Malko öfkeden deliye döndü. Her şey berbat olmuştu. Farkında olmadan kızın bacağına sıktı. Bunu bir davet sanan genç kız da elini onun bacağına koydu.

Hızla sağdaki yola girdi. Araba peşindeydi. Ferenczi'nin suratı açık seçik farkediliyordu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Vivelka.

Malko cevap vermeksizin arabayı kalabalık bir tramvay durağının önünde durdurdu.

— Hiçbir yere gitmiyoruz. Siz burada ineceksiniz.

— Niçin?

Şaşırmıştı. Malko sıkıntılı bir sesle:

— Bunu açıklayamam, dedi. İnin ve tramvay bekleyin. Yolcuların yanından sakın ayrılmayın.

Genç kız hiçbir şey anlayamıyordu. Yüzünü Malko'ya çevirerek:

— Hemen yemeğe gitmesek de olur, dedi...

Viyanalı kadınların alışkanlıklarını edinmişti bile. Viyanahlar yemekten sonra sevişmekten nefret ederlerdi.

Ferenczi'nin arabası tam arkalarında durmuş, fakat içindekiler yerlerinden kımıldamamıştı. Malko uzanıp sağ kapıyı açtı.

— Belki bir başka gün Havelka'ya gideriz.

Malko genç kıza bu işte bir suçu olmadığını belirtir bir şekilde baktı, sonra gözlerini çevirdi. Bir anlık zevki için kızın hayatını tehlikeye atamazdı.

Dikkatli olun, diye tekrarladı. Gideceğiz yönle ilgisi olmasa da duraktan ayrılmayın. Eğer yanınıza biri yaklaşacak olursa bağırın.

- Kimsiniz siz? diye mırıldandı genç kız.

Bacaklarını arabadan dışarı atmıştı bile. Etekleri kaskılarına kadar sıyrıldığı halde örtmek için hiçbir harekette bulunmadı. Bir saniye sonra dışardavdı. Kapıyı kapadı. Sonra dönüp hafifçe Malko'ya gülümsedi ve duraktaki kalabalığa karıştı. Kızın Akdenizli olmaması Malko için bir şanstı. Aksi halde bu fikir değiştirmeye çığlık ve tokatlarla karşılık vermeye çalışırdı.

Malko tereddüt etti. Ferenczi böyle uluorta kendini gösterdiğine göre irtibat kurmak istiyor olmalıydı. Demek ki Grelsky'yi henüz bulamamıştı. Macarla irtibat kurmaya gerek görmedi. Hem ondan öğrenecek bir şey yoktu, hem de tehlikeli biriydi.

Malko aniden gazladı. Ferenczi bir an şaşırdı ve kalkmakta gecikti. Biraz ötede trafik ışıkları vardı. Malko dörtyol kavşağını sarıda geçti. Ferenczi kırmızıya rağmen geçmeye kararlıydı, ama trafik polisi hemen fırlayıp yolunu kesti. Viyana'da kurallara hafife alınmazdı.

Macar yeniden hareket ettiğinde Malko çoktan uzaklaşmış, Presbourg yoluna girmişti.

Yanoş Ferenczi yanındaki arkadaşına döndü:

— Önemi yok. Nasıl olsa bizimle konuşmayı kabul etmeyecekti. Birakalım, randevuya gitsin. Harekete daha sonra geçeriz.

Diğeri başını salladı.

— Bence bu tehlikeli olur, yoldaş albay! Bu arada gerekli önlemleri almış olur.

Ferenczi avucuyla direksiyona vurdu.

— Grelsky'yi bulup konuşturmak gerek, sersem. Bu da senin işin. Fazla vaktimiz yok.

— Bulmuştum ama yine kaçmayı başardı. Biz de kırışım hakladık.

— Stephan'ı yakalasak onu konuşturmasını bilirdim ben.

Diğeri güldü. Ferenczi devam etti:

— Fakat klasik yöntemlerle bu iş haftalar sürer. Herif manda gibi. Yalnız, dosyasında bir şey farkettim. Adam hasta. Her gün belli bir ilaç almak zorunda. Aksi halde nalları dikiverir.

— Anlıyorum, dedi diğeri.

— Öyleyse bul onu!

Arabayı büyük bir binanın önünde durdurup indi.

IX. BÖLÜM

Şöminede çıtırdayarak yanan kütüklerin alevleri duvarlardaki tahta kaplamalar üzerinde oynaşan gölgeler oluşturunuyordu. Malko ile Marisa koltuklarına gömülmüşlerdi. Amerikalı dilber Malko'nun kendisini ne zaman öldürmek zorunda kalacağını düşünüyor, Malko ise Yanoş Ferenczi'nin kendisini ne zaman ziyaret edeceğini merak ediyordu. Krizantem'e gelince, o da elinde 44/45'lik bir Remington karabına, birinci kat pencerelerinden birinde durmuş, girişi gözlüyordu.

Aralarında bir Serge Goldman eksikti. Onun da kim-seden korkusu yoktu artık.

Holdeki saat dokuzu çaldı. Frank Thorpe her şeyi yıldırım gibi ayarlamıştı. Bir saat kadar önce Malko ondan bir mesaj almıştı. İlaç fabrikası Parke-Davis, Hava Kuvvetleri'nin özel bir uçağına Stephan'ın istediğı tüm ilacı temin edip yüklemişti. İlaç Viyana'ya yarın ulaşacaktı.

>

Malko Polonyalıdan telefon bekliyordu. Eğer Ferenczi'nin eline geçmediyse tabii! Birden, Marisa'nın bakışlarını üzerinde hissederek başını kaldırdı.

— Beni de Tonton gibi temizleyecek misiniz?

— Saçmalamayın, dedi Malko.

Genç kız kadere boyun eğmiş gibi omuz silkti.

— Siz yapmasanız, bir başkası yapacak bunu. Ben aptal değilim. Dallas'ta "Jack Ruby Kabare" de striptiz yanan Jada'yı bilmezsiniz siz. Dostlarımdan biriydi. Bir hikâyeden sonra New York'a kaçtı, öyle korkmuştu ki, ba-

vullarını bile beyaz Cadillac'ının içinde parkta bıraktı. Üç ay sonra onu evinde ölü buldular. Güya yemek pişirdikten sonra havagazı zımbırtısını iyi kapamamışmış. Oysa Jada değil yemek, kahve ısıtmasını bile bilmezdi. Hele mutfığa, adım atmazdı...

Malko cevap vermedi. Marisa'mn haklı olduğunu biliyordu. Bu hikâyede kimin niçin öldürüldüğü belli değildi.

Yerinden kalktı; Marisa'nın koltuğunun yanına oturup elini omuzuna attı.

— Size daha önce de söyledim. Burada kaldığınız sürece emniyetesiniz. Söz veriyorum.

Marisa titreyerek Malko'ya sokuldu. Üzerindeki yakası dekolte dantelli bluzdan siyah sutyeni ve göğüslerinin üst kısmı görünüyordu. Bu haliyle bile insanda arzu uyandıran bir özelliğe sahipti.

Telefonun ziliyle birlikte Malko fırladı.

Bu kez arayan Stephan idi. Sesi bitkin geliyordu.

— Ne haber?

— İlaçlarınız yolda, dedi Malko.

Polonyalıının telefonda sesi daha da boğuklaşıyordu.

— Bu ilaçlar en çok kaç para eder? Kırk, elli dolar mı? Oysa, bir milyon istesem verecektiniz...

— Siz öyle istediniz, dedi Malko. Sözünüzde duracak mısınız?

— Meraklanmayın. Sözüm sözdür. Daha sonra da beni temizlersiniz, yani mal elinize geçtiktersenra. Tabii, daha önce Ferenczi'ye yakalanmazsam. Size iyi sürpriz* olur bu. Her neyse, ilaçlar yarın akşam altıda elinizde olur mu?

— Sanırım olur.

— Spor parkı Neuwaldegg nerede bilir misiniz?

— Evet.

— Sizi Schloss Schwvarzenberg yolunun kavşağında bekleyeceğim. Yalnız gelin. Tamam mı?

— Tamam.

Telefon kapandı. Marisa gözlerini Malko'ya çevirdi.

— Sesini tanıdım onun, dedi korkuyla. Serge'i öldü-

ren adam o. ödüm patlıyor o adamdan. Buraya mı geliyor?

— Buraya hiçbir zaman gelemes. Hatta, uzun süre yaşayacağından bile emin değilim.

Genç kızın korkudan gözleri irilemişti. Yine de, bu tuhaf olayların nedenini sormadı. Malko kızın elini tutarak kibarca:

— Gidip yataın artık, dedi. Benim telefon etmem gerekiyor.

Marisa uysal bir tavırla çıktı. Malko telefonu açıp Kurt von Hasel'i aradı. Bütün ayrıntılar ayarlanmıştı. Randevuya gitmeden önce elçiliğe uğrayıp ilaçları alacaktı.

— Ya bize tuzak kurarsa? dedi Kurt.

— Sanmıyorum. Eski patronlarından nefret ediyor, öyle de olsa, bunu göze alacağız... Yalnız, mal ele geçmeden sakın ortalıkta gözükmeyin.

— Peki, dedi Kurt. Yarın görüşmek üzere.

Malko telefonu kapadı. Kurt von Hasel tuhaf bir etki yaratıyordu üzerinde. Dekoratör olduğunu ileri süren bu çapkın Avusturyalıya pek güven duyamıyordu. Yanında eski gorilleri Milton Brabeck ile Chris Jones olsun istedi!

Can^ıkıntısını gidermek için Alexandra'yi aradı. Telefon cevap vermedi, oysa genç kadının evde olduğundan emindi.

Çaresizlik içinde yatmaya çıktı.

Marisa yorganını çenesine kadar çekmiş, yatakta onu bekliyordu. Tek kelime etmedi, ama Malko yatağa girdiğinde kollarım hemen boynuna doladı. Sessiz, sakın seviştiler. Sonra sırtüstü uzanıp New York'ta yirmi dolar yövmiyeyle gece kulüplerinde nasıl striptiz yaptığını anlattı.

— Hep aynı numaraya yatardım. Ne zaman bir iş görüşmesine gitsem külotumu çıkarıp çantama koyardım. Patronların hoşuna gidiyor bu. Televizyonda böyle çalıştım. Her zaman ufak tefek rol bulurdum.

Sonra Malko'nun omuzunda uyuya kaldı. Avusturyalı bir türlü uyku tutmuyordu. Sabahın üçüne doğru gözlerini yumdu.

Neuwaldegger Strasse buz pisti gibi kaygandı. Üstelik yokuştu da. İki yüz metreden beri tek tük evden başka bir şey yoktu çevrede. Viyana'nın çıkışıydı burası. Randevu yerine ulaştığında arabayı kenara çekip durdu. Bulunduğu noktadan her yönü görebiliyordu. Tramvaylar buraya kadar çıkmıyorlardı, ama her on dakikada bir otobüs vardı.

Saat altıyı çeyrek geçiyordu ve Grelsky hâlâ ortalar-da yoktu. **Malko'nun** içine bir kurt düşmüştü. İçgüdüsel olarak ilaç paketini kontrol etti. Arka koltukta duruyordu.

Uzaktan bir araba göründü. Kasketli birinin kullandığı eski bir Ford Taunus'tu bu. Malko saatine baktı. Altıyı yirmi geçiyordu. Stephan'ın başına bir şey gelmiş olmalıydı. Böyle önemli bir randevuyu kaçırmaması imkânsızdı.

Önünden bir otobüs geçip tepeye doğru tırmanmaya başladı. Köşeyi döndüğü anda, aynı yerde gri bir Mercedes belirdi. Buzlu yolda savrulurken, ağır ağır geliyordu. Elli metrelik bir mesafe kaldığında Malko Polonyalı'nın plakasını tanıdı.

Mercedes döndü, Jaguar'ın arkasında durdu. Malko çevreye bir göz attı. Görünürde başka araç yoktu. Yerinden çıkıp Mercedes'e gitti.

Polonyalı alnını direksiyona dayamış, soluyordu. Kapıyı açtığında başını kaldırdı. Gözleri kan içindeydi. Malko yanına oturdu.

— Yaralı mısınız?

Polonyalı homurdandı.

— Ferenczi. Beni buldular, namussuzlar!

Başını arkaya atarak inledi. Sonra, sert bir hareketle paltosunun ve ceketinin önünü açtı. Gömleği kan içindeydi.

— Kötüyüm. Ciğerimde kocaman bir delik var. En-sülinimi getirdiniz mi?

— Sizi niye öldürmeye kalktılar? Bu bir işlerine yaramaz ki!

Stephan ayaklarının dibine kan tükürdü.

— Ah! Bir hata oldu. Ferenczi'nin yanındaki herif Taky'den korkup ateş etti. Ben de geberттіm onu.

— Nerede şimdi?

— Arkada. Taky de yaralandı, ama ölmedi. Onu da yanıma aldım. Çok akıllı bir köpek. Havlamadı bile.

Birden sesi çatallaştı, alnında ter damlacıkları belir-di. Derin nefes almak istercesine ağzını açtı. İşareti üze-rine Malko hemen camı indirdi. Adamın öleceğı belliydi.

Sessizliğı bozan Stephan oldu.

— Benim işim tamam.

— Daha neler, dedi Malko. Yaranız tedavi edilebi-lir,

Polonyalı sanki düşüncelerini okur gibi:

— Şu an ölsem sizin için ne şanssızlık olur, değil mi? dedi. Ensülin yanınızda mı?

Malko Jaguar'a gidip kutuyu getirdi, arabanın taba-nına bıraktı. Polonyalı açıp içine bakmadı bile. Güçlölkle soluk alabiliyordu. "Artık çok geç" diye mırıldandı.

Malko neden söz ettiğini anlayamadı. '

Stephan güçlölkle cebinden cüzdanını çıkarıp açtı. Kanlı iri parmaklarıyla ikiye katlı kahverengi bir kâğıt pa-ra çıkardı. Malko bunun on kurlonluk bir Çekoslovak banknotunun yarısı olduğunu farketti.

— Alın bunu. Çantayı size buna karşılık teslim ede-cekler. Paranın diğler yarısı çantayı emanet ettiğim kişi-de.

— Kim bu?

— Bana kâğıt, kalem verin!

Malko not defteriyle kalemi uzattı. Grelsky bir şey-ler karalayıp kâğıdı Malko'ya uzattı. Malko yazılanlara bakar bakmaz yerinden sıçradı.

— Ne? Çanta Bratislava'da mı?

Stephan gülümsedi.

— Orada dostum. Çantayı emin bir yere bırakma-ıydım. Ferenczi cin gibidir. Güvenebileceğim tek dostum, Bratislava'dadır. Oraya kolay gidilir, özellikle de turist ola-rak. Umarım, sizi tanımazlar.

— Peki siz nasıl gittiniz oraya?

— Bir bebek maması sandığında. Gümrükte bakılmayan tek nesne bu sandıklardır. Bebek mamasına çok ihtiyaçları var.

Bu uzun konuşma Polonyalıyı yormuştu. Gözlerini altı mosmordu. Onun durumunda başka biri olsa çoktan ölmüştü.

Ferenczi'nin o namussuz adamı beni bulabildiğine göre diğerleri de çok geçmez izimi yakalar. Artık ayılımlımız gerek, dostum.

Malko elini kapıya allığında Stephan ekledi:

(ütmeden önce bana yardım edin. Arabadaki cetsle kente dönemem.

Malko arkaya baktı. Koltuğun önünde, yerde kareli pardösülü biri yatıyordu. Koltukta da Taky.

Stephan arabadan indi, arka kapıyı açıp adamı pardösüsünden yakaladı ve hızla çekti. Vücudunun yarısı dışarı çıktığında pardösü cebe kadar yırtıldı ve yere madeni bir şey düştü. Malko eğilip düğmeyi andıran şeyi aldı ve kulağına götürdü. Düğmeden, içinde sinek varmış gibi bir vızıltı geliyordu. Minik bir alıcı-vericiydi bu.

— Bakın üzerinden ne çıktı, dedi Malko.

Stephan cihazı parmaklarının arasında evirip çevirip küfretmeye başladı. Sonra, yere atıp üzerinde tepindi. Gözlerinde hayvani bir kin belirmişti.

— Al bir sorun daha! dedi. Konuştuklarımızı dinlediler mi, dinlemediler mi?

Malko cevap vermedi. Yerde yatan cesede bakıyordu. Ufak tefek bir adamdı. Öldüğü halde bile zarar vermekten geri kalmamıştı. Stephan cesede bir tekme atıp arabasına bindi. Malko cama yaklaştı.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Sakin bir yerde gebermeye. Yanılmıyorsam iç kanamam var.

Çipil gözlerindeki canlılıktan eser yoktu.

— Bratislava'da dikkatli olun. Ferenczi çok güçlüdür. Her ne pahasına olursa olsun bu belgeleri ele geçirmek istiyor.

— Ferenczi belki de bizi dinlememiştir, dedi Malko.

— Bir tek Ferenczi mi var yani?

Arabayı cesedin üstünden atlatarak yola çıkıp fırladı. Bir süre sonra sağa saptı ve kent yönünde gözden kayboldu. Aynı anda Malko farlarıyla bir işaret verdi ve ilerde farları sönük bir Austin 1100 hareket edip Mercedes'in peşine takıldı. İçinde dört kişi vardı.

Malko arabayı vitese takıp peşlerinden hareket etti. Olup bitecekleri görmek istiyordu. Bir süre sonra iki arabayı yakaladı. Polonyalı kent merkezine doğru gidiyordu. Mercedes birkaç kez arabalara çarpacak gibi oldu. Malko biraz daha yaklaştı. Hernalser Kavşağı'nda kırmızı ışık yandı.

Mercedes ışığa aldırıksızın geçti. Fren ve öfkeli korna sesleri duyuldu. Bir süt kamyonu değercesine yanından sıyrıldı. Işık yeşil yanar yanmaz Malko fırladı ve bir dakika kadar sonra Mercedes'i Alsenstrasse yönünde yakaladı. Birazdan Viyana'nın en işlek caddesi olan Schottenring ile kesişen kavşakta olacaktı.

Mercedes kavşağa gülle gibi daldı. Soldan gelen tramvayın vatmanı zil çalıp fren yaptı. Yolcular çığlık çığlığa bağırıştılar.

. Mercedes tramvayın sağ ön kapısına çarparak korkunç bir gürültü içinde aracı devirdi ve yana savrularak durdu.

Malko Jaguar'ı kenara çekip süratle kaza yerine koştu. Nereden çıktıkları belli olmayan iki polis Mercedes'in başında bitiverdi. Malko yaklaştı.

Stephan'm eli pencereden dışarıya sarkmış, direksiyona çarpan yüzü kan içinde kalmıştı. O da, köpeği de kımıldamıyordu.

Polislerden biri Malko'ya döndü.

— Onu tanıyor muydunuz?

— Hayır.

— Ölmüş. Kalp krizi geçirmiş olacak.

Malko toplanan kalabalığın arasından sıyrılıp uzaklaştı. Tramvaydaki yaralılar inleyip duruyorlardı. Bir polis Volkswagen'i ile bir ambulans geldi.

Austin biraz geride park etmişti. İçindeki adamların hiçbirini kımıldamamıştı.

Malko Jaguar'a atlayıp gazladı. Bunca ölü yetmez-

miş gibi bir de Bratislava seyahati çıkmıştı ortaya.

Ferenczi'nin minyatür alıcı-vericiyle konuşmaları dinlememiş olduğunu kabul etse bile, yine de tehlikeli bir seyahat olacaktı bu.

Ya bir de dinlediyse?..

X. BÖLÜM

Küçük gümrük binası yürekler acısı bir durumdaydı. Savaştan kalma terkedilmiş bir binayı andırıyordu. Bakımsız, pis, sıvaları dökük duvarların çevrelediği bekleme salonunun kırık camları kartonla kapatılmıştı. Sağa sola yapıştırılmış Çekoslovakya'yı yansıtan afişlerde, ülke turist cenneti olarak tanıtılıyordu.

Mavi üniformalı iki milis Malko'ya arabasını sağa yanaştırmasını işaret etti. Malko, Çekoslovak Dışişleri'ne ait büyük siyah bir Tatra'nın arkasında park etti. Öndeki arabadan elli yaşlarında uzun boylu, kibar bir adam indi. Pasaportunu göstererek milisle tartışmaya başladı.

Memur başını sallayarak arabanın bagajını işaret ediyordu. Canı sıkıldığı belli olan diplomat bagajı açtı, çıkarıp aldığı sarı valizle memurun peşinden kontrol binasına gitti.

Diğer milis Malko'ya yaklaştı.

— Avusturyalı mısınız? diye sordu Almanca olarak.

— Evet.

— Bagaj kilitli mi?

Malko kontağı kapayıp aşağı indi. Milis kuşkulu bakışlarla boş bagaja bir göz attı.

— Eşyanız yok mu?

— Bir günlüğüne Bratislava'ya gidiyorum, dedi Malko.

Memur pek inanmamış gibi başını salladı. Bütün ko-

münist ülkelerde olduğu gibi Çekoslovakya'da da görevliler son derece kuşkucu tiplerdi.

— Fotoğraf makinanız var mı?

— Yok.

Memur Malko'nun şık pardösüsüne ve pahalı ayakkabılarına baktı. Kendi üniformasıysa üzerinden düşecek gibiydi.

— Gidip pasaportunuzu mühürletin.

Malko hemen fırladı. Hava ısısı eksi on beş derece civarındaydı. Yolda, kuron milyarderi bir milise ait olması gereken döküntü bir Skoda dışında araç yoktu!

Çekoslovakya tarafında, beş yüz metre ilerde yolun iki tarafına dikilmiş ahşap gözetleme kuleleri vardı. Kulelerin hizasından başlayıp göz alabildiğine uzanan çift sıra dikenli tel farkediliyordu. Demirperdeyi oluşturan bu hat boyuna belli aralıklarla silahlı milislerin gece gündüz nöbet tuttukları gözetleme kuleleri yerleştirilmişti.

Malko bunalır gibi oldu. Arı kovanından beter bir ülkeye giriyordu. Ferenczi'nin adamları tarafından verici aracılığıyla dinlenmiş olmaları ihtimali bir yana, Stephan'm planladığı bir intikam tuzağı da olabilirdi bu. Ayrıca, bir CIA ajanının demirperde gerisinde dolaşması hiç de göz yumulur bir olay değildi. Herhangi bir aksilik olsa, Amerikan Elçiliği onu kurtarmak için parmağını bile oynatmazdı.

Şatodan ayrıldığından bu yana izlenmemişti. Bir emniyet tedbiri olarak Krizantem yolda on, on beş dakika oyalanıp, gelip geçeni kontrol etmişti. Malko'nun sınırı geçtiğini Kurt dahil hiç kimse bilmiyordu.

Konudan haberdar tek kişi William Coby idi. Zaten pasaportunu o düzenlemişti ve pasaporta göre şu an Viyanalı Mühendis Gustav Altkirch idi.

Gümrük binasının kapısını itip içeri girdi. Solda, tozlu bir vitrinde Çekoslovak el sanatının örneği olan birkaç eser sergileniyordu.

Binanın içi, dışından beterdı. Tam karşıdaki gişede, omuzlarında birer kızıl yıldız bulunan tıraşsız, iriyarı bir milis oturuyordu. Malko'nun pasaportunu alıp kötü bir Almancayla:

— Gümrüğe geçin, dedi.

Malko valizi olmadığı için, elleri cebinde, kontrol memurunun karşısına dikildi. Gri üniformalı tombul bir kadının olan memur az önceki diplomatın valizini karıştırmakla meşguldü. Diplomatların dokunulmazlığı anlaşılan bu ülkede sökmüyordu.

Birden, o şık diplomat kıpkırmızı kesildi. Gümrükçü havlunun arasından "Playboy" Dergisi'nin son sayısını bulup çıkarmıştı! Memur derginin kapağındaki nefis yaratığın çıplak resmine irileşen gözlerle baktıktan sonra, hızla iç sayfaları karıştırdı. Orta sayfada, otuz santimetre boyundaki renkli çıplak kadın resmi ekini görünce ağzı bir karış açık kaldı.

Kadının öfkeden sesi çıkmaz olmuştu. Malko kapanan kelepçe seslerini daha şimdiden duyar gibi oluyordu. Çekoslovakya'da rejimin yozlaştırılmasına kimse göz yummamaz!

Diplomatın o kendine güvenir hali yok olmuştu. Kıpkırmızı suratıyla birtakım açıklamalar geveliyordu. Gümrükçü kadın bir süre neye karar vereceğini düşündü, sonra gözle görülür bir tiksintiyle dergiyi yere fırlatıp valizi kapadı. Kırmızı tebeşirle kapağın üstüne çizdiği büyük çarpı işareti, bulaşıcı hastalık bulunan evlerin kapılarına konan işaretleri andırıyordu.

Çek diplomat omuzları çökmüş bir halde salonu terkederken gümrükçü ile milislerin nefret dolu bakışları üzerindeydi. Malko hafifçe gülümsedi. Demirperde gerisinde insanın vakit geçirebileceği yegâne dergiler, telefon rehberiyle muhasebecilerin kullandığı Defteri Kebir arası bir şeydi.

Malko'nun yabancı olduğunu anlayan gümrükçü hemen gülümsedi. Ortada eşya bulunmadığı için sorun da olamazdı. Malko koridorun sonundaki bürodan iki yüz kuronluk döviz bozdurup pasaportunu aldı. Kapıdan çıkarken "Playboy" hâlâ yerdeydi. Dergiyi yerden ilk kimin kapacağını bayağı merak ediyordu. Çünkü, burada böyle bir seks dergisi bir servet demektir...

Yol bomboştur. Siyah Tatra gözden kaybolmuştu. Malko fazla dikkat çekmemek için kiraladığı döküntü

Opel'e atlayıp gazladı.

Sınır köyü Breclav'dan Bratislava on, on beş kilometre uzaklıktaydı. Yolda topu topu, ömürlerinin sonuna gelmiş iki kamyonla bir Skoda arabaya rastladı. Etraf karla kaplıydı. Sınırdaki kentin bir planını vermişlerdi. Buna ihtiyacı olacaktı, çünkü üç yaşından bu yana Bratislava'ya hiç ayak basmamıştı.

Buz tutmuş küçük bir gölün yanından geçtikten sonra Tuna'nın üzerindeki madeni köprüyü aştı ve öjeki yakadaki kırmızı ışıktaki durdu. Burası kentin girişiydi. Bir anlık tereddütten sonra sağa döndü, biraz ilerledikten sonra Marta Novicova Rıhtımı'nda Opel'i park etti. Kentte araba sayısı çok az olduğu için park sorunu da kendiliğinden ortadan kalkıyordu.

Ayağını yere attığı anda halkın niçin çizme giydiğini anladı. Yollar bir karış buz gibi bir çamurla kaplıydı ve her adım atışta "flok flok" diye ses çıkartıyordu. Biraz yürüdükten sonra Bratislava'nın en önemli caddesi, Dos-tojevskeho Rad'a girdi.

Caddeyi çevreleyen evlerin cepheleri pis, yoldan geçen arabalar eski püsküydü. Öğle vakti olduğu için kaldırımlar kalabalıktı. Erkekler topuklara kadar uzanan pardösü, kadınlar hangi moda ait olduğu belirsiz elbiseler giymişti. Hepsinin başında kaim kumaştan yapılmış şapkalar vardı. Malko boşu boşuna ilgi çekici bir vitrin aradı. İnsanların yüzü dahil, her şey iç karartıcıydı. Güzel, hatta çekici bir kadına rastlamak imkânsızdı.

Kent planını incelemek için bir kitapçının vitrini önünde durdu. Aradığı kadın kentin eski yakasında, Heydukova Sokağı'nda oturuyordu. Sokağı plan üzerinde işaretleyerek vitrine bir göz attı. Okuma yazma seferberliği için büyük bir propaganda vardı. Vitrindeki kitaplar arasında en tuhafı "Somali'de Sosyalizmin Gelişmesi" adlı olanıydı.

> Kitabevlerinin kamulaştırılması, kitapçıların açlıktan ölmelerini engellemesi bakımından çok yararlı olmuştu.

Grelsky'nin talimatına göre verilen adrese saat iki- den önce gitmesi imkânsızdı. Vakit geçirmek için lokantada aramaya koyuldu.

Yarım saat kadar sonra kentin yarısını teptifil nald lokantaya benzer bir yer bulamamıştı. Karın doyuy ulabl lecek tek yer, kokudan içeri girilmesi imkânsız büfelerdi! Anlaşılan sosyalizm, insanda iştah denen duyguyu da yok ediyordu.

Sonunda, kapanmak üzere olan İşçi Sendikası binasına girerek lokanta aradığını söyledi. Memurlardan biri gereken bilgiyi verdikten sonra onunla birlikte çıkıp yolu gösterdi: Lokanta bir taş kemerin ardına gizlenmişti. Kapıyı itip içeri girdiğinde bambaşka bir dünyaya adım atmış gibi oldu. Salonun dekorasyonu zevkli ve modern tarzdaydı. Masalara kümelenmiş kızlı erkekli gruplar dikkati çekiyordu. Buradaki gençlerin gözlerinde sokaktakilere o bıkkın ifadesi yoktu. Kızlar bakımlıydı. Aralarında güzelleri bile vardı. Erkekler uzun saçlıydı.

Salondakiler Malko'yu merakla süzdü. Üzerindeki şık elbise batılı olduğunu kolaylıkla belirtiyordu.

Vestiyerde paltosunu alan iriyarı adamın sivil polis olduğu her halinden belliydi. Tehlikeli olur düşüncesiyle yanına silah almamıştı. Herhangi bir aksilik karşısında yardımına başvuracağı tek şey, ensesinin hemen altına yapıştırdığı minyatür bir alıcı-vericiydi. Telsizin diğer ucunda nöbet tutan Krizantem, ani bir kaçış söz konusu olduğunda onu sınırdan alacaktı. Böyle bir durumda Malko'nun çok hızlı koşması gerekiyordu. Bir yakalandı mı, bir daha şatonun yüzünü göremezdi.

İri göğüslü garson kız, Malko'nun önüne yemek listesini bıraktı. Almanca yazılmış dana haşlamanın dışında bütün yemekler Çekçe belirtilmişti. Malko dana haşlama ile birlikte ne olduğunu bilemediği "Knedliky"yi işaret etti. Genç garson kızın yüz mimiklerinden yanlış bir iş yapmadığının farkındaydı. Kız uzaklaştıktan sonra masasına baktı. Muşamba örtü ve lekeli peçeteler salonun lüks dekoruna küfreden gibiydi.

Haşlamayla birlikte bir şişe de kırmızı şarap geldi.

Yemeğin hiç tadı yoktu. Bir köşede ayakta duran garson kız merakla onu inceliyordu. Ne turiste ne de işadama benzer bir hali vardı. Kış ortasında Bratislava'da yabancı görmeye pek alışık değillerdi anlaşılan.

Nihayet "Knedliky" de geldi. Çikolataya bulanmış cevize benzeyen on top vardı tabakta. Malko birini ağzına attı. Balık tadı vardı. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma patates püresiye birlikte topların yarısını yiyebildi.

Elini cebine attı, sigaraları arabada kalmıştı. On kurna önüne "Jezerka" marka bir paket sigara bıraktılar.

Tadı anlatılır gibi değildi. On nefesten sonra filtre simsiyah oldu, on birinci nefeste de koptu. Bu sigaralardan insan yalnız kansere değil, bağırsak düğümlenmesi başta olmak üzere daha bir düzine hastalığa yakalanırdı...

Saatine baktı: Bir buçuk olmuştu. Garson kıza işaret etti. Hesap hazırdı: Kırk beş kura. Yani, bir dolar bile tutmuyordu, hem de böyle lüks bir lokantada.

Paltosunu alıp çıktı. Hava hâlâ sertti. Evlerin gri cephelelerini, asik suratlı insanları içi burkularak seyretti. Çocukken bir kez Bratislava'ya gelmişti. O zamanlar buraya küçük Viyana derlerdi. İnsanları güler yüzlüydü. Kentin Presbourg olan adının Bratislava'ya çevrilmesi henüz birkaç yıl olmuştu. Şimdi o kentten eser yoktu.

29 Ağustos Meydanı'na pazar kurulmuştu ve elma sergilerinden başka bir şey görünmüyordu. Muz geldiğini bildiren bir bakkalın önünde otuz kişilik bir kuyruk oluşmuştu.

Yarı merak, yarı izlenip izlenmediğini anlamak için altı katlı bir Devlet Mağazası'na girdi. İçersi kalabalıktı. Satışa sunulan mallar kalitesizdi. Altın fiyatına satılan kollu çamaşır makinelerine baktı. Asansörle alt kata ineceği sırada "onlar"ı gördü.

Siyah deri pardösülü, şapkalı iki adam merdivene doğru ilerliyordu. Asansörün kapısı kapanırken Malko'nun kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Bunlar polis olmasına polisti, ama kimi arıyorlardı?

Asansördekiileri ite kaka dışarı fırladı. Görünürde kimse yoktu. Adamların altı katı yaya olarak ondan önce inmelerine imkân yoktu.

Hızlı hızlı yürüyerek salonu geçip dışarı çıktı, sağa saparak Polna Sokağı'na daldı. Eski kente giden dar bir yoldu bu. Malko bir kemerin altından geçip bir yokuşun

başında durdu. Plan kafasındaydı ve aradığı sokağın çok yakınlarda olduğunu biliyordu. Bir bakkalın önünde durup geriye bir göz attı. Kimseler yoktu.

İki dakika sonra Heydukova Sokağı'ndaydı. 16 numaralı binanın giriş katında bir porselen dükkânı vardı. Malko hole daldı ve ikinci kata çıktı. Sahanlıkta tek kapı vardı. Kulak verdi. İçerden hafif bir müzik geliyordu.

Kapıya iki, sonra bir, ardından tekrar iki kez vurdu ve bekledi. Kafası hâlâ deri pardösülü o iki adamdaydı. Bu meslekte tesadüfe yer yoktu. Aksini iddia eden, bu dünyadan göçerdi.

Kapı on santimetre kadar aralandı. Bir kadın sesi Çekçe:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Malko Almanca cevap verdi:

— Stephan tarafından geliyorum.

Kapı biraz daha açıldı. Ev sahibesi elli yaşlarında zarıf bir kadındı. Yirmi yıl önce hayli güzel olmalıydı. Tedirgin bakışlarla Malko'yu süzerek:

— Kimsiniz? dedi, kötü bir Almancayla. Niçin geldiniz?

Malko tek kelime etmeden cebinden on kuronluk yarım banknotu çıkarıp uzattı. Kadın yarım parayı alarak içeri girdi ve yan odaya geçti.

Kısa bir fısıldaşma duyuldu. Sonra, sarışın bir genç belirdi. Açık renk iri gözleri ve sevimli yüzüyle hemen Malko'nun sempatisini kazandı. Çok heyecanlı görünüyordu.

— Bu benim yeğenim Michelska'dır, dedi kadın.

Elinde paranın diğer yarısını tutuyordu.

— Hoş geldiniz, dedi delikanlı. Sizi kuşkuyla karşılamamızı başlatsayın. Zira çok kötü tecrübelerimiz oldu. Önce Almanlar, ardından komünistler... Bir gün bizleri kurtarmaya geleceğinize inanıyoruz.

— Kim, biz mi?

— Evet siz!.. Batılılar yani... .

Almancası çok iyiydi. Malko duygulanmıştı ama acele etmeliydi.

— Niçin geldiğimi biliyor musunuz?

— Elbette, dedi kadın.

Genç adam diğer odaya geçti ve birkaç saniye sonra dosya çantasıyla geri geldi. Çanta kilitli görünüyordu, ama kırmızı bant yok olmuştu. Michelska'nın teyzesi çantayı korkulu gözlerle seyrediyordu.

— Artık gidin, dedi. Çok korkuyorum.

Malko tam cevap vermek üzereyken merdivende ayak sesleri duyuldu. Michelska bembeyaz olmuştu. Parmağını dudağına götürdü.

Sesler yaklaşıyordu. Ferenczi, Stephan ile konuşmalarını dinlemiş olmalıydı. Odanın ortasında sessiz sedsiz bekleşirlerken kapıya vuruldu.

— Açın! Siyasi polis!

Michelska'nın sinirden vücudu titriyordu. Malko hapyı yuttuğunu düşündü. Üzerinde çakı bile yoktu. En iyi çare çantadaki belgeleri hemen yok etmektir. Hiç değilse vicdanı rahat ölürdü.

Birden, Michelska koluna yapıştı. Ayaklarının ucuna basarak yan odaya geçtiler. Kadın bir koltuğa çökmüş, boş gözlerle Malko'ya bakıyordu. Avusturyalı aklına takılan soruyu sormadan edemedi:

— Ne diye bu çantayı saklamayı kabul ettiniz? Tehlikeli olduğunu biliyordunuz.

Kadın elbisesinin sol kolunu sıyrarak bileğini gösterdi. Derisine dövmeyle altı rakamlı bir sayı işlenmişti.

— Stephan benim hayatımı kurtardı, dedi. Polonya'da, Vilna'da birlikte esirdik.

Malko gence döndü.

• — Başka çıkış yolu yok mu?

Michelska cevap vermeden pencereyi açtı. Sekiz, on metre aşağıda ilerde, çalılıkların arasında kaybolan, donmuş bir dere vardı.

— Buradan kaçabiliriz, dedi Michelska. Bende ip var.

— Birlikte mi kaçacağız?

— Sizinle geleceğim. Aksi halde kaybolur ve sınıra ulaşamazsınız.

Malko'nun cevabını beklemeden bir dolabı açtı ve bir ip yumağı çıkardı. Deri ceketini giyip eldivenlerini taktıktan sonra ipin bir ucunu pencerenin çıkıntısına bağla-

dı ve yumağı boşluğa fırlattı.

Kapı tekmelenmeye başlamıştı. Bir erkek sesi bir şevler bağırdı.

— Çabuk, dedi Michelska. Kapıyı kıracaklar.

Bu arada ceketinin önünü açıp Malko'ya belindeki tabancayı gösterdi. Ordu tipi 45'lik toplu eski bir Colt'tu bu.

— Bunu ormanda bulmuştum, dedi. Çok zaman oluyor. Kurşunları da var. -

— Michelska, yavrum!

Kadın inlercesine bağırıyordu. Yaşlı gözlerle onları izliyordu. Kadının bitkin haline bakan Malko:

— Ne olacak ona? diye sordu.

— Sorguya çekip bırakırlar. Ne yapacağını iyi bilir. Defalarca sorguya çekildi.

— Peki, siz niçin kalmıyorsunuz?

— Bana işkence yaparlar. Ayrıca, bana ihtiyacınız var. Hem öbür tarafa geçmek, özgürlüğü tatmak için can atıyorum.

Gözlerinde yaşlar birikmişti. Malko çantayı dişlerinin arasına alıp kendisini ipten aşağı bıraktı. Ayakları yere değdiğinde her an sırtına bir kurşun yemeyi bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Peşinden Michelska da indi.

— Gelin benimle.

Michelska önde, Malko arkada dere boyunca koşmaya başladılar. Yirmi metre ötede bir tünel vardı. Tünelde yaklaştıklarında bir el silah patladı, ardından da bir erkek sesi duyuldu.

— Durun!

Ses Malko'nun yabancıları değildi. Tünelde dalmadan önce döndü ve pencereden bakan Ferenczi'nin geniş alınını farketti. İçeri girdiklerinde Michelska;

— Bana elinizi verin, dedi. Tünelin çıkışı hayli diktir. Ama bizden önce oraya varmaları imkânsız. Bir arkadaşımın kamyonu var. Bizi şehir dışına çıkarır.

Eğri büğrü zemin üstünde güçlükle koşuyorlardı.

Nihayet beş metre kadar ilerde ışık belirdi. Kayalara oyulmuş merdivenlerden ıssız bir sokağa çıktılar. Biraz ilerledikten sonra köşeyi döndüler. Tam karşılarında bir

kasap vardı. Michelska Malko'yu kolundan tuttu.

— Beni burada bekleyin. Gidip arkadaşşıma bakacağım. Eğer yoksa akşama kadar orada saklanabiliriz.

Malko duvara sinip, caddeyi ve sokak çıkışlarını kontrol etmeye başladı. Ferenczi buraya ne maksatla geldiğini biliyordu. Kenti karış karış arayacağı kesindi. Arabayla kaçmak imkânsızdı. Oysa sınır yirmi kilometre ötedeydi. Tek avantajı, bir Çekin yardımını sağlamış olmasıydı.

Düşünceleri korkunç bir gürültüyle dağıldı. Kasabın yanındaki garajın kepengi açılmış ve dışarı bir triportör çıkmıştı. Gidonda kıvrıkcık saçlı, iri burunlu bir genç vardı. Triportör Malko'nun tam önünde durdu ve sürücü Malko'ya arkaya atlamasını işaret etti.

Avusturyalı arka kasanın kapağını açtı. İçersi asılı etlerle doluydu.

— Atlayın! diye fısıldadı Michelska.

Malko kapının ağızını kapayan dana butunu itip içeriye kaydı. Et kokusu dayanılır gibi değildi ama şu sıra hassas olmaya da hiç gerek yoktu. Aracın hareketiyle birlikte dip tarafa, Michelska'nın yanına yerleşti. Önlerinde kalın bir et perdesi vardı.

— Sınırı doğru gidiyoruz, dedi Michelska. Bizi mümkün olduğunca kentten uzaklaştıracak.

Ondan sonra da başlarının çaresine bakacaklardı...

Et ve benzin kokusundan Malko neredeyse kusmak üzereydi. Chris ile Milton'un şu an yanında olması için neler vermezdi!

Triportör tırmanıyor, iniyor, duruyor, tekrar hareket ediyordu. Sürati arttıkça sarsılması da kesiliyordu.

— Şehirden çıkıyoruz, dedi Michelska. Praszka Cadesi'ndeyiz. Yolu biraz uzattık, ama daha emniyetlidir.

Etrafını görmeden nerede olduklarını nasıl bilebiliyordu? Hayret!

Malko titredi. Sac kaplamalar arasından buz gibi bir soğuk giriyordu. Ferenczi'den kaçacağım diye zatürraye yakalanmak da vardı işin içinde.

— İlerde askerler var! diye bağırdı sürücü.

Malko ile Michelska birbirlerine bakındılar. Delikanlı

kararlı görünüyordu. Colt'unun horozunu **kaldırdı**.

— Aptallık etmeyin! diye uyardı Malko.

Triportör yavaşladı ve durdu. Konuşmalar **rahatlık** la duyuluyordu. Askerler üç kişi olmalıydı. İçlerinden biri diğerlerine takıldı:

— Çocuğu korkutmayın yahu! Bizim casusu bu tenekte kutuda bulacak değiliz ya! Bu çocuk iyi bir yurttaşa benziyor, öyle değil mi?

Sürücünün cevabı duyulmadı, ama triportör hareket etti. Michelska sinirli sinirli güldü.

Araç artık hızlanmıştı. Yanlarından iki kamyon geçti. Ana yola çıkmış olmalıydılar. Birden triportör durdu. Arka kapak açıldı ve sürücünün yüzü belirdi.

— Viyana-Budapeşte yolu kavşağına geldik. Ne yapacağız şimdi?

— Bizi elinden geldiğince uzağa bırak, dedi Michelska... Bu bölge ovalıktır, saklananlarız. İlerde, sınır boyunca uzanan ormanlar var.

Malko onayladı. Krizantem'in alıcısının sınırına girerler mi mesele kalmayacaktı.

Triportör tekrar hareket etti. Saat henüz dörttü ama hava şimdiden kararmaya başlamıştı. Bir süre ilerlediler. Sonra yanlarından bir araba geçti.

Biraz sonra sürücü frene basarak bağırды:

— Siyah Tatra durdu. İçindeki adamlar bana durmamı işaret ediyor.

— Durun öyleyse! dedi Malko.

— Siyah Tatra ise bunlar polistir, dedi Michelska.

Bu kez iş ciddiydi. Sivil polisler askerler kadar rahat olmazdı. Hele Ferenczi de başlarındaysa...

XI. BÖLÜM

Triportör yolun kenarında durdu. Sürücü:

— Arabadakilerin ikisi de geliyor, dedi.

Michelska, Malko'nun müdahalesine fırsat bırakmadan etlerin arkasına diz çökerek silahını çekti.

— Kımıldama, dedi Malko. Belki normal bir yol kontrolüdür.

Adamlardan birinin sürücüye hitap ettiği duyuldu:

— Nereye gidiyorsun bununla?

Diğeri tutuk bir tavırla cevap verdi:

— Breclav'a et götürüyorum.

— Şehirden çıkış iznin var mı?

— Hayır. Bilmiyo...

— Anlaşıldı. Bizimle geleceksin. Ama daha önce yüküne bir göz atalım. Belki de karaborsa yapıyorsun.

Malko gülümsedi. Adamların akli fikri karaborsadaydı.../

Birden, arka kapı açılı verdi. Malko etlerin arasından bir dizi altın diş farkettil. Sonra bir patlama oldu ve dişler dağılıverdi. Geri fırlayan polis asfalta yığıldı. Bu mesafeden atılan bir Colt kurşunu top mermisinden farksızdı.

Michelska dışarı fırlamıştı bile. Bir patlama daha oldu.

Malko dışarı çıktı. Yüzü bembeyaz olan Michelska triportöre dayanmıştı. Altın dişli polis yerde sırtüstü yatıyordu. Bir deri parçasının tuttuğu alt çenesi göğsüne sarmıştı.

Yan tarafta bir başka polis daha vardı. Ağzı bir karış açık, iki büküm yatıyordu.

Michelska titriyordu. Birden başını çevirip kustu, sonra silah tutan elinin tersiyle ağzını sildi.

— Şey... özür dilerim, dedi kekeleyerek. İlk kez birinin ölümüne tanık oluyorum...

Kıymetli bir vazoyu kırmış bir çocuk gibi utanç içindeydi.

Malko kolunu tuttu. Michelska hâlâ titriyordu.

— Burada durmayalım. Sınırdan ne kadar uzakta-yız? "

— Üç, dört kilometre.

— Polislerin arabasını alalım. Arkadaşın da Bratislava'ya geri dönsün. Sorguya çekilecek olursa bir şey görmediğini söylesin.

Uzun burunlu triportör sürücüsünün gözleri cesetlerdeydi. Michelska genci kolundan tutarak:

— Haydi, gazla! dedi. Burada yakalanırsan seni ipe çekerler.

Sürücü tek kelime etmeden aracına atladı ve hareket etti. Malko uzaklaşmasını seyretti. Adını bile bilmediği bu gencin paçayı kurtarması için içinden dua etti.

— Tatra'ya atlayıp sınırı geçmeye çalışacağız. Tek şansımız bu!

Arabaya doğru koştular. Yol üstünde yatan cesetler bir kilometreden rahatlıkla farkedilirdi.

Malko direksiyona geçti. Araba ter ve tütün kokuyordu. O sırada önlerindeki telsizden bir ses yükseldi:

— Alo! Slavin... Alo! Ne oluyor orada? Silah sesleri duyduk!.. Alo?..

Malko düğmeyi çevirdi, ses kesildi. Bir, iki denemeden sonra birinci vitesi buldu ve hareket ettiler. Dikiz aynasında süratle büyüyen siyah bir nokta belirmişti.

— Dosdoğru sınıra dalacağız, dedi Michelska'ya. Kontrol kuleleri sınır hattının biraz gerisinde. Belki ateş edecek fırsatı yakalayamazlar.

Sınıra giden yol, ip gibi dümdüzdü. Bir süre sonra Malko anormal bir durum farketti. Yol bir kamyonla keşilmişti. Kamyonun çevresinde bir yığın adam vardı. Mic-

helska'ya döndü. Delikanlı elindeki Colt'un topuna kurşun yerleştiriyordu.

Yolu kesmişler, dedi Malko.

Michelska başını kaldırdı.

— Bir kilometre ötede başka bir geçit biliyorum. Ama yayan gitmemiz gerekecek.

— Allah kahretsin! dedi Malko.

Dikiz aynasındaki araba iyice yaklaşmıştı. Çaldıkları Tatra'nın bir eşiydi o da. Ön koltukta iki kişi vardı.

— Sıkı tutunun! dedi Malko.

Arkalarındaki araba yüz metre mesafedeydi. Malko direksiyonu kırdı ve yoldan çıktı. Arazi hafif bir meyille aşağıdaki donmuş bir tarlaya iniyordu. Malko direksiyona hakim olmaya çalıştı, ama zemin buz tutmuştu. Hızları hemen^hemen seksen kilometreye yakındı. Bir çiti sıyırdılar ve son anda üzerlerine hızla gelen ağacı farkettiller.

— Dikkat!

Arahanın sağ ön çamurluğu sihirbaz değneği değmiş gibi bir anda yok oldu. Tatra ekseni çevresinde savrulurken Malko içgüdüsel bir hareketle kontağı kapadı ve araba durur durmaz kapıyı omuzlayıp açtı. Ağzı kanayan Michelska hemen peşinden fırladı.

Ayak bileklerine kadar kara gömülmüşlerdi. Yolum aşağı yukarı üç yüz metre kadar uzağındaydılar. Tepede iki adam belirdi. Kaza yaptıklarını sanmış olmalıydılar.

— • Bu taraftan, diye bağırdı Michelska.

Çalılıklara doğru koşmaya başladılar. Arkalarından bağıryorlardı. Malko dönüp bakmadı bile. İki el silah sesi duyuldu. Bu mesafeden tabanca bir işe yaramazdı, ama alarm verilmişti. Elindeki çanta Malko'nun Michelska kadar hızlı koşmasını engelliyordu. Sonunda bir ağacın arkasına sinip yola baktılar. Adamlar peşlerinden gelmeyi göze almamışlardı.

— Yardım isteyecekler, dedi Malko. Fazla vaktimiz yok.

Yirmi dakika hiç konuşmadan ilerlediler. Karla kaplı çalılar yürümeyi güçleştiriyordu.

— Daha ne kadar yolumuz var?

— Bir kilometre.

Malko Krizantem'i düşündü. Kuş uçuşu birkaç yüz metre ötedeydi. Bambaşka bir dünyada. Aralarında dikenli teller, kontrol kuleleri ve nöbetçiler vardı. Malko elini sırtına atıp minyatür telsizin yerinde olup olmadığını kontrol etti. Sonra Michelska'ya dönerek:

— Bana yardım edin, dedi. Sırtıma plasterle yapıştırılmış şu telsizi çıkaralım.

Michelska elini Malko'nun sırtına sokarak cihazı buldu ve plasteri söküp aldı. Avucunun içindeki küçük cihazı şaşkınlıkla bakıyordu.

— Nedir bu?

— Küçük bir telsiz. Alıcı-verici. Tekniğin son hanelerinden biri. Sınırın öte yanında, Avusturya'daki bir dostumda bunun eşi var. Belki bize yardımı dokunur.

— Öyleyse siz... Siz gerçek bir casussunuz!

Michelska'nın gözleri heyecanla parılıyordu.

— Maalesef öyle! dedi Malko.

Michelska'nın neşesi kaybolmuştu. Adını daha şimdiden bir mezar taşına kazılmış görüyordu.

Malko küçük anteni çekti ve alçak sesle konuşmaya başladı.

— Elko!.. Elko, beni duyuyor musunuz?

Cihazdan sadece cızırtılar geldi. Peşpeşe birkaç çağrı daha yaptı, sonra cihazı kapadı.

— Ya çok uzakta, ya da telsizi dinlemiyor. Korkarım, güvenilebileceğimiz kimsemiz yok artık.

Birden, düştüğü umutsuzluğun etkisiyle elindeki çantanın iyiden iyiye ağırlaştığını hissetti. İçinde ne olduğunu bile bilmediği bir çanta yüzünden özgürlüğü ve hayatı tehlikedeydi.

Uzaklardan düdüğü sesleri ile bağrışmalar duyuldu.

— Adamlar hiç acele etmiyorlar, dedi. Kapana kısıldığımızın onlar da farkında.

— Nehre gidelim, dedi Michelska. Oradan karşıya geçeriz. Arkadaşlarım çok denedi bu yolu. Nehre atlayıp bir dakika su altında kalmak yetiyor. Akıntı sizi hemen alıp götürüyor.

— Bir tuzak bulunmadığından emin misiniz?

— Su oldukça derin. Belki de üzerindeki beton engel bu nedenle inşa edildi.

Dar bir keçi yolundan ilerlemeye başladılar. Bir süre sonra, Michelska durdu.

— İşte nehir?

Nehirden çok bir dereye benziyordu. Akıntı bulundukları noktadan dikey olarak sınıra gidiyordu.

Michelska sola dönerek ağaçlar boyunca yürümeye başladı. Birkaç dakika sonra karşısına Çin Setti'ni hatırlatan beton bir duvar çıktı.

Duvarın Çekoslovakya'ya bakan yüzü dört metre yükseklikte ve on metre yükseklikteki kontrol kulelerinin denetimi altındaydı. İç kısmı altı sıra dikenli tel ile örtülmüştü. Duvar, kıyılara karşılıklı kurulmuş beton kuleler arasında uzanarak nehri de kesiyordu. Kulelerin tepelerine projektörler yerleştirilmişti.

— Tellere dokunmayın, dedi Michelska. Nöbetçiler elektrik veriyor. Öldürücü değil, ama alarm vermesi bakımından önemli. Alarm verildikten üç, dört dakika sonra nöbetçiler buraya damlar.

Malko nehri kaleden beton duvarı daha dikkatlice inceledi. Duvarın alt kısmı suya belli belirsiz değişiyordu. Dibe kadar uzanmadığı kesindi Yani, altından pekâlâ geçilebilirdi.

Michelska kıyıya doğru dikkatle inmeye başladı. Malko da ardından. Düzlüğe ulaştıklarında durdular. Su, duvarın bulunduğu noktada donmuştu. Michelska buzun üstüne çıkarak emekleye emekleye duvar dibine kadar gitti. Yanma aldığı taşı birkaç kez hızla buza vurdu. İmkânsız. Buzu kırmak için dinamite ihtiyaç vardı. Michelska'nın umutları bir anda kaybolmuştu. Malko:

— Geri dönüp şehirde saklanalım, dedi.

— Burayı tanımazsınız siz. Kimse yardım etmez bize. Artık tehlikeli kişileriz. Polis öldürdük. Kendi evime bile dönemem artık.

— Yine de deneyelim.

Yürüyerek doğuya yöneldiler. Emin bir yer bulamadıkları takdirde çantayı imha etmek gerekiyordu.

Beş yüz metre kadar yürüdükten sonra nehrin geniş-

lediği bir bölgeye geldiler. Bulundukları kıyıya hakim hu tepenin yamacındaki sarı leke Malko'nun dikkatini çekti. Lekenin çevresinde irili ufaklı madeni barakalar ve büyük arazi makineleri vardı.

— Nedir burası? diye sordu Malko.

— Bir hafriyat şantiyesi.

— Gidip bir göz atalım. Belki işe yarar bir şeyler buluruz.

Buzlu zemin üzerinde kaymamaya dikkat ederek koşmaya başladılar. Büyük barakaya ulaştıklarında Malko açık kapıdan içeri bir göz attı. İçerde kocaman bir buldozer vardı.

Avusturyalı, otomobil fuarında Rolls Royce'un son modelim seyrederek gibi makineyi incelemeye başladı. Michelska onun bu haline bir anlam verememişti.

— Dostum, dedi Malko, ne yapıp yapıp bu canavarı çalıştıracamız. Beton duvarın buna dayanabileceğini hiç sanmıyorum...

Michelska hemen işe koyuldu. Aracın arka tarafına tırmandıktan bir süre sonra bağırdı:

— Benzini var ama bu soğukta motoru çalıştırmak güç olacak. Neyse, bu işi bana bırakın.

Barakanın dip tarafına giderek bir süre sonra elinde bir konserve kutusu ve hortumla geri döndü. Depodan kutuya benzin çekti, içine toprak doldurdu ve çakmağını çıkarıp tutuşturdu. Alev alev yanan kutuyu buldozerin karterinin altına yerleştirdi.

— Tamam, birazdan yağ ısınır ve çözülür. Ondan sonra da motoru demir kolla çevirip çalıştırabiliriz.

Yolu terketmelerinden bu yana on beş dakika geçmişti. Kurtulmaları için az da olsa bir şans vardı.

Karter yağının kızmasını beklerlerken Malko cebinden telsizi çıkardı ve açtı. Kısa süre sonra Krizantem'in sesi duyuldu.

— Ben Elko... Ben Elko... Sesimi duyuyor musunuz? Malko hemen küçük düğmeye bastı.

— Elko, sesiniz çok iyi geliyor. Neredesiniz?

— Ana yolun kuzeyinde, sınıra bir kilometre mesafede bir yerdeyim. Ya siz?

— Ben de kuzeydeyim. Polis peşimizde. Sınırdaki beton duvarı buldozerle yıkmayı deneyeceğim. Beni karşılayın!"

— Tamam. Sizi bekleyeceğim.

— Her beş dakikada bir beni arayın!

Telsizi kapadı. İçinde bir umut belirmişti. Buldozerin çalışması için dua etmeye başladı. Sonuca bunca yaklaşıpken başarısızlığa uğramak büyük şanssızlık olurdu. Krizantem'in yardımı da olsa, buldozersiz beton engeli aşması imkânsızdı.

Malko saatine baktı. Michelska'nın ateşi yakmasından bu yana dokuz dakika geçmişti. Alev neredeyse sönmek üzereydi.

— Bir deneyelim, dedi.

Michelska demir kolu alıp motor yuvasına yerleştirdi. Malko sürücü yerinde son kontrolleri yaptı. Aracın kullanılması basitti. Tanklardaki gibi iki palete ayrı ayrı komuta eden iki lövyeye vardı.

— Haydi!

Michelska kolu çevirmeye başladı. Yağ tam olarak erimemiş olmalı ki motordan bir, iki "puf puf"tan başka bir işaret gelmedi.

Aynı anda madeni bir ses duyuldu:

— Nerede olduğunuzu biliyoruz. Sarıldınız. Teslim olun!

Megafonla bağırarak Ferenczi'nin ta kendisiydi.

Michelska daha rahat hareket etmek için belindeki tabancayı yere bırakıp tekrar kola abandı. Malko çalıştırma düğmesine basarak içinden dua etmeye başladı.

Yirminci turda motor aldı. Buldozerin her yanı titremeye başlamıştı. Soğuğa rağmen yüzünden ter akan Michelska gururla doğruldu.

— Akşama Viyana'da olacağız! diye bağırarak Malko.

Motoru kızdıracak zaman yoktu. Malko çantayı bacaklarının arasına sıkıştırarak gaz kolunu çekti. Dev araç ileri doğru bir hamle yaptı. Bu arada Michelska da Malko'nun yanına gelmişti.

Buldozer nehir boyunca ilerliyordu. Gürültülü sesinin en az iki kilometreden duyulduğuna kuşku yoktu.

tki yüz metre boyuhca hiçbir şey olmadı. Malko **aracı** kaygan zemin üzerinde dengede tutmak için büyük calia harcıyordu. 24 saatlik Le Mans otomobil yarışları bunun yanında gezinti sayılırdı.

Michelska birden:

— Sol tarafa dikkat! diye bağırdı.

Ağacların arasında üniformalı ve kalpaklı biri belir-mişti. Malko makineli tüfeğin ışıldayan namlusunu far-ketti. Michelska iki el ateş etti ve adam hemen kayboldu.

Birkaç saniye sonra sağ taraftan seri bir ateş açıldı. Mermiler ağacların tepesindeki dalları kırdı. Rasgele ateş ediyorlardı.

Yüz metre daha ilerlediler. Ferenczi'nin sesi yeniden duyuldu:

— Teslim olun! Sizi öldürmek zorunda kalacağız.

Cümlesinin son hecesi yankılanarak kayboldu. Mic-helska iki el ateş etti. Oturduğu koltuğa büzülmüş olan Malko, buldozerin önünde bir asker farketti.

— Dikkat et, Michelska!

Delikanlı ateş etmek için ayağa kalktığında bir ma-kineli tüfek buldozeri taradı.

Vurulan genç, Malko'nun üzerine düşerken hâlâ ateş etmeye çalışıyordu. Sonunda, boşa düşen horozun ma-deni sesi duyuldu. Kurşun bitmişti. Michelska'nın yüzün-deki şaşkınlık ifadesi yerini can acısının yarattığı kasıl-malara bırakıyordu. Yirmi yaşında insan kendini ölüm-süz sanır. Başını arkaya atarak inledi.

— Dayan, dedi Malko. Geldik sayılır.

Michelska derin bir soluk alarak öksürdü. Göğsün-deki kan lekesi gitgide büyüyordu.

— Meraklanmayın, diye mırıldandı. İyiyim.

Oysa sesi bunun tam aksini söylüyordu. Malko'ya dayanarak silahını yeniden doldurdu.

Beton duvar elli metre mesafedeydi. Michelska sila-hını kaldırıp altı el ateş etti. Çalılıkların arası mavi palto-lu ve kalpaklı askerlerle doluydu. Buldozer yeniden ta-randı. Kaçakları canlı yakalamak için emir almış olma-lıydılar.

Michelska'nın yüzü bembeyazdı. Her sarsıntıda dış-

lerini sıkıyordu. Dudaklarının arasından ince bir kan sızmaya başlamıştı. Binbir güçlükle silahını doldurdu. Malko arkaya bir göz attı. Peşlerinden yarım düzine asker geliyordu. Onları Michelska da farkettti.

— Ben k t y m. Aşğı atlayacağım. Böylece onları durdurabilirim. Daha sonra arkadaşınızla döner, beni alırsınız.

— Delirdiniz mi siz? diye bağırdı Malko. Bir daha buraya dönemem.

—  nemi yok. Öleceğimi biliyorum. Öyleyse...

Beton duvara otuz metre kalmıştı. Malko'nun kulağı dibinden bir kurşun geçti. Michelska hemen karşılık verdi.

— Telsizi bana bırakın. Size nerede olduğumu bildiririm.

Malko telsizi ona uzattı. G z göze geldiler.

— Hoşça kaim! dedi Michelska.

— Hoşça kal!

Delikanlı kendini yere bıraktı, birkaç takla atarak durdu. Malko göz ucuyla ona baktı. Ayağa kalkıp bir ağacın arkasına sinmişti. Bulunduğu nokta bütün yola hakimdi.

Malko buldozerin kepçesini aşğıya indirerek öfkeyle gaza yüklendi. Koca araç dikenli telleri parçalayarak ilerledi ve olanca hızıyla duvara bindirdi. Duvar  atlamış.ama direnmişti. On, on beş metre gerileyip hız alarak tekrar çarpmak gerekiyordu. Bu da en az bir dakika demekti. O sırada Colt'un üst üste iki kez patladığını duydu. Ardından bir makineli tüfek sesi ve bir çığlık geldi. Bir sessizlik oldu, sonra bir başka ses duyuldu:

— Hey!

Krizantem idi bu. Biraz ötede, duvarın üstündeydi. Elinde dürbünlü Remington vardı.

— Beni koruyun! diye bağırdı Malko.

Krizantem anladığını işaret ederek tüfeği doğrulttu ve tetiğe bastı.

Bu kez buldozer daha da hızlanmıştı.  n ndeki kepçe.duvarı pasta gibi kesti ve büyük bir gedik açtı. Buldozerin üstüne fırlayan Malko elindeki çantayı duvarın  s-

tünden öteki tarafa attı. Belgeler artık Avusturya toprak lamdaydı. Döndü, geriye baktı. Michelska ağacın dibindi hareketsiz yatıyordu.

Malko açılan gedikten geçerek kendini Avusturya topraklarına attı. Krizantem hemen yanına-koşarak kalkmasına yardım etti.

— Hava bayağı soğuk, dedi Malko'ya.

Malko çantayı alıp yürümeye başladı. Akli Michelska'daydı. Melek yüzlü genci kendi elleriyle gömmek isterdi...

XII. BÖLÜM

Malko Jaguar'm koltuğuna kurulduğunda gözlerini yumup günün olaylarını düşündü. Paçayı iyi kurtarmıştı.

Araba sarsıntısız hareket etti. Direksiyonda Krizantem vardı. Yolda Avusturya polisinin bir Volkswagen minibusüyle karşılaştılar. Son süratle sınıra doğru gidiyordu. Sınır nöbetçilerini öldürmek komşuluk ilişkilerine yakışan bir davranış değildi pek! Bunları düşünen Krizantem gülümsedi.

Yorgun olan Malko hemen daldı. Hava iyice karar-mıştı. Bembeyaz bir arazinin ortasında, gerçekdışı bir dünyada ilerler gibiydiler. Arkalarında, sınırboyu gitgide uzaklaşıyordu. Malko yarı uykulu haliyle çantanın yerini değiştirmek istediğinde kapağı sert bir sesle aralandı. Gözlerini açtı, çantayı yakından inceledi. Kilit bir kurşun tarafından parçalanmıştı.

Kapağı iyice kaldırdı. Gri bir dosya içinde daktiloyle yazılmış elli sayfalık bir belge vardı. Arabanın tavan lambasının ışığında metnin İngilizce yazılmış olduğunu farketti.

Krizantem sola döndü. Şato görünmüştü. Malko şatosunun her taşını tek tek öpmeyi arzuladı. Aslında, onların herbirini canı pahasına elde etmişti.

— Size nefis bir banyo hazırlayacağım, dedi Krizantem.

Buradan sabah ayrıldığına bir türlü inanamıyordu. Sanki aradan yıllar geçmişti!

Hale girer girmez paltosunu çıkardı. Marisa elinde bir votka kadehi, kütüphanenin kapısına yaslanmış ona bakıyordu. Üzerine şeffaf siyah bir gece elbisesi giymişti. Etek boyu dizlerinin yirmi santim kadar üstündeydi. Bacaklarında ince file çoraplar, ayağında uzun ökçeli ayakkabılar vardı. Krizantem gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi genç kızı süzdü. Onun bu bakışı Marisa'yı sinirlendirmişti.

— Ne o? Hiç ömründe elbise görmedin mi? diye bağırdı.

Krizantem bir dizi Türkçe küfür savurarak mutfağa yöneldi.

Marisa saldırgan haliyle bu kez Malko'ya döndü.

— Hâlâ o çizmeli köylü kızını mı düşünüyorsunuz? Şu halime bakın! Gerçek bir hanımefendi oldum. Haydi, elimi öpün.

Malko saygıyla eğildi. Bir hanımın elini öpmek, reddedilmemesi gerekenlerin en başında gelirdi.

Marisa gülümseyerek Malko'ya sokuldu.

— İkiniz de ortadan kayboldunuz. Müthiş korktum.

Malko genç kızı hafifçe iterek telefonla William Coby'yi aradı. Amerikalı akşam yemeğine çıkmıştı. Belgeleri ertesi sabaha kadar saklayabileceğini düşündü.

Bu gece kafasını hiçbir şeye takmamaya karar verdi. Hatta Alexandra'ya bile. Genç kadına kendisini affettirmek için en azından Marisa'nın gitmesini beklemek zorundaydı. Ne yapıp yapıp, genç kızı ertesi sabah New York uçağına bindirmeliydi. Üzerindeki bu kıyafetle daha yarı yola varmadan bir düzine koca bulurdu.

— Karnım çok aç, dedi Malko. Krizantem'e sofraya oturacağımızı haber verin.

Genç kızın burnuna bir öpücük kondurarak odasına çıktı. İlk işi çantayı emin bir dolaba kilitlemek oldu. Bu beladan bir an önce kurtulmak istiyordu. Ferenczi çantanın burada olduğunu biliyordu ve onu ele geçirmek için her şeyi göze alacaktı. Malko üstünü değiştirip saçlarını taradı. Ölüm korkusundan sonra zafer duygusu insanı bağı gevşetiyordu.

Aşağı indiğinde Marisa onu yemek salonunda bekli-

yordu. Şöminenin yanındaki bir yastığa oturmasın. Mail o genç kıızı elinden tutup masaya götürdü. Yaşlı ilse **elinde** bir kâseyle içeri girdi.

— Alteslerine nefis bir çorba hazırladım.

Marisa çorbadan iki kaşık aldı ve yüzü bir anda mosmor oldu. Malko kendini tutamayıp güldü.

— Çorba değil, zehir bu! diye bağırdı Marisa.

Bir yandan devamlı su içiyor, bir yandan da Malko'yu seyrediyordu. Bir insanın bu kadar acı bir şeyi içebileceğini aklı almıyordu. Ağzı, boğazı, midesi cayır cayır yanıyordu.

— İçimdeki bu ateşi söndürmek size düşüyor, dedi gülerek Malko'ya.

Odanın bir köşesinde ayakta duran Krizantem bu sözü duymazdan geldi. Malko ise gülümsemekle yetindi.

*
* *

Yatağında çınlıçıplak yatan Malko, Marisa'yı bekliyordu. Akşam yemeği fazla uzun sürmemişti. Malko dinlenmek, Marisa da acı çorbanın etkisini görmek için acele etmişti.

Kapı hafifçe vuruldu ve genç kıızı içeri süzüldü.

Uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Üzerindeki geceliği sıyırıp Malko'nun yanına uzandı. Bu ateşli vücudun yaydığı ısıya ve nefis kokuya ancak bir ceset kayıtsız kalabilirdi. Genç kıızın göz kapakları kapanmış, dudakları aralanmıştı. Kalçaları ağa takılmış balık gibi oynuyordu.

Malko yorgunluğunu unutmuştu. Eli kıızın vücuduna değdiği anda elektrik çarpmışa döndü. Birbirlerine biraz daha sokuldular. Dudakları birleşti.

Bu sırada, telefon çaldı. Marisa üzerinden kayarak yana geçti. Malko kolunu uzattı, ahizeyi kaldırdı.

— Alo?

— Ne var, ne yok?

William Coby'nin sesiydi bu. Malko rüya aleminden gerçek dünyaya geçişte hayli zorluk çekti.

— Aradığınız mal elimde!

— Tahmin etmiştim. "Kurier"ın son sayısı sizin ma-

rifetlerinizden söz ediyor. Üç milis ölmüş, altısı da yaralanmış. Çekler avaz avaz bağırıyor. Yeni bir emre kadar sınırı kapamışlar,

— Dosyayı yarın sabah getireceğim. Bu gece rahat bir uyku çekebilirsiniz.

— Tamam! Tebrikler! Siz de iyi dinlenin.

Malko uyuklamak üzere olan Marisa'ya bir göz attı.

— Benim de yapacağım o zaten!

Ve bu yalan üzerine telefonu kapadı.

Sonra, yataktan kalkıp dolaba gitti. Dosyayı aldı ve yerine dönüp uzandı. Merakını bir türlü yenemiyordu. En azından hayatım niçin tehlikeye attığını öğrenmek istiyordu.

Birinci sayfanın üzerindeki başlığı görünce ağzı bir karış açık kaldı:

"Report on the assassination of President Kennedy."*-

Bir an bunun bir şaka olduğunu sandı. Kennedy'nin öldürülmesini soruşturmakla görevlendirilen Warren Komisyonu'nun raporu.sokaklarda bir dolara cep kitabı olarak satılıyordu.

Dosyayı Marisa'nın çıplak sırtına koyarak okumaya başladı. Okudukça Stephan Grelsky'nin ihanetini, Yanoş Ferenczi'nin hırsını ve Frank Thorpe'un kişisel ilgisinin nedenini daha iyi anlıyordu. Bu rapor, Rosenberg'lerin atom bombası sırrını. Ruslara satmalarından çok daha önemliydi. İsimler, kanıtlar, açıklamalar, kısaca her şey son derece açık belirtilmişti. Bu dosya bir açıklansa, Amerika bir daha dünya kamuoyu önünde belini doğrultamazdı.

Malko otopsi raporunu iki kez okudu. Kennedy ile Vali Connally'yi vuran kurşunlar aynı silahtan atılmamıştı. Bir amatörün filmini çektiği suikast anına bakıldığında, görüntüler insanı katilin tek olduğuna inandırıyor. Oysa, dosyada yazılanlar çok şaşırtıcıydı: Olayda iki ka-

(*) Başkan Kennedy cinayetiyle ilgili rapor.

til vardı. Oswald yalnız değildi.

Daha sonraki sayfalarda, Warren Komisyonu'nun Kennedy'nin katili Lee Oswald ile Oswald'i öldüren Jack Ruby'yi ne maksatla deli göstermeye çalıştığı ortaya çıkıyordu. Komisyona bakılırsa bu iki cinayet arasında bir bağ yoktu.

Raporda daktilo hataları dikkati çekecek kadar çoktu. Sırrın bir sekreter aracılığıyla dışarı sızmasını önlemek için rapor daktilo bilen bir yetkili tarafından yazılmış olmalıydı.

Önündeki dosyaya dalan Malko Marisa ile ilgilenmeyi unutmuştu. Genç kız biraz kımıldadı, kollarını açarak gerindi, sonra elini Malko'nun göğsüne koyarak okşama-ya başladı.

Hareketine bir tepki alamayınca bu kez aşağı doğru, ayaklarının hizasına kadar kayarak başını bacaklarının arasına yerleştirip hislerini harekete geçirmeye çalıştı. Marisa'nın bu işlerde çok usta olduğu belliydi. Bir başka zaman olsa, Malko düz duvara tırmanırdı. Fakat şu an gözü dosyadan başka bir şey görmez olmuştu.

Sayfalar ilerledikçe, karşılaştığı isimler ve olaylar kabbardıkça şaşkınlığı ve korkusu dr artıyordu. Kennedy'ye yapılan suikast parça parça| bölüm bölüm önünde şekillenir olmuştu. Herkesin rolü belliydi: Lee Oswald bir deli, Jack Ruby ne yaptığını bilmeyen bir geçe kulübü patronuydu. Bunların yanı sıra diğerlerinin, Warren Komisyonu'nun sözünü etmediği asıl suçluların da-ipliği pazara çıkıyordu.

Duyduğu, korku yerini tiksintiye bırakmıştı. Kennedy'nin öldürölüş nedeni incir çekirdeğini doldurmaya-cak kadar önemsiz ve son derece iğrençti. Bir kavga
v nin, ama sadece güçlü kişiler arasındaki bir kavganın yol açtığı bir felaketti. Cinayetten sonra akılları kurcalayan tüm soruların cevapları buradaydı: ikinci katil, Dallas polisinin tuhaf tutumu, Oswald'in ceza yememesi, polis memuru Tippit'in randevusu. Her şey mantıksaldı. Bulmacanın parçaları birbirini eksiksiz tutuyordu. 22 Kasım 1963'te saat tam 12.30'da dört el silahla noktalanın korkunç mekanizma kusursuz işlemişti. Mekanizmanın işle-

yişini engelleyecek bir kum tanesi bile yoktu ortada. Daha doğru vardı da yok edilmişti. Hem de on tane...

Dosyanın 38. sayfasında on isimlik bir liste yer alıyordu:

Warren Reynolds: Tippit cinayetinin tanığı.

Nancy Mooney: Warren Reynolds cinayetinin tanığı-

Domingo Benavides: Tippit cinayetinin diğer tanığı.

Alonso Benavides: Domingo'nın kardeşi.

Bill Hunter: Gazeteci, Ruby'nin dostu.

Jim Koethe: Gazeteci, Ruby'nin dostu.

William Whaley: Oswald'i götüren taksi şoförü.

Dorothy Killgallen: Gazeteci, Ruby'nin sırdaşı.

Lee Bowers: Suikast yeri yakınındaki nöbetçi.

Bu isimlerin herbiri acı gerçeğin bir parçasıydı.

Ve hepsi de ölmüştü!

Warren Reynolds kafasına bir kurşun sıkılarak öldürülmüştü.

Nancy Mooney bir hapisane hücreinde asılı bulunmuştu.

Domingo Benavides meçhul kişilerce temizlenmişti.

Alonso Benavides meçhul kişilerce temizlenmişti.

Dorothy Killgallen evinde ölü bulunmuştu. Ölüm nedeni meçhuldü.

Bill Hunter bir polis karakolunda kazaen öldürülmüştü.

Jim Koethe apartmanında bir cinayete kurban gitmişti.

Tom Howard, Dallas Hastanesi'nde ölmüştü. Ölüm nedeni belli değildi.

William Whaley bir araba kazasında hayatını kaybetmişti.

Lee Bowers araba kazasında ölmüştü.

Bu felaket listesinin hemen arkasından insanı düşünmeye sevkeden bir cümle geliyordu: "Bu ölümlerle ilgili soruşturmalar henüz bitmiş değildir, ama bu ölümler Başkan'ın öldürülmesiyle doğrudan ilişkili başka kişilerin de Varolduğunu ortaya koymaktadır."

Malko küçük dilini yutacak gibi oldu.

Böyle bir gerçek bilindiği halde Warren **Komisyonu'** nun olayı örtbas etmesine kim göz yummuştu?

Sorusunun cevabını 43. sayfada buldu. Koca sayfada iki ad yazılıydı.

Bu iki adın kendilerini itham eden bu dosyayı okumaya yetkili kişiler arasında bulundukları ve raporu öfke ve utanç içinde okudukları su götürmez bir gerçektir. Tüm çabalarına ve ellerindeki güce rağmen, olayın içyüzünü bilenler vardı.

Gerçek iki suçlunun suç ortaklarıyla olan ilişkileri ve davranış nedenleri raporda açık seçik anlatılmıştı. Niçin cezalandırılmadıkları da açıklanmıştı. Bütün bunları kamuoyunun gözleri önüne sermek, dünyanın lideri durumunda olan Amerika'yı yerle bir etmek demekti.

Bu olay bir aile sorunu olarak kalmalıydı. Belki bir gün hesaplaşılacaktı. Gizlice tabii. Hiçbir hükümet, hatta Kennedy'lerden birinin yönetiminde olsa bile, bir kamu davası açmayı göze alamazdı.

Kısacası, kimse ağzını açamayacaktı. Lee Oswald Dallas'taki küçük mezarlıkta yatarkenjack Ruby de aniden ortaya çıkan kanserden ölecekti. Onu diğerleri izleyecek ve sonuçta olayla ilgili kimse kalmayacaktı.

Kendini dosyaya kaptırmış olan Malko, Marisa'nın kımıldamasıyla sıçradı. •

Genç kız yatakta diz çökmüş öfkeyle onu seyrediyordu.

— Varlığımla seni bu kadarcık mı etkiliyorum? diye sordu. Bir vitrin mankeniyle yatsaydım daha iyiydi! Hiç değilse beklediğim bir şey olmazdı!

Şaşırان Malko genç kızın okşamalarına ve çeşitli numaralarına hiç cevap vermemiş olduğunu farketti. Özur dileyecekti, fırsat olmadı. Marisa yataktan fırladığı gibi geceliğini kaptı ve kapıyı vurarak çıktı gitti.

Malko yerinden kımıldamadı bile. Sevişecek hali yoktu. Dosyanın son sayfalarını dehşet içinde okudu. Kennedy'nin vurulduktan sonra boğazını tutarak Lincoln'ün beyaz koltuklarına yıkılışını görür gibi oluyordu. Bu rezilliği tezgahlayanlar şimdi ABD'nin yönetim kadrolarındaydılar. Ve onlara karşı hiçbir şey yapılamazdı.

Fakat şu an, o güçlü CIA'nın küçük ajanı Malko hepsinden daha güçlüydü. Amerika'yı allak bullak edebilir, suçluların intihar etmelerine sebep olabilir.

Çünkü okudukları yeryüzünde ancak üç, beş kişinin haberdar olduğu bir sırdı. Son sayfanın en altında üç imza vardı.

Ruslar ya da Çinliler bu dosyayı ele geçirip de Birleşmiş Milletler'e getirmiş olsalardı, kızılca kıyamet kopardı! Rezaleti gözünün önünde canlandırabiliyordu: Birleşmiş Milletler oturumunda siyah ya da sarı ırktan herhangi bir Başkan kürsüye fırlar, kendi yönetimi tarafından öldürülen Kennedy'nin hikâyesini bağıra çağıra dünyaya ilan ederdi. Ancak Orta Amerika'daki küçük muz Cumhuriyetlerinde gerçekleşebilecek bir cinayetti bu...

Malko bu dosyanın nasıl olup da Serge Goldman'ın eline geçtiğini bilmiyordu. Ne olursa olsun, Sovyet casusluk teşkilatının büyük bir başarısı sayılırdı bu olay. Hatta, Komünist Partisi'nin Yirmi Üçüncü Kongresi'nde Kruşçev'in konuşmasının çalınmasından daha da önemliydi...

Canı sıkılmış bir halde kalktı, üzerine bir şey geçirdi ve dosyayı çantasına koyup dolaba kilitledi. Sonra ayaklarının ucuna basarak aşağı indi. Bütün şato uykudaydı.

Kütüphanedeki koltuğunun yanındaki sehpa bir şişe votka ile bir kadeh koyup yerini aldı ve ancak şeyi bitirdikten sonra yatmaya gitti.

* *

Kar yağışı durmuş, hava açmıştı. Malko ancak Viyana girişini belirleyen büyük demiryolu köprüsüne ulaştığında rahat bir soluk alabildi. Boğma teli, tabancası ve tüfeğiyle yanında oturan Krizantem'in varlığına rağmen Viyana'ya kadar son süratle araba sürmüştü. Ferenczi ortalarda yoktu. Kentin yoğun trafiği içine su serpti. Amerikan Elçiliği Schwarzenberg Platz'daydı. Avluya girdiklerinde Krizantem hemen fırlayıp arabanın kapısını açtı.

Malko elçiliğin holüne girdi ve William Coby ile görüşmek istediğini bildirdi.

Kilidi parçalanmış dosya çantası kolunun altınday-

di.

Biraz sonra sarışın genç bir memur belirdi ve Malko'ya Coby'nin bürosuna kadar eşlik etti.

William Coby, Malko'yu görür görmez yerinden kalktı, kollarını uzatarak her zamankinden neşeli bir tavırla:

— Sınırın altını üstüne getirmişsiniz dostum, diye bağırды. Çekoslovak Hükümeti diplomatik yoldan bir protesto çekti. Buldozerin faturasını da sanırım size postalayacaklar.

Bu aşırı neşesi Malko'yu rahatsız ediyordu.

— Bana yardım eden delikanlıdan bir haber var mı? diye sordu Malko. Adı Michelska idi.

— Çekler kaçaklardan birini vurduklarını bildirdiler. O genç olmalı... Gördüğüm kadarıyla... şey... bizim malı ele geçirmişsiniz. Tebrikler! Büyük başarı!

Malko cevap vermedi. Oturduğu koltukta William Coby'nin bakışlarıyla karşılaşmaya çalışıyordu. Fakat Coby'nin uzun kirpikli gözleri sürekli hareket halindeydi. Amerikalı sigara almak için masasının çekmecesine uzandığında Malko saçlarının çok uzun olduğunu farketti. Bir ajana hiç yakışmıyordu.

Birden, bu odadan çıkmayı ve bütün hikâyeyi unutmayı arzuladı. Şatosunda yapacak bir sürü iş vardı. Çantayı masanın üzerine bıraktı.

— İşte malınız! Bunu en kısa zamanda bir kasaya kilitlemenizi tavsiye ederim.

Amerikalı oturduğu yerden hafifçe doğrularakarıleşen gözlerle çantaya baktı. Sanki masasının üzerine çingiraklı yılan bırakılmıştı.

— Kim açtı bunu? diye sordu hafif bir sesle.

Ayıp bir şeyden bahseder gibiydi. Neşesi kaybolmuş, dudaklarının kenarında birer çizgi belirmişti. Malko'ya çevrilen bakışlarında dostluk denen şeyden eser yoktu.

— Dostumuz Ferenczi'nin kurşunları, dedi Malko. Ama korkmayın, kurşunların okuması yoktur.

— Ya siz? Siz okudunuz mu?

Malko gözlerini gözlerine dikti. Yalan söylemek istemiyordu.

— Evet!

William Coby masasının üzerindeki zile bastı. Aynı

anda, sanki kulağı kapıdaymış gibi, sarışın genç memur içeri daldı.

— Ailen, büyükelçiye haber verin. Merakla beklediği hediyesi masamın üzerinde.

Memur geldiği gibi aniden yok oldu.

Coby hâlâ tek kelime etmeksizin hareketsiz oturuyordu. Çantaya elini bile sürmemişti. Malko alaylı bir tonla:

— İçindekileri kontrol etmeyecek misiniz? diye sordu.

— Buna yetkim yok, diye cevap verdi Coby soğuk bir tavırla.

Büyükelçi kapıyı vurmadan içeri daldı. Mavi gözlü, kısa saçlı biriydi. Malko daha önce tanışmıştı onunla. El sıkıştılar. Büyükelçi Coby'ye döndü.

— Benden bir isteğiniz mi var?

— Evet.

Kısaca çantayla ilgili olayı anlattı. İçindekilerden hiç söz etmemişti; Büyükelçi sözünü bitirmesine fırsat vermeden lafı ağzına tıktı:

— Sizin işlerinizle ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum. Bunu Washington'a da bildirdim. Ayrıca, büyükelçiliğin bu gibi işlere alet edilmesine de karşıyım.

William. Coby üsteledi:

— Ekselans, sizden bir tek şey istiyorum. Bu çantayı mühürlemenizi ve özel kasanıza koymanızı.

Diplomatın yüzündeki sert ifadeyi farkedince devam etti:

— Ekselans, söz konusu olan ABD'nin güvenliğiyle ilgili sırlardır. Gerekiyorsa bakanlığa danışın.

— Bakanlığın size güveni yok mu da çantayı bana veriyorsunuz?

Bu tartışma, diplomatlarla CIA ajanları arasındaki dostluğa bulunmaz bir örnekti! Malko koltuğuna büzülmüş, zevkle seyrediyordu. Coby sinirden biber gibi kızarmıştı.

— Bu çantayı kasanıza kapamanızda ısrar ediyorum, dedi.

Büyükelçi gülümsedi ve:

— Allen! diye bağırdı.

Sarışın memur hemen damladı.

— Bana odamdan balmumu ile mühürümü getirin.

Odaya bir sessizlik çöktü. William Coby hâlâ kıp-kırmızıydı. Büyükelçi ise umursamaz tavırlarla odaya göz gezdiriyordu.

Sarışın memur elinde mühür ve kırmızı balmumuyla geri döndü. Büyükelçi cebinden altın çakmağını çıkardı ve masaya yanaştı.

Çantamn kapakla birleştiği noktayı boydan boya erimiş balmumuyla kapladı. Sonra mühürünü alıp balmumunun yayıldığı en geniş kısma bastı. Artık çanta mühür bozulmadan açılmazdı. Büyükelçi gülerek Coby'ye döndü.

— Yeterli mi bu?

— Şimdi, yeni bir emre kadar çantayı kasanızda saklar mısınız?

Büyükelçi cevap vermeden çantayı aldı, Malko'yu başıyla hafifçe selamladı ve odadan çıktı.

William Coby'nin neşesi yerine gelmişti. Malko'nun koluna girerek:

— Gerçekten bravo, dostum SAS! dedi. Formunuzu kaybetmemişsiniz. Bunun gibi bize daha birçok yardımınız dokunacağından eminim.

Malko bir an önce ayrılmak istiyordu. Aksine Amerikalının da onu kapıya kadar geçireceği tutmuştu.

— Sahi, şu Serge Goldman'ın yanındaki kız, dedi. Hâlâ sizin şatonuzda mı?

— Size göndermemi ister misiniz?

— Söylemek istediğim bu değildi... şey... düşündüm ki...

— Yarın onu New York uçağına bindireceğim, dedi Malko. Bu hikâyeyle en ufak bir ilgisi yok.

— İyi, iyi!

Ayrıldılar. Malko Jaguar'a bindi. İçinde kötü bir his vardı. Bu adamdan hiç hoşlanmıyordu.

— Eve dönüyoruz! dedi Krizantem'e.

* *

Küçük siyah araba buzlu yolda çok ağır ilerliyordu. Viyana'dan aşağı yukarı Malko'nun şatoyu terkettiği sa-

atte ayrılmıştı. İçindeki iki kişi o ana kadar hiç konuşmamıştı. Bir kere, konuşmayı pek sevmiyorlardı ve konuşmak onları yoruyordu. Sonra, birbirlerine diyecekleri bir şey yoktu. Dahası, avukatları onlara her zaman "az konuşanın başı az derde girer" derdi.

Arabayı kullanan Erwin Tiebel kel kafalı, tombul bir tipti. Bu hali ona sempatik bir hava veriyordu. Kısa parmaklı, uzun tırnaklıydı. Ceketinin yakasına siyah kadife bir bant geçirtmişti.

Yanında oturan Heinz Felfe ise, tam bir saygıdeğer rahip görünümündeydi. Çerçevesiz dikdörtgen gözlüğünün arkasında fıldır fıldır oynayan küçük gözleri potin kabalarını andırıyordu. Gür bıyıkları geniş delikli iri burnunu çevreler gibiydi. Elleri bakımlı, tırnakları manikürlüydü. Ekibin teknik adamı oydu.

Uzun yıllar Erwin ile birlikte çalışmıştı. Eskiden kasaplık yaptığı için az çok bir anatomi bilgisi vardı. Fakat çok kuşkucuydu. Pire için yorgan yakmaktan çekinmezdi. Kendisine katil denmesini ise hiç hazmedemezdi.

Heinz Felfe bir sigara yakıp arkadaşına döndü.

— Sol taraftaki şu şatoya bak! Avusturya'nın en eski ailelerinden biri işte orada yaşıy...

— Bana ne bundan be! Gideceğimiz yere daha çok var mı?

— Bir sigara içimlik yol kaldı.

— Peki, pilicin dışında evde başka kim var?

— Sadece iki moruk. Yaşları yetmiş işleri bitmiş cinsinden, anlarsın ya!

— Bu kez iyi arpa vermediler. Gerçi dandik bir iş yapacağız ama olsun, hak haktır.

Bir süre sonra Liezen Köyü'ne girdiler. Devamlı sağ yönü izleyerek üstü karla kaplı bir levhanın bulunduğu bir sapağa geldiler.

— Tamam, dedi Heinz. Sağa gazla!

*

Marisa geç kalkmıştı. Akşamki votkadan başı hâlâ külçe gibiydi. Yataktan kalktıktan sonra kapıyı aralayıp koridoru dinledi. Çıt çıkmıyordu. Yalınayak Malko'nun odasına kadar gitti. Kapıyı açtı. Kimse yoktu.

Tekrar odasına dönüp süslenmeye başladı.

Bir süre sonra, tam anlamıyla giyinip hazır olduğu sırada holde bir konuşma duydu. Pencereden dışarı göz attı: Avluda küçük siyah bir araba duruyordu.

Aym anda Ilse'nin sesi duyuldu.

— Bayan Marisa!

Hemen odadan fırladı.

Htolde iki adam vardı. Uzun boylu, gözlüklü olanı kibarca gülümsedi ve İngilizce olarak:

— Prens Malko tarafından geliyoruz, dedi. Sizi Viyana'ya götüreceğiz.

—ı Viyana'ya mı? Niçin?

Adam gülümsemesinin dozunu biraz daha artırdı.

— Öğle yemeği için. Prens sizi burada yalnız bırakmak istemedi. Akşama kadar gelemeyecekmiş de!

Tombul olanı hiç ağzını açmamıştı. Genç kız adamın kendisini arzuladığını farketmişti. Fakat üzerinde durmadı. Yemeğe davet edilmiş olmaktan memnundu.

— Şimdi hazırlanırım, *dedi*. Siz kütüphaneye geçin. Beş dakika sonra geliyorum.

Her adım atışta kalçalarını çalkalamaya özen göstererek merdivenleri tırmandı.

Yaşlı ilse mutfığa dönmüştü. Malko'nun öğle yemeğini şatoda yiyeceğini biliyordu, ama ona kimse fikrini sormamıştı.

Heinz ile Erwin kütüphanenin bir köşesinde ayakta duruyorlardı. İnsanın katil olması güzel şeyleri beğenmesini engellemezdi.

— Burada ne cici biblolar var böyle, dedi Heinz.

Erwin saatine baktı.

— Haydi! İşe başlıyoruz! Beni takip et!

Gürültü etmemeye gayret sarfederek merdivenleri çıktılar. Sahanlığa ulaştıklarında izleyecekleri yönü seçmekte zorluk çekmediler. Yarı açık kapıdan Marisa'nın şarkı söylediği duyuluyordu. Heinz öne geçti ve kapıyı itti.

Genç kız aynanın önünde saçını topuz yapmakla meşguldü. İlk başta adamları görmedi. Aynadaki akislerini farketğinde Erwin bir metre gerisindeydi.

— Şey... Hiç rahatsız olmasaydınız!

Marisa şaşkırmaktan çok öfkelenmişti. Erwin kızı omuzlarından tutup ayağa kaldırdı. Bir eliyle ağzını kapadı ve kucakladığı gibi yatağa götürüp yüzükoyun attı. Marisa yine de bir fırsatını bulup bağdırdı.

— Hey, durun! İrzıma mı geçeceksiniz? Deli misiniz ne?..

Heinz kapıyı kapamıştı. Seslerin mutfaktan duyulması imkânsızdı artık.

Marisa, Erwin'in altında debelenirken Heinz Felfe cebinden bir kutu çıkardı. Kapağını açtı. İçinden küçük bir şırınga çıkardı. Özenle pistonunu ve iğnesini taktı. Diğer cebinden çıkardığı küçük bir şişeden içine renksiz bir sıvı çekti. Mesleğini gerçekleştirdiği anlar, aslında bu gibi anlardı işte. Küçüklüğünde hep doktor olmak isterdi zaten.

Marisa yatağın üstünde boş yere çırpınıyordu. Artık bunun bir ırza geçme olayı ya da bir şaka olmadığını anlamıştı. Kalçalarının üzerine oturmuş olan Erwin kımıldamasına imkân vermiyordu, Elbisesinin etekliği beline kadar sıyrılmıştı ama adamlar bunun farkında bile değillerdi. Buraya eğlenmeye gelmedikleri belliydi.

Heinz hazırlığını bitirmişti. Becerisinden memnun bir tavırla yatağa yaklaştı. Kızın saçlarını çekerek boynunu açtı ve iğneyi batırarak ilacı verdi.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti. Marisa hafif bir çığlık attı. Aslında canı yanmamıştı. Fakat biraz sonra tuhaf şeyler hissetmeye başladı. Ayaklarının ve ellerinin karıncalandığını, kalp atışlarının zayıfladığını hissetti. Bağırarak istedi, başaramadı. Kendini buzdolabına atılmış gibi hissediyordu.

Heinz kızın saçlarını düzelterek iğne yerini gizledi, sonra Erwin'e kalkmasını işaret etti. Genç kız güçlükle dirseklerinin üzerinde doğruldu, başını yabancılara çevirdi. Gözleri donuklaşmıştı. Vücudunu buz kalıplarının içindeymiş gibi hissediyordu. Heinz'ın verdiği ilacın adı, Aulocardyl idi. Bunun yüz miligramı nabızı 80'den 50'ye düşürmeye yeterliydi. Genç kıza verilen doz ise bunun on katıydı. Zavallının kalp adaleleri felç olmuştu.

İki adam sessizce odayı terkettiler. Hol boştu. Dışarı çıkıp küçük Volkswagen'e atladılar. Heinz ısıklık çalıyor-

du.

— Bu akşam nerede tıkmıyoruz? diye sordu El win, Yine Çardaş Furstin'de miyiz?

— Bu gece seni Tuna boyundaki harika bir yere götüreceğim. Nefis istirdyeleri var. Kokusunu duysan kabuğuyla yutarsın!

Köyden geçerlerken geldikleri yöne doğru giden büyük bir Jaguar'la karşılaştılar.

*
* *

Malko'nun neşesi yerindeydi. Coby'nin bürosundaki tartışma onu çok eğlendirmişti. Soğuğa rağmen hava nefisti. Alexandra'yı düşündü. Yarım kalan tatiline devam etmek için can atıyordu.

Köyde karşılaştıkları siyah Volkswagen'e hiç dikkat etmemişlerdi.

Krizantem arabayı garaja park etmeden önce Malko'yu şatonun kapısına bıraktı.

Malko merdivenleri hızla çıktı. Marisa sorununu bir an önce çözümlmek istiyordu. Paltosunu odasına bıraktıktan sonra genç kızın kapısını çaldı. Cevap alamayınca açtı. Yatakta yatan genç kızı görünce gülümsedi. Manzara nefisti. Beline kadar sıyrılmış eteğinin açığa çıkardığı bacakları ve dağınık saçlarıyla etkileyici bir görünümü vardı. Usulca yaklaşarak elini Marisa'nın kalçasına koydu.

Genç kız kıpırdamadı.

— Marisa!

Cevap vermediğini görünce vücudunu tutup çevirdi ve iri iri açılmış donuk gözleriyle karşılaştı. Öldüğünü anlamak için doktor olmaya gerek yoktu. Nasıl öldürüldüğünü anlamak için kızın kollarını, bacaklarını kontrol etti. Gözle görülür bir iz yoktu. Sonra boynunu akıl etti. Saçlarını kaldırdı ve iğne yerinde minik bir kan lekesi farketti. Düşünceli bir tavırla doğruldu. Bu yöntemi Doğulular da Batılılar da kullanırdı. İlacın türünü bilmiyordu ama yöntemi çok iyi tanıyordu. Marisa'nın vücudu ilik ve yumuşaktı. Yeni ölmüştü. Öyleyse katil ya da katiller fazla uzakta olamazdı. Odadan dışarı fırladı.

— Krizantem! Arabayı çıkarın. Hemen geliyorum.

Krizantem kapıdan fırlarken o da mutfağa koştu, ilse iki adamdan ve siyah Volkswagen'den söz etti. Malko bir kez daha mesleğine lanet ediyordu.

İki dakika sonra Jaguar buzlu yolda yüz yirmi yapıyordu. Korkudan çeneleri kilitlenmiş olan Krizantem kapı koluna sımsıkı yapışmıştı. Yanına tabancasını ve boğma telini almış, tüfeği kalabalık etmesin diye evde bırakmıştı.

Malko, Ilse'nin sözünü ettiği Volkswagen'in Viyana'dan gelmiş olmasına dua etti. Yüzde elli ihtimalle de öyle olması gerekiyordu.

Yarım saat kadar hiç konuşmadan gittiler. Neyse ki trafik fazla yoğun değildi.

* *

Jaguar'-ı dikiz aynasından ilk farkedene Erwin oldu.

— Vay anasına be! Şatonun sahibi bu! diye bağırdı.

Birden terlemeye, elleri titremeye başlamıştı. Heinz arkadaki arabaya baktı. Hızla yaklaşıyordu ama içinde kimin olduğu henüz anlaşılmıyordu.

— Sinirlenme, dedi arkadaşına. Bu ülkede bir tek Jaguar mı var?

Erwin bir yığın küfür savurarak belinden Luger'ini çekip dizlerinin üstüne koydu.

— Benim nalları dikmeye hiç niyetim yok, arkadaş! Senin kadar da manda yürekli değilim.

Heinz elini arkadaşının koluna koydu.

— Korkacak ne var, oğlum? Yolda namusuyla giden iki yolcuyuz şurada!

— Ensemizdeler!

Jaguar yirmi metre mesafedeydi şimdi. Erwin gazı dibine kadar kökledi. Araba yapabileceği en son hıza ulaşmıştı. Birden, Jaguar'ın havalı kornası kulaklarında patladı. Tampon tampona gidiyorlardı. Erwin korkudan bembeyaz kesilmişti. Jaguar'daki adamların yüzlerini açık seçik görebiliyordu. Viyana'ya canlı ulaşamayacağını sezdii. Yalvaran bir sesle:

— Ne halt edeceğiz şimdi? diye sordu.

— Bizi sollamasına fırsat verme. İlerde, hâvaalanı-

na saparsın. Oraya vardık mı, paçayı kurtardık demektir. Her taraf polis dolu orada.

— Söylemesi kolay!

Bu sırada yüz metre ötede bir kamyon belirmişti. Volkswagen kamyonun geçmesi için sağa yanaştı, bir daha da yolun ortasına dönemedi. Kamyonun geçmesiyle birlikte Jaguar şimşek gibi hizalarına gelmişti. Erwin bir an Krizantem ile göz göze geldi. Korkudan direksiyonu bırakacak gibi oldu.

— Yolunu kes! diye bağırdı Heinz.

— İmkânsız! Herif bizden hızlı!

Karşılarında bir araba daha belirmişti. Malko çarpışmamak için gaz kesip, Volkswagen'in arkasına girdi ve yolun ortasını tekrar onlara kaptırdı.

— Havaalanı göründü, dedi Heinz.

Gerçekten de iki yüz metre ilerde Schwechat sapağı vardı.

— Dönerken dikkat et! Yoksa hapı yutarız.

— O işi sen bana bırak.

Erwin direksiyona iyice yapışıp soluğunu tuttu. Sapağa on metre kalmıştı. Direksiyonu sola kıracağı anda sapaktan bir araha çıktı.

Erwin içgüdüsel bir hareketle frene bastı. Gerisini kaygan zemin tamamladı.

Volkswagen topaç gibi dönerek yolun soluna doğru kaymaya başladı. Viyana yönünden son hızla bir TIR geliyordu. Araba yanlamasına kamyonun önüne bindirdi ve lastik top gibi geri sıçrayarak yolun karşı kıyısına savrulup ters döndü ve yamaçta durdu. Her şey on saniye içinde olup bitmişti. Malko kamyonu sıyrarak geçip, Jaguar'ı devrilen arabanın on metre ilersinde durdurabildi. Hem men dışarı çıkıp Volkswagen'e koştular.

Kamyon karşı kenardaki hendeğe düşmüştü. Görünürde kimseler yoktu henüz. Arabanın sağ tarafı yamyassı olmuştu. Ezilen saçların arasında paramparça olmuş bir ceset farkediliyordu. Malko bakmak için eğilirken içerden bir inilti yükseldi.

— Ah, başım! Yardım edin!

Erwin Tiebel yaşıyordu. Kel kafası, açılmış olan ka-

pıyla kapı direği arasına sıkışmıştı. Yan dönmüş"arabanın tüm ağırlığı kafasını eziyordu. Korkulu gözleri Malko'nun buz gibi bakışlarıyla karşılaştı.

— Kim gönderdi sizi? diye sordu Malko.

Erwin hırıltılı bir sesle:

— Allanın cezası, önce beni kurtar buradan! diye bağırdı.

— Kes sesini! diye söze karıştı Krizantem. Kibar ol biraz. Sana bir soru soruldu.

— Defolup gidin başımdan!

— Gideceğiz, ama hemen değil! diye devam etti Krizantem.

Sonra arabaya üstten abanarak adamın kafasını bira? daha sıkıştırdı.

Diğeri canhıraş bir feryat kopardı.

— Öldüreceksiniz beni be! Kafamı eziyorsunuz. Yapmayın... Dokunmayın şu arabaya.

Malko biraz daha yaklaştı.

— Sizi kimin gönderdiğini söylerseniz buradan kurtulursunuz.

Erwin sustu, gözlerini açtı.

— Kurt von Hasel, diye kekeledi. O çıtkırıldım namussuz gönderdi...

Uzaktan gören, iki adamın yaralıları kurtarmaya çalıştıklarını sanırdı. Malko arabayı kaldırmayı denemek için itti, sonra elinden kaymış gibi bırakıverdi. Erwin'in bağırarak zamanı bile olmamıştı.

On dakika kadar sonra yol boyunca biriken arabalardan gelenler iki cesedi Volkswagen'den çıkardılar.

Heinz'm cesedi tanınmayacak durumdaydı. Yüzü paramparça olmuştu. Sol kolu ters dönmüş, eli bileğinden kopmuştu. Toplanmış olan kalabalığın gürültüsü yaklaşan siren sesleriyle kesildi. Ambulans ve bir polis otosu geldi, kaza yerinin önünde durdu. Ambulanstan fırlayan görevliler cesetlerin üzerine birer battaniye attılar ve sedyelere koyarak araca taşıdılar. Polislerden biri cebinden bir bloknot çıkarıp tanıkların adreslerini tespit etmek için:

— Kazayı gören var mı? diye sordu.

Malko ile Krizantem kalabalıktan sessizce sıyrılıp

uzaklaştılar. Malko, Marisa'ya verdiği sözü düşünüyoi du. Genç kız kendini onun evinde emniyette hissediyoi du. Ama olan olmuştu ve Malko kendisini sözünde dur mamış durumuna sokanlardan hiç hoşlanmazdı.

XIII. BÖLÜM

— Beyefendi yataktalar. Kendileri biraz rahatsız. Arzu ederseniz daha sonra uğrayın...

— Şşt! dedi Krizantem.

Kibarca Malko'nun yanından geçti ve kamasının sivri ucunu uşağın gırtlığına dayadı. Gözleri büyüyen uşak ziyaretçilerin geçmesi için biraz geriledi. Bu tür davranışlara Viyana'da pek rastlanmazdı. Gerçi bir beyefendiye yakışan davranışlar değildi, ama koşullar...

— Nerede o?

Şişko uşak kekeledi.

— Odasında. Yalnız...

— Daha fazla konuşursan dilini keser gırtlığına tıkarım, dedi Krizantem.

Şaşkına dönen uşak bir iskemleye çöktü ve iki adamın salonu geçmelerini izledi. Aslında telefonu açıp polis çağırabilirdi, ama kamanın sivri ucunu hâlâ boğazında hissederek gibiydi.

Malko tabancasını çekip kapıyı vurmadan açtı. Ne de olsa bir nezaket ziyareti değildi bu. Marisa'nın öldürülmesinden bu yana gözü hiçbir şey görmüyordu.

Kurt von Hasel gerçekten de yataktaydı. Köşeleri sütlü muhteşem yatağının içinde oturmuş, sırtını yastıklara dayamıştı. Üzerinde boğazına kadar düğmeli bir pijama vardı.

Önünde, dizlerinin üstüne konmuş bir tepsi içinde bir şişe "Moet et Chandon" şampanya ile "Beluga" havyar ve tost ekmeği vardı. Malko ile Krizantem! görünce ağ-

zina götürdüğü ekmek havada kaldı. Korkudan yüzü gerilmişti. Fakat kendini toparlayıp gülümsemeyi ve üzerine çevrilmiş tabancayı görmezlikten gelmeyi başardı. Neşeli bir tavırla:

— Vay, vay! dedi. Bu ne beklenmedik bir ziyaret böyle! Gördüğünüz gibi biraz rahatsızım.

Malko tabancasının namlusuyla tepsiyi işaret etti.

— Belli oluyor!

Odanın dekoru ilginçti. Bir köşeye oymalı bir çalışma masası, pencerenin önüne kuyruklu bir piyano konmuştu. Koyu mavi halıyla uyum sağlayan aym renkte perdeler odaya sıcak bir hava veriyordu. Kurt işini bilen bir dekoratördü.

Piyanonun cilalı kapağı üzerinde bir sutyen duruyordu. Kurt gözleriyle Malko'yu izledi. Ağzını tam açmak üzereyken tamamı ayna kaplı bir kapı aralandı ve bir ses:

— Sevgilim!., dedi.

Karşılarında banyo havlusuna sarınmış esmer güzeli bir kız belirmişti. Malko'ya gülümseyerek sakın bir tavrıyla ilerledi, sutyenini alıp geldiği yere döndü.

Malko'ya ziyaret amacını bu nefis yaratık bile unutturamadı.

— Bu dünyadan iyi izlenimlerle göçeceksiniz, dedi Kurt'a. Şampanya, havyar ve güzel bir kız... Öldükten sonra gözlerinizi de o kapar.

Kurt yerinden sıçradı.

— Çıldırılmışsınız siz! Ne istiyorsunuz benden?

— Hesaplaşıyoruz. Katilleriniz evimdeki bir kızı öldürdü.

— Ama...

Malko yatağın kenarına ilişti.

— Masal anlatmaya kalkmayın. Adamlarınız öldü. Fakat ölmeden önce konuştular. O kızı niye öldürttünüz?

Malko'nun sakın halinden cesaret bulan Kurt ağzına bir parça havyar atarak gözlerini tavana dikti.

— Sevgili dostum, bu hikâyede ben zavallı bir aracıyım. Doğru, katilleri ben gönderdim... Ama aldığım emir böyleydi.

— Emri kim verdi?

— William Coby. O da Frank Thorpe'tan emir aldı.

— Neden ama?

Kısa bir sessizlik oldu. Banyodan kızın şarkı mırıldandığı duyuluyordu. Kurt devam etti:

— Nedenini bilmiyorum/Sadece emre itaat ettim, o kadar. Sizin gibi! O kızı tanımam bile. Sizin adınıza üzül-düm...

Malko dinlemiyordu bile. Kafası meşguldü. Marisa öldürülmüştü. Suçu da Serge Goldman ile seyahat etmek-ti. Thorpe'un gözünde, belgeleri biliyor kabul edilmişti. Bu da ölüme mahkum edilmesine yeterliydi. Lanetli bel-gelerin içeriğini bilen Malko, Thorpe'un davranışını an-lıyordu.

Bu hikâyeden kimse, ama hiç kimse söz etmemeli-ydi.

Birden, kendi durumunu düşündü, William Coby'nin tuhaf tutumunu hatırladı.

— Beni temizlemenizi emreden olmadı mı? diye sor-du Kurt'a.

Diğeri şampanya kadehini kaldırdı.

— Siz bizdensiniz, öyle değil mi?

Gözlerinde saf bir ifade vardı. Malko söyleyecek söz bulamadı. Kimsenin arayıp sormayacağı ve Devlet'in çı-karı "adına öldürülen bir kız için başını belaya sokmanın ne derece doğru olacağına karar veremiyordu. Kurt hak-lıydı. Amerika'nın güvenliği kızın öldürülmesini gerekti-riyordu. Böylece, yapılmış olan hata ortadan kalkmış ola-caktı. Kendi pisliklerini başkalarının kanlarıyla temizli-yorlardı.

Kurt.Malko'nun tereddütünü sezmişti. Kadehini alay-cı bir tavırla kaldırarak:

— Hayatta kaldığınız sürece yaşamaya bakın, dedi. Ölüleri, özellikle önemsiz ölüleri düşünmekten vazgeçin. Kolay unutulmuş hiçbir şey yoktur. Mesela beni örnek alın. Her günümü elimden geldiğince değerlendirmeye baka-rım. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum ki!..

Malko ayağa kalktı. Kurt'u gebertmek hiçbir şeyi çö-zümlemiyordu. Adam gerçeği söylüyordu. Aslında, ken-disinin de ondan farkı yoktu.

— Umarım bir daha karşılaşmayız, dedi soğuk bir tavırla.

— Sizi buna zorlayan yok. Ama bu meslekte kalmaya niyetiniz varsa, elinizi pislige bulaştırmaya alışmalısınız.

•Sözünü bitirdikten sonra yataktan fırlayıp banyoya gitti.

Krizantem Malko'yu koridorda bekliyordu.

— "Eden"e gidip bir şeyler içelim, dedi Krizantem'e.. Canım sarhoş olmak istiyor.

Eden Bar Viyana'nın en gözde yerlerinden biriydi. Kırmızı kadife kaplı duvarları bara samimi bir hava katıyordu.

Rauhensteig'e geldiklerinde Krizantem Viyana'nın büyük mağazalarından Steffel'in karşısına park etti. Kurt von.Hasel'in evinden çıktıklarından bu yana peşlerine düşen siyah Mercedes'i ikisi de farketmemişti. Araba biraz gerilerinde durdu. İçindeki dört adam yerlerinden oynamadılar.

Salon boştu. Bara yakın masalardan birine oturdular. Malko meyve suyu ile votka söyledi. Düşünmek istemiyordu.

Votkasını bitirdikten sonra bir tane daha söyledi. Krizantem meyve suyu içiyordu. Nedense, ağzına hiç içki koymazdı.

Yarım saat kadar sonra kalktılar. Malko hesabı ödedi ve çıktılar.

— Sacher Pastanesi'ne kadar gidelim, dedi Malko. ilse benden küçük pastalar istemişti. Unutursam canıma okur.

Sacher'in kapıcısı koşarak Jaguar'ı karşıladı, kapıyı açtı. Malko indi ve Krizantem'e arabayı^kapıcısının park edebileceğini söyledi. Sonra hole girdi. Eski Viyana'nın kibar hanımları henüz ortalıkta yoktu. Pastaların satıldığı bölüme ilerlerken müthiş bir patlamayla bina yerinden oynadı. Döner kapının iki yanında yer alan cam kapılar paramparça olarak hole savruldu. Cam kırıklarıyla yaralananlar bağırıp çağırmaya başlamışlardı.

Malko ile Krizantem ana baba gününe dönen holü

geçerek dışarı fırladılar.

Pastanenin tam karşısında alevler ve simsiyah du manlar içinde bir araba yanıyordu. Daha doğrusu bir ai .1 ba iskeleti. Malko kendi Jaguar'ım tanımakta gecikmedi. Araba boştu. Ne kapıları, ne kaputu kalmıştı.

Sacher'in kapıcısından arta kalanlar ise yirmi metre ötede bir elektrik direğinin üstündeydi. Zavallının başı ve kolu kopmuştu. Malko manzarayı seyrederken bir taksi şoförü çığlık atmaya başladı. Arabasının kaputu üstüne eğri büğrü direksiyonu tutan kesik bir el düşmüştü. Madeni parçalar ve cam kırıkları iki yüz metrelik bir alana yayılmıştı. Arabanın kaputu binanın balkonlarından birindeydi.

Jaguar'ın çevresinde üç araba daha yanıyordu. Patlama anında çevrede kimsenin olmaması büyük şanstı.

Uzaktan siren sesleri duyuldu. Malko Krizantem'i koldundan tutarak çekti. Soğuğa rağmen ikisi de ter içinde kalmıştı. Opera Meydam'na kadar yürüyerek bir taksi çevirdiler.

— Rupelstrasse, 27 numara, dedi Malko.

Kiralık araba acentesi Hertz'in adresiydi bu.

— Temiz iş becerdiler, dedi Malko. Bunu biz Eden Bar'dayken yapmış olmalılar. Demek ki Kurt'tan ayrıldıktan sonra izlenmişiz. Öyleyse...

Cümlesini bitirmedi. Krizantem öfkeden çıldırıyordu. Bir zamanlar yok yere çok adam öldürmüştü ama böyle hunharca bir girişimi hiçbir zaman aklından bile geçirmemişti.

— Nasıl... Nasıl yaparlar bunu?

Malko omuz silkti.

— Klasikleşmiş bir yöntemdir. Gerekli birkaç malzemeyi aldın mı on dakikada bombayı hazırlarsın. Arabaya yerleştirilmesi ise on saniye sürer... Bunu o Kurt namussuzu tezgâhladı. Elindeki listeye göre sıra bende. Dosyayla temas edenlerin tümünü temizleme emri almış. Dosya benim elime geçtiğine göre de...

Taksi Hertz'in önünde durdu. Malko hesabı öde-i ve indiler.

Beş dakika sonra Hertz garajından gri renkli kiralık

bir Mercedes 220 SE ile çıkıyorlardı.

Kurt'u bir ziyaret edelim, dedi Malko. Belki boş bulunup e'vde kalmıştır.

Kurt'un evinin önünde kuşku uyandıracak hiçbir şey yoktu.

Kapı hemen açıldı. Malko ile Krizantem'i gören uşak bembeyaz kesildi.

— Hayır... Beyefendi evde yok. Dışarı çıktılar...

— Bunu şimdi anlarız, dedi Krizantem.

Daha önceden deneyimli olan uşak hemen kenara çekilip yol verdi. Malko ile Krizantem evi süratle gözden geçirdiler. Gerçekten kimseler yoktu.

— Eve kolay kolay dönmez, dedi Malko. Arabada bizim bulunmadığımızı öğrenmiştir. Eve dönelim.

Kapıdan çıkarlarken Krizantem avucunun içiyle uşakğın alnına vurdu. Adamcağızın kafası duvara çarptı.

Malko kararsızdı. Bir an, elçiliğe giderek William Coby'yi o güzelim kravatından yakalayıp beyin sarsıntısından geberene dek sarsmayı düşündü... Fakat, ne yararı vardı bunun? Coby de sonuçta emir kuluydu. Böyle bir şey yapacak olsa, büyükelçi zevkten dört köşe olurdu.

Emir Washington'dan geliyordu. Görevlerinde duygusalığa yer vermeyen kişiler tarafından verilmişti. Malko gerçekleri göremediğine kızdı. Bu meslekte, geçmişteki başarıların geleceğe bir faydası dokunmadığını bilmesi gerekirdi. Ölmek için gözünü dört açmalıydı. Artık, CIA için öldürülmesi gereken biriydi. Hayatında ilk kez böyle bir duruma düşüyordu. Gerçi Frankfurt'a gider, oradan da bir uçağa atlayıp dünyanın herhangi bir köşesine saklanabilirdi, ama sonra ne olacaktı?

Bir batı ülkesine kaçsa CIA eninde sonunda onu bulurdu. Ruslardan siyasi sığınma hakkı istese, bunu zevkle kabullenirlerdi. Ama işin sonunu şimdiden görebiliyordu. Ya bir büroda propaganda memuru olarak çürüyecek ya da çift taraflı ajan olarak Batı'ya gönderilecekti. Bu durumda da eski dostlarının onu öldürmek için iki nedeni olmuş olacaktı...

Şatoya vardıklarında hâlâ bir çözüm bulamamıştı.

Kütüphaneye girdiğinde telefon çaldı. Arayan Alexa dra idi.

— Dostların gittiler mi?

— Evet.

Aslında, cevabının yarısı doğruydu. Marisa da kübüeye, Goldman'ın yanına yerleşmişti.

— Bu gece evde misin? diye sordu Malko.

— Evet.

— Sana uğrayabilir miyim?

— Niçin akşam yemeğine davet etmiyorsun beni?

— Sana gelmek istiyorum.

İşte bunu söylememesi gerekirdi. Kulak zarının zarar görmemesi için ahizeyi uzaklaştırdı. O güzel ağızdan bu rezil küfürleri duymak inanılır şey değildi. Sonunda:

— Sersem herif! O orospu hâlâ yanında demek! Bir gecede ikimizi birden mi becermeye hevesleniyorsun?., dedi ve telefonu kapadı.

Malko votkasını yudumladıktan sonra tekrar telefonu açtı. Kafasındaki düşünceden emin olmak istiyordu. Viyana'daki Amerikan Büyükelçiliği'nin numarasını çevirdi ve bekledi.

— Viyana Amerikan Büyükelçiliği, dedi bir ses.

— William Coby ile görüşmek istiyorum.

— Kim arıyor?

Seste son derece umursamaz bir ton vardı. Malko kâbus gördüğünü sandı.

— Prens Malko Linge.

— Bir dakika lütfen!

Biraz sonra sekreterin sesi duyuldu.

— Bay Coby burada yok. Bir mesaj bırakacak mısınız?

— Ne zaman gelir?

Bir sessizlik oldu. Ardından:

— Bay Coby birkaç hafta burada olmayacak, cevabı geldi.

— Teşekkür ederim. Büyükelçiyi bağlar mısınız?

— Bakayım, yerindeler mi?

Yine bir sessizlik. Bu defaki uzun sürdü.

— Büyükelçi sizi tanımadığını söylüyorlar. Arayış ne-

deninizi lütfen yazılı olarak bildirin. Gerekirse sizi kabul ederler.

— Gereği yok, dedi Malko.

Telefonu kapadıktan sonra uzun uzun düşündü, sonra ahizeyi alarak uluslararası santralı aradı.

— Washington'dan 351 11 00 ile görüşmek istiyorum. Acele olacak.

Avusturya'da saat beş olduğuna göre CIA Merkezi'nde saat sabahın on biriydi. Telefonu kapadıktan beş dakika sonra zil çaldı.

— Washington hazır, dedi santral memuresi.

Malko karşısına çıkan kişiye Frank Thorpe ile görüşmek istediğini bildirdi. Santral onu sekreterine bağladı.

— Bay Thorpe toplantıdalar, efendim. Bir mesaj bırakmak ister miydiniz? Sizi kendisine bağlamam imkânsız.

Bu palavraydı işte. Thorpe nerede olursa olsun, elinin altında bir telefon bulunurdu.

— Pekâlâ, dedi Malko. Kendisine beni aramasını söyleyin.

Telefon numarasını bıraktıktan sonra, santraldan bu kez William Marshall'ı istedi. Hat hemen bağlandı. Eski dostu William'in sesi her zamanki gibi neşeliydi.

— Ne haber dostum? diye bağırdı Amerikalı. İyi misin?

— Pek sayılmaz, dedi Malko. Senden bir şey rica edecektim.

— Buyur!

— Benim hakkımda ne dolap dönüyor?

— Senin hakkında mı?

Şaşkınlığının gerçek olduğu belliydi.

— Evet. Bunu telefonda açıklayamam. Durum berbat. Beni birazdan ara. Telefon numaram aynı.

— Oldu dostum, dedi William. Ama bu işe pek aklım ermedi.

— Her neyse, sen dediğimi yap.

Telefonu kapadıktan sonra uzun süre koltuğundan kımıldamadı. CIA ile son bağı William idi. Şu anda CIA

ve Frank Thorpe için SAS diye kimse yoktu. Thorpe'un kendisini aramayacağını adı gibi biliyordu.

Yarım saat kadar sonra telefon çaldı. Malko ahizeyi kaldırdı. William idi. Sesinin tasalı ve gergin olduğu hemen anlaşılıyordu.

— Hiçbir şey öğrenemedim, dedi. Kimseden laf çıkmıyor. Hakkında resmi bir şey yok.

Dostunun, söylediklerinden çok daha fazla şey anlatmak için can attığını hissediyordu. Cümleler arasında ki duraksamalardan gerçeği anlamıştı. Ölüm emri Frank Thorpe ya da onun üstü tarafından verilmişti.

— Teşekkür ederim, dedi William'a. Zaten pek önemli değildi. Hoşça kal dostum!

— Hoşça kal, SAS!

Telefonu kapayıp hüzünle çevresine bakındı. Bunca hizmetten sonra onu da gözden çıkarmışlardı. Bakışları oymalı duvar kaplamalarında, eşyalarında gezindi. Yıllardır hayatını şatosu için tehlikeye atmıştı. Şimdi tam bunun tadını çıkaracakken aptalca ölmenin sırası mıydı?

Duruma bakılırsa şansı azdı. Avrupa'da CIA'nın emrinde olan, ama CIA'dan bağımsız çalışan müttehiş bir cinayet şebekesi vardı. Başlarında Wilhelm Gehlen adında eski bir Nazi bulunuyordu ve adamın 1945'ten bu yana fotoğrafını bile çeken olmamıştı. Münih yakınlarında Pullach'taki villasında yaşırdı. Elindeki kiralık katiller eski Gestapo ve özel SS birliklerinin en başarılı elemanlarıydı. Bunlar işe bir el attılar mı şatoyu yerle bir ederlerdi.

Kalktı, pikaba Albinoni'nin plağını koydu.

Bir çıkar yol olmalıydı.

Krizantem'in sesi düşüncesini dağıttı:

— Akşam yemeği hazır.

Son yemeklerinden biri olabilirdi bu. Öyleyse, hakkını vermeliydi.

XIV. BÖLÜM

Şamdanların ışığında nefis bir görünümü vardı sofranın. Hani şu anda Alexandra da olsa dört dörtlük romantik bir akşam yemeği olacaktı bu. Oysa, idam mahkumunun son arzusunun gerçekleştirilmesi gibi bir şeydi bu sofrada. Kadehindeki beyaz Alsace'tan bir yudum aldı ve halini düşündü. Basse-Lusace Markisi, Seraphin Birliği Şövalyesi, Sırbistan Büyük Voyvodası, Altın Yapağı Birliği Şeref Komutanı, Siyah Kartal Birliği Şövalyesi, Saint Empire Romain Kontu, Feletgans Dükü, Malta Kraliyet Nişanı sahibi, Soylu Serenissime Altesleri Prens Malako Linge ya da kısaca SAS, CIA'nın gözbebeği durumunda eşi bulunmaz bir ajanken şimdi CIA'nın boy hedefi durumuna düşmüştü. Ne berbat bir mesleğe girmiş olduğunun bir kez daha farkına vardı. Bu meslekte kurallar hep böyleydi. Acımasız kurallar! Kendisine miras olarak kalan bunca adı ataları nasıl kazanmıştı acaba? Onlar da kendisi gibi ihanete uğramış, hizmet ettikleri kral ya da imparatorun ordularına, adamlarına, katillerine hedef olmuşlar mıydı?

— Şarap? dedi Krizantem.

Malko birden kendine geldi. Kadehini uzatıp sadık idamının şarap doldurmasını bekledi. Krizantem, tedavisi imkânsız hastalığa yakalanmış çocuğuna titreyen bir nine gibiydi. Şarap servisini yaptıktan sonra tekrar salonun bir köşesine çekildi.

Kapıdan ilse girdi. Elindeki İtalyan salatasını masaya bıraktı ve sakın bir tavırla Krizantem'in yanına gitti.

Kulağına doğru uzanarak:

— Bay filko, dedi, kocam az önce bahçe girişini kontrol ederken avluda ayak izleri görmü*. İzler bahçenin dibindeki kulübeye doğru gidiyormuş.

Krizantem'in sağ gözü seğirdi. Heyecanını belli etmemeye çalışarak:

— Peki, siz mutfağa dönün. Ben ilgilenirim, dedi.

Bir an, durumu Malko'ya bildirmekle bildirmemek arasında tereddüt etti. Sonunda, patronunun keyfini bozmamaya karar vererek kendi başına hareket edebileceğini düşündü. Eğer tek kişinin ayak iziyse Malko'yu rahatsız etmeye değmezdi. Yavaşça salondan çıkıp sokak kapısına geldi. Tabancasını kontrol edip ceketinin cebine yerleştirdi. Elini pantolon cebine sokup boğma telinin orada olup olmadığını yokladı ve sokak kapısını açtı.

Karda ayak izleri açık seçik farkediliyordu. Eğilip yakından inceledi. İzler arasındaki mesafelerin çok kısa olduğu görülüyordu ve topuk kısımları kara daha derin batmıştı. Bunlardan adamın ses çıkarmamak için kısa adımlarla yürüdüğü anlaşılıyordu. Tabancasını çekerek kulübeye doğru yürüdü. Bulunduğu noktanın kulübeden görülmesine imkan yoktu. Kapı ve tek penceresi şatoya bakıyordu. Soluğunu tutarak kulübenin duvarına yanaştı. Dikkatle köşeye kadar geldi ve başını uzattı. Kapı aralıktı. Ani bir hareketle içeri dalıp rasgele ateş etmesi hiçbir işe yaramayacaktı. Çünkü davetsiz misafirin hangi deliğe saklandığını bilmiyordu. Ne yapacağına karar vermek için düşünürken bir şey dikkatini çekti. Kulübenin penceresi hafifçe aralanmış ve dışarı madeni bir boru ucu, daha doğrusu bir tüfek namlusu uzatılmıştı. Bunu görünce ne yapacağına karar verdi.

Eğilip yere diz çöktü ve emekleyerek pencerenin altına kadar geldi. Tabancasını cebine koyup belinden komando bıçağını çıkardı ve dişlerinin arasına kısırdı. Şimdi bütün mesele namluya yapışıp tüfeği dışarı çekmek ve adamın şaşkınlığından faydalanarak pencereyle birlikte içeri dalıp işini bitirmektir. Cam kırılmasının çıkaracağı gürültü dışında sessiz, temiz bir iş olacaktı.

Soluğunu tutup tüm adalelerini kastı ve bir anda

namluya yapışarak var gücüyle çekti. Krizantem gücünün boşa gidişiyse yana savrularak yuvarlandı. Elinde kırk sanimetrelilik, mekanizmadan sökülmüş çıplak bir namlu vardı. Ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan arkasında bir ses duydu.

— Halt!.. Kommen Sie sofort!*

*
* *

Malko kütüphanedeki her zamanki koltuğuna oturmuş bu beladan nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. Birden, telefonun sesiyle sıçradı. Uzandı ahizeyi kaldırdı.

'— Alo?

Karşı taraftan hiç ses gelmedi. Tekrar:

— Alo? dedi.

Telefonun karşı taraftan kapandığını belirtir bir ses aldı. Ahizeyi yerine bıraktı. Arayan kim ise evde olup olmadığını kontrol etmişti. Bu Alexandra da olabilirdi, peşindeki cellatlar da. Kafasını hiçbir şeye takmak istemiyordu. Daha önceki günleri, Alexandra ile yaptıkları sayısız kavgaları düşündü. Dargınlıklarının, daha doğrusu Alexandra'nın dargınlığının günlerce sürdüğü olmuştu ama bu numaraya başvurduğuna hiç rastlamamıştı.

— Kahveniz, Sayın Prens!

Döndü, ilse, acem işi işlemeli gümüş tepsiyle kahvesini getirmişti.

— Teşekkür ederim, ilse! Siz niye yoruldunuz? Krizantem getirebilirdi...

— Daha dönmedi ki.

— Nasıl dönmedi ki? Bir yere mi gitti?

— Size söylemedi mi?

— Neyi?

— Kocam avluda kulübeye giden ayak izleri görmüştü. Bay Elko'ya durumu bildirdim. Dışarıyı kontrole çıkmıştı.

Malko başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi oldu. Fincanı halının üzerine bırakarak:

— Peki ilse, dedi. Siz yatabilirsiniz.

) Dur! Çabuk buraya gelin!

Yaşlı kadını telaşlandırmaya gerek yoktu. Uzaklaşmasını sabırsızlıkla bekledi, mutfağa inen merdiven kapısının kapandığını duyar duymaz yerinden fırladı. Paltosunu giydi. Tabancasını kurarak namluya bir kurşun sürdü ve kapıdan fırlayacağı sırada durdu. Eğer bir aksilik varsa ve kapı gözleniyorsa dışarı çıkması hiçbir şey ifade etmeyecekti. Geri döndü. Şatonun kuzey kapısından çıkması daha akıllıca olacaktı. Böylece batı yönüne ilerlemekle kulübenin arkasına ulaşmış olurdu. Bodruma inen merdivenleri ikişer ikişer atlayarak zamanında şarap mahzeni olarak kullanılan bölümü geçti ve demir kapıya ulaştı. Yavaşça sürgüyü çekti, kapıyı araladı. Yüzüne donduru cu bir soğuk çarptı. Şatonun bu yönünde ışıklı pencere bulunmadığı için etraf karanlıktı. Dikkatle kulübeye doğru ilerledi.

XV. BÖLÜM

Krizantem yuvarlandığı yerden doğruldu ve sesin geldiği yöne döndü. Karşısında uzun boylu, sıska, şakağında yara izi bulunan biri duruyordu. Üzerinde deri bir pardösü, elinde tabanca vardı.

— Sakın ters bir hareket yapayım demeyin, dedi Almanca.

— Yapacağım kadarını yaptım zaten, diye mırıldandı Krizantem.

— Belinizde tabanca ve cebinizde boğma teli bulunduğunu biliyorum. Stephan dostum anlatmıştı.

— Ee, tetiği çekmeyecek misiniz? diye sordu Krizantem.

— Şşt... Gevezeliği bırakıp kulübeye girin.

Birden, Krizantem'in kafası "dank" etti. Uzun boylu, sıska ve şakağında yara izi... Malko anlatmıştı. Ferenczi idi bu. Hiç karşı koymadan kulübeye girdi. Birkaç adım ilerlediğinde odanın soluk ışığı yandı. Elektrik düğmesi duvara dayalı dolabın arkasındaydı. Yerini bildiğine göre, Ferenczi'nin kulübeyi önceden tanımış olduğu belliydi.

— O sandığın üzerine oturun ve ellerinizi de ensenize koyun, dedi Ferenczi.

Krizantem istenileni yaptı. Bu odada bulunmak sınırlarını bozuyordu. Ferenczi'nin varlığından değil, koltuğa üst üste yerleştirip üzerlerini örttüğü Goldman ile Marisa'nın cesetlerinden huylanıyordu.

Ferenczi bir başka sandığın köşesine ilişerek:

— Beni iyi dinleyin dostum, dedi. Buraya sizi ya da SAS'ı öldürmeye gelmedim...

— Peki, elinizdeki su tabancası mı? diye sözünü kesti Krizantem.

Ferenczi, sararmış dişlerini ortaya koyan bir gülümsemeyle sırttı.

— Kendimi korumak için burfla mecburum. Buraya bir anlaşma yapmaya geldim. CIA'nın SAS'ın peşine kattiller taktığından haberim var. Ben de aynı durumdayım. Benim de peşimde KGB var.

— Niye? Siz onların adamı değil misiniz?

— Artık değilim. Daha doğrusu buna onlar karar verdi. Çantanın Çekoslovakya'dan kaçırılmasından beni sorumlu tutuyorlar. Bizde teşkilata zarar verenler ortadan kaldırılır.

— Bizde de son zamanlarda faydalı olanlar aynı akıbetе uğruyor.

— Her neyse, patronunla aynı durumdayız ve birbirimize dostça omuz vermeliyiz.

— Şatonun avlusuna hırsız gibi girmeniz dostluk örneği mi sizce?

— Başka ne yapabilirdim ki?

— Gelip zili çalabilirdiniz.

— Kapıyı araladığınızda daha ağzımı açmadan vururdunuz beni.

— Telefon diye bir aletin varlığından da mı haberiniz yok?

— O da tehlikeliydi. En azından benim için. Telefonunuz dinleniyor olabilir. Kendimi ele vermek istemedim.

— Peki, ne istiyorsunuz şimdi?

Ferenczi cevap vermeden önce Krizantem'in gözlerine baktı. Sonra, parmağıyla işaret ederek:

— Ellerinizi indirebilirsiniz, dedi.

Sesi son derece yumuşaktı. Krizantem kollarını indirir indirmez ellerini ovuşturdu. Soğuk dayanılır gibi değildi. Ceketinin yakasını kaldırarak:

— Evet, sizi dinliyorum, dedi.

— Malko ile görüşmek istiyorum. İçine düştüğümüz bu beladan ancak omuz omuza kurtulabiliriz.

Silahının namlusunu yere çevirdi. Horozu düşürdü ve tabancayı işaret parmağında bir kez çevirdikten sonra cebine koydu. Gözlerini yeniden Krizantem'e çevirerek:

— Buradan birlikte çıkıp şatoya gideceğiz, dedi. Görüyorsunuz, silahım yok artık. Bilmem bana güveniyor musunuz?

— Buna mecburum herhalde.

— Güzel... Kabaca planım şu. Benim de Malko'nun da belli bir çevresi var. Düşmanlarımıza karşı birleşmekle güçleneceğiz. İkimizin de kendine özgü özellikleri var. Avrupa'nın herhangi bir köşesine kaçarsak paçayı kurtarız.

Krizantem Ferenczi'yi izledi. Adam son derece sakin görünüyordu. Böyle acımasız bir katilin bu derece yumuşamış olması inanılır gibi değildi.

— Patronun sizle işbirliği yapacağını sanmam, dedi Krizantem.

— Bırakın buna o karar versin.

Elini cebine sokup altın bir tabaka çıkardı.

— Sigara?

— İçmem.

— Ben içebilir miyim?

Ferenczi'nin başparmağı tabakanın mandalına gittiği anda "pluf" diye bir ses duyuldu ve adam yıldırımla vurulmuş gibi oturduğu sandıktan fırlayıp yere savruldu.

Krizantem ne olup bittiğini ancak Malko'yu kapıda elinde silahla gördüğünde anladı.

— Geçmiş olsun!

— Şey... Tehlikede sayılmazdım pek.

Malko eğildi, yerden sigara tabakasını aldı ve mandalına bastı. Boğuk bir ses duyuldu. Tabakadan fırlayan çelik uç kapı tahtasına bir delik açarak yok oldu.

Krizantem ağzı bir karış açık, şaşkın şaşkın tabakaya bakıyordu. Birden yüzüne kan hücum etti.

— Vay namussuz! diyerek cesede bir tekme attı. Bana sizinle işbirliği yapmaya geldiğini söylemişti...

Malko çevresine bakındı. Tuhaf, ama bildiği bir koku vardı odada.

— Kloroform! dedi. Ferenczi'nin cebinde kloroform

şışesi olmalı. Kırılmış.

Kulübeden dışarı çıktılar.

Krizantem ayaküstü olan biteni anlattı. Sonunda da:

— Peki ama bu namussuzun niyeti neydi? diye sordu.

— Her şey açık, dedi Malko. KGB'nin peşinde olduğu ve onun da kaçtığı doğru. Buraya kadar yalanı yok. Fakat ondan sonrası eksiksiz bir plan.

— Nasıl yani?

— Ferenczi'nin kendini affettirmesi gerekiyordu. Daha doğrusu öyle gerektiğini sanıyordu. Elinden dosyayı kaçırmakla büyük bir suç işlemişti. Bunu ancak benim sayemde affettirebilirdi. Güç durumunda olduğumu biliyor ve denize düşen yılanı sarılır sözü gibi ilk karşılaşacağım yarım teklifine hemen atılacağını tahmin ediyordu....

Durdu. Zaten gergin olan sinirlerinin yarattığı gerilimi dağıtmak için bir sigara yaktı ve devam etti:

— Seniha.klayacak vebeni lafa getirip kandırarak ya da zorla uyutup kaçıracaktı. Yanındaki kloroform bulunması bu fikri güçlendiriyor. Beni ele geçirdikten sonra Ruslara hediye edecekti.

— Ben de adamın anlattıklarına aptalca kandım, dedi Krizantem.

— Üzülmeysin dostum, bunda sizin kabahatiniz yok. Aynı tuzağa ben de düşmüştüm.

— Şimdi ne yapıyoruz? Yani cesedi?

— Beni kaçırmaya geldiğine göre arabası bu civarda olmalı. Gidip arabasını alın ve buraya getirin. Cesedi arabasına koyar götürüp ilerde, Macaristan sınırına yakın bir yerde bırakırsınız.

— Sonra nasıl döneceğim?

— Ben bizim arabayla peşinizde olacağım. Birlikte döneriz.

*

* *

İşlerini bitirip şatoya döndüklerinde zaman hayli ilerlemişti. Beklenmedik olaylar günün yorgunluğunu ve sinir bozukluğunu daha da arttırmıştı. Malko yatacağını söyleyip merdivenlere yürüdü.

— Ben nöbetteyim, dedi Krizantem.

Odasına girip soyundu. Ilık bir duş aldı ve yatağa zandı. Son derece yorgun olmasına rağmen bir türlü uyuyamıyordu. Hikâyeyi ta en başından alarak düşündü. Bilinçli ya da bilinçsiz olaya kim karışmışsa, öldürülmüştü. Kennedy davası süresince o dönemde işleyen mekanizma acımasızca çarklarını döndürmeye devam ediyodu. Bu ölüm oyununda kendini avutabileceği tek nokta Alexandra ile bozuşmuş olmalarıydı. Belki de şatodan Uzaklaşmış olmakla genç kadının hayatı kurtulmuştu.

Çaresizlik için için kemiriyordu onu. O güne dek üzerine aldığı görevleri düşündü tek tek! Hepsini de birbirinden beterdi. Ama en umulmadık anda paçayı kurtarmasını bilmişti. Umudunu kaybetmemesi gerekiyordu. Kaybetmeyecekti.

Şu sıralar onu ayakta tutacak tek destek umuttu. Çarşafı üzerine çekti ve derin bir uykuya daldı.

XVI. BOLUM

Telefonun zili uzun uzadıya ısrarlı biçimde çaldı. Malko ahizeyi laf olsun diye kaldırdı. Karşı taraftan ses gelmeyeceğini biliyordu. Bir soluma sesi ve arkasından telefonun "klik" diye kapandığını duydu. Adamlar artık açıktan açığa harekete geçmişlerdi. Yirmi dört saattir devamlı "telefon ediliyordu". Bunu ya sinirlerini bozmak, ya da şatoda bulunup bulunmadığını anlamak için yapıyor olmalıydılar. Malko ikinci ihtimalin daha akla yakın olduğunu düşündü. Yanoş Ferenczi olayının üzerinden üç gün geçmişti. O günden bu yana Malko şatodan dışarı adım atmamıştı.

Avusturya polisine CIA emrindeki katillerin kendisini öldürmek istediğini haber verecek olsa, adamlar gülerlerdi.

Aslında buna kendisi de inanamıyordu.

Krizantem batı kanadındaki salonun penceresinde Remington'uyla girişi gözlüyordu. Şatonun arka tarafı Macaristan topraklarıydı. Katillerin bu yönden gelmeleri zayıf bir ihtimaldi. Zira Wilhelm Gehlen'in tüm katilleri Ruslar tarafından aranıyordu.

Malko gökyüzüne baktı. Hava soğuktu ama açıktı. Kar kesilmişti. Malko çizmelerini ayağına geçirip Alexandra'yı ziyarete gitmeyi arzuladı. Oysa, imkânsızdı bu. Şatodan dışarı çıktığı anda, ölüm tehlikesi de başlıyordu. Aslında, burada da aynı tehlike söz konusuydu. Krizantem ile birlikte gecelerini nöbet tutmakla geçiremezlerdi.

Sigarası kalmamıştı. Evin her tarafında sigara ara-

dı, bulamadı. Ölümü kabullenebilirdi ama sigarasız yapamazdı. Gerçekte, bir bahaneydi bu. Dışarı çıkıp ne olacağını görmek için yanıp tutuşuyordu.

— Krizantem!

Elko tüfeğiyle birlikte koştu.

— Köye iniyoruz, dedi Malko. Sigara almaya. Hem de durumu kontrol ederiz.

Elko ses çıkarmadı. Gitti, garajdan Mercedes'i çıkardı. Malko paltosunu giymiş, tabancasını beline sokmuştu.

Köy meydanına kadar hiç konuşmadılar. Meydana girdiklerinde Malko lokantanın önünde park etmiş üç araba farketti. İki Alman plakalıydı ve Münih'in "M" harfini taşıyorlardı. Diğeriyse, siyah bir Austin 1100 idi.

Arabalarını biraz ileriye park ettikten sonra lokantanın kapısını itip içeri girdiler. Dip taraftaki telefon kabiniinde biri vardı. Şapkasını arkaya atmış, gözlüklü bir tipti. Malko'yu görür görmez gözleri irileşti ve elini hemen paltosunun cebine attı.

Malko umursamaz bir tavırla bara ilerleyip tezgâha dayandı. Ardından Krizantem geldi. Elindeki 44/45'lik Remington'u tezgâhın üzerine bıraktı. Silahın namlusu barda oturan kel kafalı, patlak gözlü bir tipin on santimetre ötesinde ve üzerine çevrili bir durumdaydı. Adamın yanında bir başka goril daha vardı. Ellerindeki bira kupaları havada kaldı. Lokanta sahibi Malko'ya yaklaşıarak:

— Hoş geldiniz Altesleri, dedi. Avlanıyor musunuz?

— Bir yaban domuzu sürüsüne rastladım, dedi Malko.

— Çok iyi! Şansınız bol olsun.

Adama yaban domuzu sürüsünün lokantasında bulunduğunu söylese, her halde bu kadar neşeli olmazdı.

Malko kendine bir bira, Krizantem'e de çay ısmarladı ve salona göz gezdirdi. Pencere yanındaki masada dört adam oturuyordu. Bulundukları noktadan şatonun yolunu gözlemek mümkündü. Görünürde kâğıt oynuyorlardı. İkinin sırtı bara dönüktü. Kalın kırmızı enseleriyle domuzu andırıyorlardı. Yüzü Malko'ya dönük olanlar da

güvenilir tipler değildi. Biri bıyıklı, diğeri Fernandel'in benzeri bir dişlekti.

Krizantem bir an olsun gözünü salondakilerden ayırmıyordu. Ağır hareketlerle parmağım Remington'un te tiğine kaydırdı.

— Bugün yabancı müşterileriniz var, dedi lokanta cıya.

— Evet, dedi Avusturyalı. Eski günleri anmaya gC len savaşçılar... Sakin bir yerde buluşup sohbet etmek İstemişler... Üstelik, çok da içiyorlar. Ah! Keşke bütün müşterilerim bunlar gibi içse!

Bardaki kel kafalı tip o anda bir başka yerde olmak için neler vermezdi. Remington'un namlusu daha da yavaşmıştı göğsüne. Namludan çıkacak kurşunun beynini kaç parçaya ayıracağını hesaplıyor olmalıydı.

Malko ısmarladığı sigaraları aldıktan sonra:

— Eve dönüyoruz, dedi Krizantem'e.

Malko önde, Krizantem arkada lokantadan çıktılar. Direksiyona Malko geçti.

— Şunları gebertseydik, dedi Krizantem.

— Pek kolay olmazdı. Yedi kişiler. Hem, temizlesek bile yarın başkaları gelir. Sonra, polise ne diyeceğiz? Katil durumuna düşerdik.

— Peki, ne yapacağız?

— Bir fikrim var. Fakat, önce bu herifleri ekmemiz gerekiyor.

Çabucak planını anlattı. Bitirdiğinde Krizantem başıyla onayladı.

Şatonun holüne girdiklerinde telefonun zili çalıyordu.

— Aa, bu kadarı da fazla artık!

Öfkeyle telefonu açtı ve bir kadın sesiyle karşılaştı,

— Alo? Sayın Altesleri Prens Malko Linge mi?

Malko şaşırdı.— Evet.

— Lütfen ayrılmayın, Ekselansları Rus Büyükelçisi görüşecekler.

Bir sessizlik oldu, ardından Almancayı çok iyi konuşan neşeli bir ses duyuldu:

— Dostum, bu güne kadar sizinle tanışmak zevkine erişemedim ama bu gece büyükelçiliğimizde vereceğimiz küçük yemekte sizi aramızda görmekten sonsuz mutluluk duyacağız.

— Ne güzel bir sürpriz bu! dedi Malko. Böyle bir geceye beni bizzat davet etme inceliğini göstermenizden çok memnun oldum, Ekselansları.

— Pöh, protokolü bırakalım dostum, dedi büyükelçi. En azından hoşlandığımız ortak bir şey var: Votka! Daha bugün bir kasa "Strestia" geldi. Hem de özel!

Aslında bir ortak yanları daha vardı. Büyükelçi, KGB'nin en önemli elemanlarından biriydi. Malko hakkında ne kadar şey biliyorsa Malko da onun hakkında o kadar şey biliyordu. İşin tuhafı, her ikisi de bunun farkındaydı.

— Gelebileceğimden pek emin değilim, dedi Malko. Şu sıralar çok işim var.

— Bundan hiç kuşum yok, dedi büyükelçi kibarca gülerek. Ama, şöyle rahat rahat sohbet etmek için biraz fedakârlık yapabilirsiniz, Prens Malko.

Kucak açma diye buna denirdi işte!

Malko davete kibarca teşekkür etti. Yemeğe gitmeye hiç niyeti yoktu. Göz göre göre onu kaçırabilirlerdi. Diplomatik kurye damgasıyla sandık içinde az mı adam kaçırılmıştı! Fakat işin ilginç yanı, haber çabuk yayılıyor-du. Amerikan Elçiliği'nde Ruslara haber sızdıran biri olmalıydı.

Telefonu kapadığı sırada kütüphaneye Krizantem girdi.

— Her şey hazır.

— Güzel.

Krizantem kiralık Mercedes'in yanına alışverişlerde kullandığı Opel'i de çıkarmıştı. Mercedes'in içinde birkaç günlük ihtiyaçlarını karşılayacak eşyaları yerleştirdiği iki bavul vardı.

İki araba peşpeşe avludan çıktılar. Malko'dikiz aynasından şatosuna baktı. Bir daha buraya ne zaman dönebilecekti?

Malko öne geçti.

Köye girdiğinde lokantanın önünden geçerken penceredeki perdelerin kımıldadığını farkettil. Dışarı fırlayan katiller nerdeyse arkadan gelen Opel'in altında kalıyorlardı. Krizantem sinirli bir biçimde gülümsedi. Yanında el bombası olmadığına'gerçekten üzülmüştü.

Mercedes buzlu yolda uçar gibi gidiyordu. Yol altı kilometre boyunca ip gibi dümdüz uzanıyordu. Aynaya baktı. Üç küçük nokta belirmişti. Av başlıyordu.

Yaptığı hesaba göre adamların kendisini yakalamaları en az on dakika sürecekti.

Beş dakika kadar sonra antenli siyah Austin 1100 Malko'nun Mercedes'i arkasında bitiverdi. Kurt'un arabasıydı bu. Kendisi içinde yoktu.

Triesten Köyü'nü geçtiğinde diğer arabalar da yetişti ona: Bir Opel Kapitan ve bir BMW.

Yol hâlâ dümdüz gidiyordu. Tam zamanıydı. Malko iki kez korna çaldı. Karşıdan gelen yoktu. Fren yaparak yolun sağında durdu ve Remington'u alarak arabadan aşağı atladı.

Peşinden gelen Krizantem ani bir direksiyon darbesiyle arabayı yol ortasında çevirip geçişi tıkadı. Austin'in şaşırın şoförü frene basarak Opel'in bir metre yanında durdu. Direksiyonda kel kafalı vardı. Krizantem ters taraftan çıkıp kapıyı kilitledi ve Mercedes'e doğru koştu. Remington'un patlamasıyla birlikte kel kafalı görünmeyen bir el tarafından itilmiş gibi arkaya uçtu. Malko iki el daha ateş etti, Opel'in lastiklerini patlattı. Sonra, koşarak Mercedes'e atladı ve Krizantem ile birlikte hareket etti.

Yirmi dakika kadar tam gazla yol aldılar. Malko'nun bir yarım saate daha ihtiyacı vardı. Bu süre içinde havaalanına ulaşabilir ve bir uçağa atlayabilirdi. Yolun gözlenebileceğini hiç aklına getirmemişti.

Birden, Krizantem sıçradı.

— Şuraya bakın!

Önlerinde, yolun üstünde bir helikopter uçuyordu. Elli metre mesafede, onlarla aynı yönde ilerliyordu. Malko helikopterin üstünde bir işaret aradı. Bu sırada araç yan döndü ve gövdesinde Almanya'yı belirleyen "D" harfi

farkedildi. İki kişilik Fransız malı bir helikopterdi.

— Onlar! dedi Malko. Austin'deki telsizle haber vermiş olacaklar. Her şeyi düşünmüşler.

"Apparat Gehlen" gerçekten de şanına layık bir biçimde iş görüyordu.

Malko gaza yüklendi. Kurtuluşu arabanın hızına bağlıydı. Helikopter kaçır gibi sıçradı ve yolun sağ tarafında, çok alçakta hareketsiz durdu. Aynı hizaya geldiklerinde, Malko sarı bir ışık farkettiler ve aynı anda arka camlarında bir delik açıldı.

Krizantem küfrederek camı indirip Remington'u uzattı, ama helikopter çoktan uzaklaşmıştı. Birbirlerine baktılar.

— Ellerin de dürbünü ve susturuculu tüfek var, dedi Malko. Bizi tavşan gibi avlayabilirler.

Sinirleri gergin bir durumda ikinci saldırıyı beklemeye başladılar.

Helikopter tekrar üzerlerine geldi. Bir alev parladı ve Malko'nun elinin yanında, vites kolunun dibinde bir delik açıldı. Helikopter yanlarından geçerken Malko pilotun yanında oturan adamı farkettiler. Dizlerinin üstünde bir tüfek vardı. Rahat ateş edebilmek için bulunduğu tarafın kapısı çıkarılmıştı. Adamın pilotla konuştuğunu gördü. Aynı anda, ileride yolun birkaç metre üstünde durdular. Krizantem:

— Durun! diye bağırdı.

Malko arabayı ancak yirmi metrede durdurabilirdi. Krizantem yere atlamıştı bile. Pilot gaz verdi, helikopter üzerlerine doğru gelmeye başladı. Krizantem dondurucu zemine aldırılmaksızın sırtüstü yatıp Remington'u doğrulttu. Bu hareketi pilotu ürkütmüş olmalı ki, bir an duraldılar. Sonra, katilin yeni emri üzerine tekrar harekete geçtiler. Otuz metreye yaklaştıklarında Krizantem ateş etmeye başladı. İlk iki kurşun isabet etmedi. Üçüncüsü pilot kabininin pleksiglasını parçaladı. Dördüncüsü kontrol tablosunu dağıttı. Helikopter yengeç gibi yanlamasına üstlerinden geçerek yan taraftaki tarla boyunca uzaklaştı.

Pilot kontrolü kaybetmiş gibiydi. Krizantem Mercedes'e atladı ve hemen hareket ettiler. Saldırganlar ileride-

ki ağaçların arkasında kayboldu ve bir daha da görünmedi. Schwechat Havaalanı'na yedi kilometre vardı.

Mercedes alana giden yola saptığında peşlerinde kimse yoktu. Malko yolun kayganlığına aldırmaksızın deli gibi sürmüştü arabayı.

— Bir uçağa atlamayı deneyeceğim, dedi. Fakat her türlü aksiliği göz önünde tutmalıyız. Sizin yapacağınız iş şu...

Krizantem, Malko'nun anlattıklarını dinledikten sonra Mercedes'i parka götürdü. Malko da hole girer girmez dosdoğru Avusturya Hava Yolları Acentesi'ne gitti.

— İlk uçağınız ne zaman kalkıyor?

— Nereye gideceksiniz? diye sordu nefis sarışın.

— Neresi olursa.

Genç kız şaşkınlığını ticari bir gülümsemeyle gizlemeye çalışarak önündeki listeye baktı.

— Saat biri on geçte Cologne ve Hamburg yönüne gidecek bir uçağımız var.

— Çok iyi.

— Birinci mevki mi istersiniz, turist mevki mi?

— Birinci mevki, dedi Malko.

Ölmeden önce her türlü konfordan yararlanmalıydı. Genç kız bileti hazırlarken o da kapıyı gözlüyordu. Geçen her saniye kazanılmış bir zamandı.

Sağ taraftaki dış hatlar yolcularına ayrılmış B kapısına yöneldiği sırada "onları" gördü. Üç kişiydiler. Sakin ve ölçülü.

Ağır hareketlerle holü taradılar. Malko'yu farketmelerine rağmen hiçbir harekette bulunmadılar. Biri ilerleyerek Malko'ya yakın bir noktada durdu. Diğerleri gözden kayboldu. Malko her şeye rağmen planını uygulamaya, yani uçağa binmeye kararlıydı. Biletini ve uçağa giriş kartını almıştı. Bulunduğu hol en emin yerdi. Kalabalığın içinde saldırmaya cesaret edemezlerdi. Fakat o katilin karşısında durup onu gözlemesi Malko'nun canını sıkımsıyordu. Yanında susturuculu bir tabanca varsa önünden geçerken pekâlâ ateş edebilirdi. Mesela şapkasının altından. Oysa Malko'nun gümrüğü elinde silahla geçmesi imkânsızdı.

Panam Acentesi'nin önünde durup uçağa davet edilmelerini bekledi. Adam yerinden hiç kıınıldamamıştı. Hatta, onun bulunduğu tarafa bile bakmıyordu.

Malko sakın bir tavırla holde nöbet tutan polislerden birine yanaştı.

— Affedersiniz, tuhaf bir durum farketdim. Şurada ki adamı görüyor musunuz? Yanında büyük bir tabanca var. Karısını bekleyen kıskanç bir koca ya da ona benzer bir şey olamaz mı diye düşünüyordum...

— Sahi mi? Bir şaka olmasın bu?

Malko biraz daha ciddileşti.

— Bakın, şaka ettiğimi sanıyorsanız gider durumu havaalanı komiserliğine haber veririm. Bu arada sizin de umursamazlığınızdan söz ederim...

— Onu demek istemedim, dedi polis. Ama yanıldıysanız, tatsız bir şaka olur bu. Adamın sakın bir hali var.

— Ne yani? Birini öldürmesini mi bekleyeceksiniz?

Polis nereden çattık belaya der gibi Malko'nun işaret ettiğı adama doğru yürüdü. Bir yandan da tabancasının kılıfını açıyordu.

Malko olayı uzaktan seyretti. Polis bir şeyler sordu, diğeri cevap vermedi. Birden, adamın kucağındaki şapkayı çekiverdi. Ortaya uzun namlulu, susturuculu bir tabanca çıktı.

Polis hemen beylik tabancasının kabzasına yapıştı ve bağardı:

— Kıınıldamayın!

Diğeri eliyle de gümrük memurlarına yardım çağırma larını işaret ediyordu. Adam hiç karşı koymadı. Yanlarına iki polis daha geldi. Biri tabancayı alıp adamı ayağa kaldırdı. Malko bu durumdan yararlanıp önlerinden geçerek gümrüğe girdi. Bir an adamla göz göze geldiler. Katilin bakışlarında ne bir kin ne de öfke vardı. Sadece, yaramazlık yapmış öğrencisini ayıplayan bir öğretmen gibiydi.

Malko gümrüğü geçip alt kata indi. Dış hat yolcuları uçağa davet anonsunu bekliyorlardı.

Avusturya Hava Yolları'nın bir memuru:

— Uçağa binış kartları kırmızı olanlar bu taraftan

buyursunlar! diye bağırdı.

İçlerinde Malko'nun da bulunduğu dört kişilik bir grup o yöne ilerledi. Uçak, bir Boeing 727 idi. Binanın yüz metre ilersinde duruyordu ve otobüs olmadığı için 01 a ya kadar yürümeleri gerekiyordu. Malko grubun başına geçti. Döndü, binanın terasına baktı. Birkaç aile dışında görünürde kimseler yoktu. Katiller ortadan kaybolmuşlardı.

Sol tarafta, alanı çevreleyen tel örgülerin arkasında Mercedes'i farkettiler. Krizantem direksiyondaydı.

Birden nasıl olduysa oldu, altıncı hissini uyarısıyla uçağa binmenin tehlikeli olacağını düşündü. Holdeki adam kendinden çok emindi. Diğerleri ortadan yok olmuştu. Onu engellemek için hiçbir şey yapmamışlardı. Öyleyse bu uçağa binmeyecekti.

Sakin bir tavırla sola dönüp tel örgülere doğru ilerlemeye başladı. Grupla birlikte gelen hostes Malko'nun ayrıldığını farkeder farketmez:

— Bayım, diye bağırdı. Yanılıyorsunuz. Bu taraftan.

Sesi çok tatlıydı. Malko hızlandı. O hızlanınca hostes tekrar bağırdı. Malko koşmaya başladı ve tel örgünün üstünden öbür tarafa atladı.

Diğer yolcular durmuş onu seyreliyorlardı. Delirdiğini sandılar.

Krizantem Malko'yu farketmişti. Uzanıp yan kapıyı açtı. Malko atlar atlamaz da gaza bastı.

— Adamlar gitti, dedi Malko'ya. Üç araba peşpeşe gittiler. Öbür herifi de polis götürdü. Nereye gidiyoruz şimdi?

— Viyana'ya. Beni uçağa bindi sanıyorlar. En az bir saat rahatım. Cologne'da beni beklediklerine kalıbımı basarım.

Viyana'ya kadar sakın geldiler. Ring'e ulaştıklarında sağa dönüp Alpern Köprüsü'nden geçtiler. Krizantem Viyana'nın bu bölgesini bilmiyordu. Malko 100 şilnik yosmaların müşteri aradığı Henmarkt Sokağı'na kadar yol gösterdi. Buranın en gözde oteli "Goldener Spinner"* idi.

Bir geceden fazla kalmadığınız takdirde resepsiyon memuru tek soru sormazdı.

Otelin biraz ilersinde durdular. Bir barın penceresinden birkaç sarhoş arabaya imrenerek baktı. Kurşun delikleri farkedilmiyor olmalıydı. Malko ile Krizantem arabadan inerek yürümeye başladılar. Kimsenin onlarla ilgilediği yoktu. Önünden geçtikleri kapılardan birinden onlara doğrubir kız fırladı. Üzerinde lekeli beyaz bir yağmurluk vardı. Malko'ya göz kırparak mırıldandı:

— Merhaba yakışıklı!

Malko durdu. Kız on yedi, on sekiz yaşlarında görünüyordu.

— Bana içecek bir şey ısmarlasana, diye devam etti kız. Hava çok soğuk.

— Niye Goldener Spiner'e gitmiyoruz? dedi Malko.

Kız güldü.

— Yani, başka türlü ısınalım diyorsun, öyle mi?

— Niye olmasın!

Kız Malko'nun arkasında duran Krizantem'i farkettiler.

— Arkadaşın da geliyor mu?

— Evet.

— O zaman 300 şilin olur. Anlarsın ya, mesai yapacağız.

Krizantem afalladı. Malko'nun kadınlara karşı zayıf olduğunu bilirdi, ama...

Malko Krizantem'e dönerek Türkçe olarak:

— Bir otele bu şekilde gitmek, yalnız gitmekten iyidir, diye açıkladı... Böylece daha az dikkat çekeriz...

Goldener Spiner'in holü boğucuydu. Sıvası dökülmüş yerler eski seyahat afişleriyle örtülmüştü. Resepsiyonda bulunan gözlüklü memur garip üçlüye bir göz attı. Kız gülümsüyordu. Krizantem utandı. Malko tezgâha 500 şilin bıraktı.

— Bir oda istiyorum.

Sonra, 100 şilin daha attı.

— Bir şişe de votka.

Paralar güçlü bir aspiratör tarafından emilircesine ortadan yok oldu. Memur duvardan bir anahtar alıp uzattı. Bu paraya otelde bir düzine kızla bile kalabilirdi.

— Birinci kat, 7 numara.

Kız anahtarını alıp önden çıktı. Odanın kapısı açıldı-
ğında Malko duraladı. İçersi leş gibi ter kokuyordu. Ban-
yo yoktu. Suyla ilgili tek şey pis bir lavabo ve kirli havlu-
lardı. Kız yağmurluğunu çıkardı. Altında yeşil yün bir
elbise vardı. Isık çalarak onu da çıkardı ve bir sutyen, bir
külot, kendini yatağa attı. O sırada kapı çaldı. Votkayla
kadehler gelmişti. Adam çıkıp gittikten sonra kız Malko'
ya döndü.

— Başlayalım mı? Nasıl istiyorsunuz? Hep beraber
mi, tek tek mi?

— Vaktimiz çok, dedi Malko. Eğer sabaha kadar bi-
zimle kalırsan sana 500 şilin veririm.

Kızın gözleri açıldı.

— Bu arpaya her numarayı yaparım.

— Hayır. Hiçbir şey yapmayacaksın...

— Peki, iş tutmayacak mıyız?

— Hayır. Uzanıp dinlen şimdi.

Ceketini çıkarıp kızın yanına yattı. Kız hemen elini
Malko'nun göğsüne attı. O uzaklaştırdı.

— Ne tuhaf adamsın sen be!

Krizantem oturduğu koltukta sahneyi izliyordu. Mal-
ko gözlerini yumdu. Hava karardıktan sonra daha iyi bir
yer bulmalıydı. En azından dört, beş gün gizlenmeliydi.
Kendisine yardım edebilecek tek kişi vardı: Alfi.

Yorgunluğun etkisiyle daldı. Yanındaki kız uyuyor-
du.

Akşamın dokuzuna doğru gözlerini açtı. Krizantem
hâlâ koltuktaydı. Kız horluyordu. Oda buz gibiydi. Mal-
ko gerindi ve kalktı.

— Elko, çıkıp yiyecek bir şeyler alın. Gece yarısı bu-
rayı ter kederiz.

Krizantem paltosunu giyip çıktı. Yarım saat sonra
elinde yiyecekler ve bir gazeteyle döndü. Tek kelime et-
meden gazetenin birinci sayfasını açtı ve masanın üzeri-
ne bıraktı. Gazeteye iri harflerle kocaman bir manşet atıl-
mıştı:

" Vİ YANA-COLOGNE UÇAĞI HAVADA İNFİ-
LAK ETTİ"

Ellerinin karıncalanmasına aldırmaksızın hızla haberi okudu. Uçak Frankfurt'un güneyinde havada infilak etmişti. Nedeni henüz bilinmiyordu. Otoban'da giden otomobil sürücüleri uçağın ateşten bir top gibi yakındaki bir ormana düştüğünü görmüşlerdi. Frankfurt kontrol kulesi uçaktan herhangi bir arıza hakkında bilgi almamıştı. Uçağın 68 yolcusu ve 5 kişilik mürettebatından kurtulan yoktu.

Malko gazeteyi dizlerinin üstüne koydu. Havaalanındaki adamın bakışlarını hatırladı. Alaycı ve kaygısızdı. Uçağın düşeceğini biliyordu. Malko'nun öldürülmesi son derece önemliydi.

Birden, midesinin bulandığını hissetti. Onun yüzünden 73 masum insan ölmüştü.

Hem de bok yoluna!

XVII. BÖLÜM

Alfi'nin el sıkışı her zamankinden daha soğuktu. Malko ile göz göze gelmemeye çalışıyordu. Neşesizdi. Haber çabuk yayılmışa benziyordu. Kulüp bomboştu. Barman bir köşede uyukluyordu. Malko içinin sıkıldığını hissetti. Alfi ile oturup içki içmeyi ve geceyi sohbet ederek geçirmeyi umuyordu. Oysa şimdi, Alfi'nin telefon edip kendisini gammazlamayacağından bile emin değildi. CIA'nın parası boldu. Viyana'da güvenle kalabileceği bir yer yoktu artık.

— Ben kaçıyorum, dedi Alfi'ye. Görüşmek üzere.

Alfi'nin yardımını istemekten vazgeçmişti. Şu anda güvenilecek biri değildi. Kalkıp gitmek üzereyken arkasında bir ses duydu:

— Malko! Nasılsınız?

Kontes Thala von Wisberg ona doğru geliyordu. Malko genç kadının omuzlarını ve göğüslerinin yarısını ortaya koyan elbisesini hayranlıkla seyretti. Gözlerinin altındaki torbacıklar olmasa, yirmi yaşından fazla göstermeyecekti. Saygıyla eğildi.

— Nasılsınız, kontes?

— Seremoniyi bırakın. Adım Thala benim. Bir kadeh şampanya ikram edecek misiniz? Çok susadım.

Malko istenileni yaptı, kendisi için de her zamanki gibi votka söyledi. Alfi bu karşılaşmayı fırsat bilip ortalıktan yok olmuştu. Krizantem ise aşağıda sabırsızlanıyordu.

Thala von Wisberg konuşuyor, Malko dinliyordu.

Son derece /eki ve çekici bir kadındı. Bu karşılaşmanın şans eseri olmadığı belliydi. Gözlerinin içi gülüyordu.

— Dans edelim, dedi Malko'ya.

Emirden başka her şey vardı bu teklifte.

Kolunu Malko'nun omuzuna koydu ve gayet ciddi bir biçimde dans etmeye başladı. Kalçalarının arada bir sürünmesi Malko'nun aklına önemsiz bir ayrıntıyı getirdi. Bu kadın iç çamaşırını giymezdi.

Dans bitip de bara döndüklerinde:

— Burası çok can sıkıcı bir yer, dedi Thala. İçkiye bizde devam edelim.

Birlikte dışarı çıktılar. Üzerinde Somali panterinden yapılmış harika bir kürk vardı. Güven verici bakışlarını Malko'ya çevirerek:

— Arabanız var mı? diye sordu.

Malko tereddüt etti. Krizantem yirmi metre ötede, Mercedes'in içindeydi. Sonunda, yalan söylemeyi tercih etti:

— Hayır, yok!

— Öyleyse, benimkini kullanın.

Anahtarları uzattı. Play-Boy'un karşısında, koyu kırmızı renkte büyük bir Rover duruyordu.

Kapıcı arabanın kapısını açmak için hemen koştu. İki kat olarak onları selamladı ve Malko'nun uzattığı yirmi şilini cebe attı.

Mercedes'in içinde Krizantem sahneyi şaşkınlıkla seyrediyordu. Şu patronu kimi zaman olmayacak işlere kal-kardı.

Thala bacak bacak üstüne atıp bir sigara yaktı.

— Şu kaloriferi çalıştırsanıza. Hava bu gece çok soğuk. Yolda don varsa Kithsbühl yönünü trafiğe kapamışlardır.

Titreyerek kürküne sarındı. Malko hareket ederken diz aynasına bir göz attı. Krizantem peşindeydi. Arabayı yola çıkardı. Kontesin şehir dışında, Schönbrunn Şatosu civarında 14. bölgede oturduğunu biliyordu. Sessizliği Thala bozdu:

— Çok çekici bir erkeksiniz, Malko. Siz de beni etkileyen bir şey var. Anlayamadığım bir taraf. Kendini ro-

mantık sanan ve aşk yapmadan aşktan söz eden şu gençlerden çok farklısınız.

Genç kadının aşka susamış bir hali vardı. Malko onu uzun zamandır tanırdı ama ilişkileri hiçbir zaman merhabalaşmaktan öteye geçmemişti. Bu geceki ani ilginin nedeni neydi?

Rover, Schlosstrass'dan yukarı çıkıyordu. Mercedes arkaalanındaydı. Malko cebindeki tabancayı kontrol etti. Arabanın sıcak ve samimi havası içinde kendini yenilmez hissetmeye başlamıştı.

— Benden hoşlandığınıza sevindim, Thala, dedi Malko. Viyana'nın en güzel kadınlarından birisiniz.

— Sağa, şu dar sokağa dönün, dedi Thala.

Malko direksiyonu kırıp sokağa girdi. Breitensee Tepeleri'ni çevreleyen sayısız sokaklardan biriydi bu. Birden, arabanın farlarında bir tabela belirdi. Üzerinde "geçilmez" **yazıyordu**. Hemen arkasında da yolu kapatan bir engel vardı.

— Yolu şaşırdınız galiba?

— Hayır, dedi Thala.

Sonra ani bir hareketle Malko'ya sarılarak dudaklarını yapıştırdı. Üzerindeki kürkü sıyırmıştı. Malko genç kadının göğüslerinin sert uçlarını hissettiği anda tüm dertlerini unuttu, yan dönerek Thala'yı kalçalarından kavradı ve kendine doğru çekti.

Kadının sesi gitgide inler gibi bir hal almaya başlamıştı. Vites kolu, deri koltuklar ve konsolla sınırlı dar dünyalarında sevişmekten çok dövüşüyor gibiydiler. Genç kadının tırnakları Malko'nun derisine gömülüyordu. Yırtılan bir kumaş sesiyle birlikte Thala'nın baldırları ortaya çıktı. Malko zoraki röntgenci durumuna düşmüş olan Krizantem'i düşünüyordu. Ne tuhaf bir maceraydı bu!

Malko'nun koltuğun köşesine yatırdığı Thala Avusturyalı'nın elini dudaklarına götürdü ve birden avucunun içini ısırdı. Malko irkildi.

— Affedersiniz dedi. Arabanın içinde bu halimiz beni çok tahrik etti, kendimi tutamadım. Ayrıca, her an birisi tarafından görülme korkusu da başka bir tahrik unsuru...

Gerçekten de yakalanmaları kontes için bir skandal olurdu. Neyse ki, Krizantem gözcülük ediyordu.

— Niçin bu geceyi seçtiniz? diye sordu Thala'ya.

Bir sessizlik oldu, sonra:

— Alfi bana sizin... tehlikeli biri olduğunuzu söyledi... Şu sıralar tehlike içindeymişsiniz. Bu durumunuz beni tahrik etti... Alışılmışın dışında bir etki bu...

— Anlıyorum, dedi Malko.

İçinden kadına sahip olmak ya da onu tokatlamak geliyordu. Beline kadar sıyrılmış etekliğiyle davetkâr bir hali vardı. İri gözleri bir an olsun Malko'dan ayrılmıyordu. Mırıldanır gibi:

— Alfi'nin söyledikleri doğru mu? diye sordu.

— Evet, dedi Malko. Şu anda ölüm tehlikesi içindeyim. Benimle olduğunuz sürece siz.de aynı tehlikeyle karşı karşıyasınız;

— Size yardım etmek istiyorum. Evime gelin. Orada emniyette olursunuz.

— Bu gecelik olabilir. Uzun süre kalmam sizin için tehlike yaratır. Yalnız şunu bilmenizi isterim, yüz kızartıcı hiçbir suç işlemedim.

— Niçin polise haber vermiyorsunuz?

Malko omuz silkti.

— Olay, bambaşka bir dünyayla ilgili. Bana daha fazlasını sormayın. Ne kadar çok şey öğrenirseniz ö kadar tehlikeli olur. Yalnız bir sorun var...

Genç kadına Krizantem'in varlığından söz etti. Thala sıçrayarak karanlıkta bir şeyler görmeye çalıştı. Fakat Mercedes görünürde yoktu. -

— Ona da bir oda veririm.

Malko Rover'ı çevirip gaza bastı. Nereden çıktığı belli olmayan Mercedes hemen peşine takıldı. Krizantem gitgide meraklanmaya başlamıştı.

..Beş dakika sonra küçük konvoy kontesin evine ulaşmıştı. Genişçe bir bahçeyi aşip evin önünde durdular. Thala von Wisberg önden giderek kapıyı açtı. Malko yanına ulaştığında fısıltılı bir sesle:

— Size de ayrı bir oda vereceğim, dedi. Evde hizmetçiler var.

Malko durumu anlıyordu. Geri dönüp **Krizantem** çağırđı, geceyi orada geçireceklerini söyledi.

— Bu bir tuzak olmasın, dedi Krizantem.

Krizantem'in kadınlara hiç güveni yoktu. Hele gençliğinde gördüğü "Samson ve Dalila" adlı film den sonra.

— Korkmanıza gerek yok, dedi Malko. Ona güvenim tam.

Bu gerçekt i, ama Alfi'ye o kadar güvenmiyordu. Ertesi gün buradan hemen uzaklaşmalıydı.

Thala Malko'ya odasını gösterdi ve dudaklarına bir öpücük kondurarak:

— Kahvalt ı sabah sekizde, dedi. İyi geceler ve iyi rüyalar. Şimdi arkadaşınıza da odasını göstereyim.

Salınarak koridorda uzaklaşt ı. Köşeyi dönmeden önce durup Malko'ya gülümsedi. Tam bir ev sahibesiydi.

Arabadaki sevişme Malko'yu hırpalamıştı. Soyundu, duş aldı. Silahını yatağ ın altına soktuk tan soma yatt ı. Hem en uyudu.

Krizantem sabah kahvesini içerken bile tedirginliğini üzerinden atamamıştı. Thala hafif bir makyaj yapmıştı. Malko, Krizantem'in uzamış sakallarına baktı. Bu haliyle yüzü daha da esmer görünüyordu.

Her güzel şeyin bir sonu vardır derler. Malko son lokmasını da yuttuktan sonra ev sahibesinden izin isteyerek kalktı. Thala iki erkeği kapıya kadar geçirdi. Gece yine kar yağmıştı. Thala Malko'nun elini tuttu.

— Eğer bana ihtiyacınız olursa...

Malko gülümseyerek genç kadının elini öptü.

— Dostluğunuza teşekkür ederim. Hoşça kalın.

Thala'nın evinden uzaklaştıktan sonra Malko arabayı Ring'e inen Lainzerstrasse'nin köşesinde durdurdu. Tramvaylar daha şimdiden tıklım tıklımdı. San Francisco'nun o neşeli tramvaylarından ne kadar farklıydı bunlar! İçinde ter ve bira kokusundan beş dakika durmak bir meseleydi. Pencerelerin ardında asık suratlı insanlar farkediliyordu. Offenbach'ın o neşeli Viyana'sını insan ister istemez arıyordu. Kendi ülkesi olduğı halde şu an buradan binlerce kilometre uzakta olmay ı ne kadar isterdi!

XVIII. BÖLÜM

— Bir fikrim var, dedi Krizantem.
— Neymiş o?
— Sizi kimsenin aramayı akıl edemeyeceği bir yer biliyorum.

— Neresi bu?
— "Doğaya tapanlar" diye bir tarikat duyduunuz mu?
— Kulağıma çalınmıştı. Hatırladığım kadıyla bir Hint fakirinin kurduğu tuhaf bir tarikat olacak.
— Haklısınız. Onları çok iyi tanırım ben.
— Siz mi?

Malko sanki cinsiyet değiştirmiş bir Krizantem ile karşılaşmış gibi ona baktı. Krizantem gülümsedi.

— Yanlış anlamayın, ben o tarikattan değilim elbette,. Hayli zaman önce, siz Avusturya dışında bir görevdeyken tarikatın dini liderinin hayatını kurtarmıştım. Sokakta birkaç serserinin saldırısına uğramıştı. Beni tekkesine davet etti, diğer din adamlarıyla tanıştırdı. Herhangi bir sıkıntıya düştüğümde kendilerini aramamı ısrarla istediler...

. — Peki, ben ne yapacağım orada? Onlardan biri değilim ki!

— Oh! Sandığınız gibi yobaz değiller. Herkese açık bir görüşe sahipler. Ayrıca, tarikatı yaşatabilmek için paraya ihtiyaçları var. Eğer kendilerine biraz para yardımı yapacak olursanız... Sizi orada kimse aramaz. Tanıdıkları birinin aracılığı olmazsa içeri kimseyi almazlar. Bu tarikatın şubeleri Avrupa'nın hemen her büyük kentinde

var.

— Nerede bu tekke?

— Tuna'nın öte yakasında. Judengasse'de Birgitta Köprüsü'nün biraz ilersinde. Yalnız, önceden gidip onlarla konuşmam gerek.

— Pekâlâ, dedi Malko. Ben de bu süre içinde Schönbrunn Şatosu'nu gezerim. Kalabalıkta kimse farketmez beni orada. İşinizi bitirince beni orada bulursunuz.

Krizantem Malko'yı Schönbrunn Şatosu'na bırakıp ayrıldı. Malko turistlerin arasına karışarak on şilin ödeyip şatoya girdi.

Mercedes geri döndüğünde Malko on dakikadır kapının önünde dolanıyordu.

— İş i ayarladım, dedi Krizantem. Tarikata on bin şilin bağışt a bulunacaksınız. Ayrılırken tabii!

Hayat kurtaran kişilerle pazarlık edilmez. Malko'nun içine yeni bir umut doğmuştu. Bir süre güvenli bir yerde gizlense bu duruma çözüm bulabilirdi. Gerekirse Amerika Başkanı'na telefon ederdi.

— Mercedes'i parka bırakıp bir taksiyle gidelim, dedi Krizantem. Ne olur ne olmaz, dikkati çekmeyelim.

Valizlerini alıp bir taksiye atladılar.

— Elko, hayatımı kurtardığınızın farkında mısınız? diye sordu Malko.

— Siz de İstanbul'da benimkini kurtarmıştınız.

Yol boyunca Krizantem'den tekke mensupları hakkında bilgi aldı.

— Tarikatın tam olarak ne zaman kurulduğu bilinmiyor, dedi Krizantem. Ama, Avrupa'ya Hindistan'dan geldiği kesin. Tarikat mensupları her şeyin doğadan geldiğine ve yine doğaya dönüleceğine inanıyor. Yılın son aylarında, yani şu günlerde büyük dinsel törenler yaparlar. Tabii tören denirse buna. Geniş bir salonda toplanıp yere bağdaş kurarlar ve saatlerce öyle otururlar. Tören sırasında beyaz uzun entariler giyerler...

Krizantem'in bu tür şeylerden haberi olması Malko'yu bayağı şaşırtmıştı. Krizantem'in huyuydu bu. Sorulmadıkça ya da gerekmedikçe ağzını açıp bir şey anlatıjıaz-

dı. Viyana'nın merkezine gelmişlerdi. Araba Schottenring'e döndü ve yavaşladı.

— Buradan itibaren yaya gideceğiz, dedi Krizantem.

Malko arabayı durdurtup parayı ödedi. Valizlerini alıp indiler.

Viyana'nın en eski ve en pis bölgesindeydiler. Arada bir bombardımandan kurtulmuş üç yüzyıllık binalara rastlanıyordu. Ayakları karlara bata çıka Franz Josef Köprüsü'nden geçtiler. Burada kar bahara kadar kalkmazdı. Yarı donmuş Tuna'dan rutubetli bir soğuk yükseliyordu. Buz tutmuş kaldırımında ancak duvarlara tutunarak ilerleyebiliyorlardı.

— Yaklaştık, dedi Krizantem.

Bir süre daha yürüdükten sonra tahtaları simsiyah **Olmuş** alçak bir kapının önünde durdular. Bina dört katlıydı ama en üst katı çökmüştü.

Hole girdiklerinde Malko karanlığa alışmak için gözlerini **kıstı**. **Nereden** geldiği belli olmayan buz gibi bir soğuk esiyordu. Krizantem holdeki tek kapıyı vurup bekledi. Ayak sesleri duyuldu ve kapı aralandı. Krizantem **Malko'nun** geçmesi için yol verdi. İki basamakla bambaşka bir dünyaya girdiler. Kendilerini karşılayan beyaz entarili iskeletten farksız sıska adam önlerinde eğilerek selam verdi. Sola ve sağa uzanan koridorlar zayıf bir ışıqla aydınlatılmıştı. Sıska adam sola ilerledi. Sonra sağa, onmetre kadar ilerledikten sonra tekrar sağa döndüler ve ahşap **bir** kapının önünde durdular. Adam kapıyı açtı. Karşısına küçük bir oda çıktı. İçerde bir yatak, masa, bir **is-kemle** ve duvarda **da** daracık bir pencere vardı.

Malko pencereye yaklaşıp dışarı baktı. Pencere, şü-tunlu ve tahta döşemeli çok geniş bir salona bakıyordu, **Daha** çok, üstü kapalı bir avluyu andırıyordu. Tüm ışıklandırma tavandaki küçük camlı deliklerdendi.

— Burada mı kalacağım? dedi Malko.

— Evet, diye karşılık verdi Krizantem. Ben de yanındaki odadayım. Burada sizi kimse bulamaz.

Viyana'nın göbeğinde böyle bir yer bulunması inanılır şey değildi. Malko masaya baktı. Üzerinde bir kâse

yoğurt ve birkaç galeta vardı. Kapıda bekleyen sıska adam eğilerek selam verdikten sonra çekilip gitti.

— Kim bu? diye sordu Malko.

— Tekkenin nöbetçisi. Bütün ömrü burada geçer.

— Sözüünü ettiğin dinsel törenler ne zaman başlıyor?

— Çoktan başladı. Ama toplanıp bir arada dua etmeleri daha sonra. Törenin en son aşamasında.

— Anlıyorum.

Aslında, yaşadıklarının gerçek olup olmadığını anlamak için kendini çimdiklemek geliyordu içinden. Birbirinin zıttı iki dünya. CIA ve tekke. Havaya uçurulan uçak ve dinsel törenler...

Yatağına oturup ceketini çıkardı. Belki de bu tekke hayatını kurtaracaktı. Planı basitti. Birkaç saatlik çalışmadan sonra Kennedy Dosyası'nı o akıl almaz belleği sayesinde yeni baştan yazacak, sonra da CIA'nın bir numaralı adamı General Redford ile temas kuracaktı. Tek umudu onun diğerlerinden farklı düşünmesiydi. Katil değil, bir siyasetçiydi o. Ölümüne bir kumar olacaktı bu. Eğer o da yan çizerse Malko'yu kimse kurtaramazdı.

Tabancasını yastığın altına koyup yazmaya başladı. Bulunduğu odanın ölüm hücresinden farkı yoktu. Yazdıkça benliğini tuhaf bir korku sarıyordu: Bu sırlara sahip kişinin hayatına paha biçilemezdi. Doğu için de bu böyleydi, Batı için de!

Malko gözleri yorulana dek yazdı. Odanın ışığı yeterli değildi. Acıktığını hissedip bir galeta aldı ve yoğurda batırıp yemeye başladı. Yeniden yazmaya koyulduğunda kulağına gelen hafif gürültüyle doğruldu ve pencereye gitti. Salona yirmiye yakın adam giriyordu. Tek sıra olmuşlar ve ağır adımlarla ilerliyorlardı.

Bir daire oluşturup yere bağdaş kurdular, başlarını öne eğerek duaya başladılar. Malko dudaklarının oynadığını görüyor, ama seslerini işitmiyordu.

Tek tek adamların yüzlerini, yüz ifadelerini inceledi. Avrupalı oldukları belliydi. Çoğunun entelektüel bir ifadesi vardı. Tek ortak yanları, hepsinin de uzun saçlı ve sakallı oluşuydu. Demek, doğaya tapmak, böyle doğal yaşamakla oluyordu.

Dışarda ise CIA ile işbirliği yapan Gehlen'in katilleri Viyana'da saklanılabilecek her yeri karış karış arayarak Malko'yu yakalamaya çalışıyordu.

XIX. BÖLÜM

Çığlığı andırır bir ses Malko'nun hücresinin eski taş duvarlarında yankılandı. Sıçrayarak uyanan Malko el yordamıyla tabancasını kapıp kapıya çevirdi. Kapı kapalıydı. Ardından yine aynı çığlık duyuldu. Ses sütunlu salondan geliyordu.

Pantolonunu giyip pencereye gitti. Daire biçiminde ol uran adamların ortasında, ayakta duran biri vardı. Kollarını havaya kaldırmış, Sanskritçe bir şeyler söylüyor ve arada bir çığlık atıyordu. Oturanların arasında dört kişi kalkıp ona katıldı. Aynı anda, salonun bir köşesinden bir Hint müziği duyuldu. İki sazla bir tefin çıkardığı tuhaf, mistik bir müzikti bu. Seyrettiği manzaraya dalmış olan Malko kapının açılmasıyla yerinden sıçradı.

— Özür dilerim, korkuttum galiba, dedi Krizantem.

— Bu ne hal? diye şaşırdı Malko.

Krizantem'in üzerinde bembeyaz uzun bir entari vardı.

— Aralarına katılmam için ısrar ettiler, dedi. İzin verirkeniz, gidiyorum. İsteklerini kıramadım.

Malko'nun gülümsediğini görünce çıkıp kapıyı kapadı.

Beş gündür oradaydılar. Gerilim doju yüz yirmi beş saat. Dosyanın tamamını bitireli üç gün olmuştu. Orijinallinden farksız olduğuna emindi. Göz kamaştırıcı bir yapıtı. Kennedy'nin nasıl ve niçin öldüğü ve özellikle de Başkan'ı kimin öldürtmek istediği apaçık anlatılıyordu. Eğer günün birinde herhangi birisi kolunun altında bu dosyayla

Birleşmiş Milletler toplantısında kürsüye çıkacak olursa, daha ağzını açmadan on, on beş kişi intihar ederdi.

Hayatım kurtarmak için insanca her yola başvurmuştu.

Yeniden yazdığı dosyayı ve buna ilişikte bir mektubu General Redford'un evine postalamıştı. Gönderdiği zarfı kendisinden başkasının açmasına imkân yoktu. Redford'un insanlığına güveniyordu. Fakat bu umursamaz tavırlarının devamı halinde de Kennedy Dosyası'm dünya kamuoyuna açıklayacağını bildirmekten geri kalmamıştı.

Gerçi imzalardan yoksun dosyanın aslı kadar değeri yoktu, ama yine de ortalığı karıştırmaması bakımından yabana atılmazdı.

Malko Redford'un bu tehlikeyi göze alacağını sanmıyordu. Emir verip katillerini geri çektirecek ve Malko'nun yakasını bırakacaktı. Böyle bir şeye karar verdikten sonra da, sözünden dönmeyecek kadar dürüst bir insandı.

Fakat şantajı pabuç bırakmadığı takdirde Malko'nun işi bitikti.

Mektubun eline geçtiğinden emin olabileceği kadar bir süre bekleyecek ve elçiliğe giderek şifreli teleks aracılığı ile CIA Başkanı ile konuşacaktı. William Coby'nin buna karşı çıkacağını sanmıyordu.

İnsanın uzun zamandır birlikte çalıştığı kişiler tarafından öldürülmeye çalışılması ne kötü şeydi!

Malko pencereden baktı. Müzisyenlere iki flütçü katılmıştı. Ortada ayakta duran kalabalığın arasında Kri-zantem'! rahatlıkla seçebiliyordu. Üzerindeki giysiyle diğerlerinden farklı bir yanı yoktu.,

Birden, beklenmedik bir gürültü koptu. Malko bunu takunya seslerine benzetti. Gerçekten de biraz sonra salona kendilerini tekkede karşılamış olan o sıkı nöbetçi girdi. Kendisine şaşkınlıkla bakan dindarlara dönerek avazı çıktığı kadar bağırды:

— Dikkat!

Sözünü bitiremedi. Bir silah patladı ve sıkı adam yıldırımla vurulmuş gibi kollarını açarak savruldu, müzisyenlerin önüne düştü. Daha yere değmeden ölmüştü.

Malko hemen silahını çekti. Adamın içeri girdiği kapıda üç tip belirdi. Karşılaştıkları manzarayla şaşırarak durdular. Malko onları hiç görmemişti. Biri tatar suratlıydı, diğerleri de katil tipli adamlardı. Ellerinde tabanca vardı. Sıska nöbetçi bağırmamış olsaydı çevreyi sarar ve Malko'yu gafil avlayabilirdi.

Sonunda, onu bulmuşlardı/Demek ki Redford mektubuna kulak asmamıştı. Aniden öfkelenerek silahını doğrulttu. Fakat müzisyenlerle dindarlar, katillerle bulunduğu yerin tam ortasındaydılar...

Adamlar şaşkın şaşkın etrafa bakmıyorlardı. Birden, ani bir patlama oldu ve katillerden biri elini göğsüne götürerek sırtüstü düştü. Diğer ikisi hemen silahlarını doğrulttular. Nereden ateş edildiğini anlayamamışlardı.

Bir el silah daha atıldı, ama bu kez vurulan olmadı.

Krizantem kımıldamadan diğer dindarlarla birlikte duruyordu. Malko elbisesinin altından farketirmeden ateş ettiğini tahmin etti. Silahlı bir dindar!

İki katil birbirleriyle kısa bir konuşma yaptı ve rasgele kalabalığa ateş etmeye başladı.

Beyazlı dindarlardan üçü kanlar içinde yere yıkıldı. O ana kadar kımıldamadan sakın sakın duran dindarlar arasında panik çıktı. Bağıra çağıra her yöne doğru koşmaya başladılar. Müzisyenler ellerindeki müzik aletlerini ere bırakmışlar, katillere bakıyorlardı. Krizantem kendini yere atmıştı. Yattığı yerden tetiğe bir kez daha bastı, atar suratlının alnında bir delik açıldı. Üçüncüsü kaçır zavallılardan birine nişan aldı. Bu kez, Malko ile Krizantem aynı anda tetiğe bastılar. Katil kendi çevresinde dönerek yere yıkıldı. Kımıldamadan öylece kaldı.

Krizantem bir sıçrayışta doğruldu. Üzerindeki giysiyi çıkardı. Malko salona doğru koşuyordu. Yedi cesedin önünde karşılaştılar. Krizantem tabancasına yeni bir şarjör takıyordu. Yüzünde ürkütücü bir ifade vardı.

— Dört zavallıyı öldürdüler! dedi.

Malko bir an Krizantem'in çıldırmış olabileceğinden uşkulandı.

— Dışarda başkaları olabilir, dedi.

Krizantem cevap vermedi. Başını sallamakla yetin-

di. Malko önde, o arkada koridorlardan geçip dışarı fırladılar. Sokağa çıktıklarında kar beyazlığıyla kamaşan gözlerini ovuşturdular. Karşıdaki sinagogun köşesinde, yeşil şapkalı bir adam duruyordu. Onları görünce irkildi, sonra koşarak kaçmaya başladı. Krizantem hemen peşine düştü. Adam buz tutmuş kaldırımında güçlüklerle ilerliyordu. Tuna'ya inen dar, merdivenli bir yola sapacağı sırada Krizantem üzerine atladı.

Ne bir ses, ne bir çığlık duyuldu. Uzaktan görenler kol kola düşen iki arkadaş sanırdı onları. Malko yanlarına geldiğinde Krizantem'in boğma teli adamın boğazına geçmişti bile. Adam bir, iki debelendi, sonra hareketsiz kaldı. Hasmını boğmuş olmasına rağmen Krizantem'in yüzündeki kin dolu o sert ifade kaybolmamıştı.

— Aşağı inelim, dedi Malko. Nereye gittiğini merak ediyorum.

Cesedi orada bırakarak kaygan merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Elli metre ötede gri sularıyla Tuna belirmişti.

Merdivenlerin dibinde büyük bir Buick araba duruyordu. Motoru çalışır durumdaydı. Onun önünde de antenli Austin 1100 park etmişti. Malko bir an pencerenin arasından Kurt von Hasel'in yüzünü farkettiler. Aynı anda araba hareket etti.

Krizantem yıldırım gibi atılarak Buick'in sağ ön kapısını açtı. Malko ilk kez olarak bir insanın böylesine şaşırabileceğine tanık oldu. Tabii buna şaşırarak denebilir-se. Dizinin üstündeki tabancaya elini uzatamadı bile.

Krizantem'in çakaralmazı gök gürültüsü gibi patladı ve adamın boynunda koca bir delik açıldı. Baş direktisyona düşerken yanındaki arkadaşı kapıyı açtığı gibi dışarı fırlayıp kaçmaya başladı.

Malko tabancasını kalçasına dayayıp tetiğe bastı.

Adam top gibi yuvarlanarak tramvay hattının üzerine düştü. Hızla yaklaşmakta olan 26 numaralı tramvayın vatmanı fren yapacak zaman bulamadı. Çelik tekerlekler cesedi parçalayarak geçti. Vatman adamın intihar ettiğini sanmıştı.

Silah seslerini hiç kimse, hatta Buick'ta vurulan adam

bire farketmemişti. Malko ile Krizantem titreyerek uzak laştılar. Artık tekkeye d nemezlerdi. Polis neredeyse ora^ ya damlardı. Bu mahallede herkes birbirini tamrdı. Birileri onları görmüş ve polise haber vermiş olabilirdi. Belki de Kurt von HasePe haber verenler de bu mahalle sakinlerinden biriydi. İyi koku alıyorlardı. Bravo doğrusu!

Sohttenting'e ulaştıklarında bir taksi çağırdılar.

— Schvvartzenberg Platz, dedi Malko ş f re.

Krizantem şaşkınlıkla ona baktı.

— Bu Rus Elçiliği'nin adresi değil mi?

— Dostum, dedi Malko, sanırım ben yolculuğun sonuna geldim. Kendimi fazla hayale kaptırmamın gereği yok. Rusların öğreneceklerini öğrendikten sonra beni temizleyeceklerini biliyorum. Ayrıca, Rusların deyimiyle "sosyalist cennet"te yaşamaya hevesli de değilim... Fakat, bu kalleşliğe bir karşılık vermeden ölmek istemiyorum.

— Az  nceki adamların bizi bir daha rahatsız edeceklerini sanmıyorum, dedi Krizantem.

— Haklısınız, dedi Malko. Onlar etmez, ama başkaları çıkacaktır ortaya. CIA'nın parası bol. Benim de onlar hakkında bilgim. Dünyanın neresine gidersem gideyim, beni bulup haklayacaklardır. Troçki'yi duymuşsunuzdur. Onu temizlemek için Ruslar on yıl sabretti. Sonunda da Meksika'da hakladılar. Yani, birini öldürmek istendi mi eninde sonunda o iş olur.

Araba Opera ile Hotel Bristol' n önünden geçti.

— Durumu şimdi daha iyi anlıyorum, diye devam etti alko. Frank Thorpe'un beni bu göreve niçin seçtiğini de... Olayla ilgili herkesin öldürülmesi önceden kararlaştırılmıştı. Benim  ld r lmemse, vicdanını fazla rahatsız etmeyecekti. Çünkü ben Avusturyalıyım, Amerikalı değilim.

Krizantem başını salladı.

— Ama siz yıllardır onlara hizmet ettiniz. Kendilerine ihanet edeceğinizden kuşkulanamazlar.

— Mesele bu kadar basit değil. Son derece gizli olan bu dosyanın  alınması hiç yaşanmamış bir gerçek olarak İtilsin istiyorlar. Bu nedenle de olayı bilen herkesin  l-

mesi gerek.

Taksi Schwartzenberg Meydanı'nın köşesinde durdu. Diğer bütün elçilikler gibi Rus Elçiliği de Viyana'nın eski saraylarından birine yerleşmişti. Kapı kapalıydı.

Malko şoföre parasını verip indi. Yakındaki bir telefon kulübesine doğru yürüdü.

— Ne yapacaksınız? diye sordu Krizantem.

— Frank Thorpe'a meslek hayatının en büyük hatâsını yaptığını bildireceğim. Bu hatâsının felaketlere yol açacağını bilmesini istiyorum.

Krizantem çaresizlik içindeydi.

— Peki, ben ne olacağım?

— Etrafımızdaki çember daraldı. İstanbul'da bir felaket nedeniyle tanışmıştık, yine bir felaket nedeniyle ayrılıyoruz. Ortalıktan yok olun. Türkiye'ye geri dönün. En sağlamı bu. Hayatta kalmanızdan pek memnun olmaya-caklardır ama sizi orada bulmaları güçtür. Daha doğrusu öyle olmasını temenni ediyorum...

— Burada kalacağım, dedi Krizantem. Birinin şatoyla ilgilenmesi gerek.

— Oh! Şato mu dediniz?.. Ben öldükten sonra şatonun ne anlamı var!

— Türkiye'ye dönmek istemiyorum.

Malko döndü, telefon kulübesine girdi.

XX. BÖLÜM

Malko cihaza bir şilin atıp Amerikan Büyükelçiliği'nin numarasını çevirdi. Birkaç dakika sonra Rus Büyükelçiliği'nin duvarları arkasında CIA'dan kurtulmuş olacaktı.

Telefon açıldı.

— Viyana Amerikan Büyükelçiliği, buyrun!

— Bana William Coby'yi bağlayın, dedi Malko.

— Ayrılmayın... Kim arıyor?

— Prens Malko Linge.

Eğer Coby kendini yok dedirtirse nereden telefon ettiğini söyleyip adamı biraz harekete geçirecekti.

Değişik cızırtılardan sonra William Coby'nin heyecanlı sesi duyuldu.

— Malko! Nerele kayboldunuz böyle? Her yerde sizi aratıyorum!

Malko küfredecek oldu ama tuttu kendini. Sakin bir sesle:

— Yale Casusluk Okulu'nda yalan söyleme kursu gördüğünüzü biliyorum. Bitirme sınavınızı da madalya alarak geçtiğiniz belli. Beni arattığınızı biliyorum, hem de tabancalı, tüfekli, bombalı ekiplerle...

— Ne diyorsunuz siz?

Coby'nin şaşkınlığı samimi görünüyordu, ama Malko öfke içindeydi.

— Bakın, dedi, bu meslekte en az sizin kadar eskimim. Bunu siz de biliyorsunuz. Şimdi kulaklarınızı açıp beni dinleyin. Üç dakika sonra Rus Büyükelçiliği'nde ola-

cağım. Oraya girdikten sonra da tanklarla gelseniz beni zor yakalarsınız. İntihar etmeyi hiç düşünmemiştim, ama buna beni siz mecbur ettiniz. Fazla yaşayacağımdan hiç umudum yok ve öbür tarafa giderken de yalnız olmayacağım. Şu birkaç gün içinde sanırım Washington Morgu hayli kalabalıklaşacak...

Telin öbür ucunda William Coby sabırsızlıktan boğulur gibiydi.

— Fakat SAS,-çıldırılmışınız siz! Büyük bir hata işliyorsunuz.

— İzin verin de biraz da ben işleyeyim!..

Coby derin bir soluk aldıktan sonra devam etti:

— General Redford dün Viyana'ya geldi. Özellikle sizinle görüşmek için. İki gündür her on dakikada bir evinize telefon ettiriyorum. Haklısınız... bir yanlış anlaşılma oldu, fakat bitti bu. Tamamen bitti.

Redford'un adını duyan Malko'nun bir anda yüreğine su serpildi! Harika bir şeydi bu!

Kendisiyle görüşmek istiyorum.

— **Derhal.** Şu anda büyükelçinin odasında.

Yeniden cızırtılar duyuldu. Malko ayaza rağmen terlediğini farkettiler. Kalasının içinde binlerce düşünce vardı. Büyük **patronun** buralara kadar gelmesi çok önemli bir olaydı..

— Alo, SAS?

Amerikan casusluk teşkilatının en büyük şefinin sesiydi bu. Malko kendisini eski CIA Başkam'nın intiharı sırasında tanımıştı.

— Buyrun!

— Neredesiniz şimdi?

— İzin vererseniz bunu söylemeyeyim. Sonra bakarsınız bulunduğum bölge yanlışlıkla bombalanıverir...

Karşı taraftaki ses ciddileşti.

— Saçmalamayın. Mektubunuzu ve yanında gönderdiğiniz elli sayfalık kopyayı aldım. Buraya gelişimin nedeni de bu. Size karşı girişilen eylemlerin derhal durdurulmasını emrettim. Verdiğim sözden dönmediğimi de bilirsiniz.

— Öyleyse emrinize kulak asmıyorlar. Daha bir sa-

at önce iki araba dolusu katil beni haklamak için bir yılın masum insan öldürdü.

. — İmkânsız bu!

— Ne yazık ki gerçek! Aksi halde Ruslara sığınmaya kalkmazdım.

CIA Başkanı ilk kez olarak soğukkanlılığını kaybetti.

— Aman Tanrım! Sakın böyle bir şey yapmayın! diye bağırdı. Size söz veriyorum, kılınıza bile dokunmayacaklar. Beni duyuyor musunuz?

— Evet.

— Elçiliğe gelin. Sizi bekliyorum.

Malko hâlâ kendini tam olarak emniyette hissetmiyordu.

— Başka bir yerde buluşalım, dedi.

— Nasıl isterseniz.

— Güzel. Sizi Universit t Krankenhaus'da Profesör Kari Fellingner'in Röntgen Servisi'nin holünde bekleyeceğim.

Redford bir saniye bile düşünmedi.

— Anlaştık.

Telefon kapandı.

Malko avucunun ter içinde kalmış olduğunu gördü. Eğer CIA Patronu gerçekten avın durdurulmasını emretmişse, birtakım kelleler uçacak demektir.

Telefon kulübesinden çıkıp etrafa bakındı. Krizantem ortalıkta görünmüyordu. Meraklanmaya başladığı sırada Krizantem'in yan taraftaki bir kahvenin kapısından bağırdığını duydu. Tekkeden paltosuz fırlayan Krizantem soğuğa daha fazla dayanamamıştı.

— Yeni haberler var, dedi Malko ve "şirket" patronuyla yaptığı görüşmeyi aktardıktan sonra fikrini açıkladı:

— Redford dürüst kişidir. Zeki ve temkinlidir. Durumu incelemiş ve canlı halimin cesedimden daha az tehlikeli olacağını anlamış olmalı. Verdiği karar duygusal de-

ėil .

Kahveden çıkıp bir taksiye atladılar. On dakika sonra Garnisonstrasse'deki büyük hastanenin kapısındaaydılar.

Malko ile Krizantem koşarak içeri girdiler. Profesör Fellingner'in servisi sol kanattaki bir binada bulunuyordu. Merdivenden birinci kata çıktılar ve üzerinde "Rontgen Servisi" yazılı kapıyı itip koridora girdiler.

Koridorda muayene olmayı bekleyen birkaç hasta vardı. Hastabakıcılar ortalıkta yoktu. Malko banklardan birine oturarak çevresindekileri inceledi. Hepsi gerçek hastaya benziyordu. Zaten Redford'un bunca kısa zamanda bir "karşılama" tezgâhlaması imkânsızdı.

Uzun süre beklemediler.

Redford koridorun ucunda göründü. Yüzündeki ifadeyi daha da sertleştiren göz altındaki şişliklerle pekâlâ Profesör Kari Fellingner'in hastalarından biri olabilirdi. Ama ona eşlik eden çam yarması iki goril için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. King Kong'dan farksız cüsselerinden sıhhat fışkırıyordu.

Redford Malko'ya yaklaşırken geride kaldılar.

— Ne haber? dedi Redford.

— Kendimi kollamasam bu hastaneye birkaç gün önce gelmiş olacakımı. Morga tabii!

Redford yanma oturdu.

— Unutun bunları. Frank Thorpe yerdiği emirlerde haklıydı. Onu kınamıyorum. Fakat buna rağmen, bir sonuca ulaşamamış olmasından son derece memnunum. Siz değerli Jbir elemansınız.

Redford altın tabakasını çıkarıp Malko'ya sigara ikram etti.

— Elçiliğe niye gelmediniz?

— Çünkü sizin ya da Gehlen'in adamları bugün beni yine öldürmeye teşebbüs ettiler.

Olup bitenleri kısaca anlattı. Amerikalı sessiz sedasız dinliyordu. Malko sözünü bitirdiğinde dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

— Bir anlaşmazlık olmuş. Artık tekrarlanmaz.

Bu sırada Malko bir şey hatırladı. Washington'da "Redford gülümsüyorsa tehlikeli olur" derlerdi.

— Emirleri kime verdiniz? diye sordu Malko.

— Sözlü olarak Frank Thorpe'a ve William Coby'ye. İki gün önce.

- Buraya niye geldiniz?
- Zaten Bonn'a gidecektim. Geçerken uğradım. Artık tehlikede değilsiniz. Sözüme güveniyor musunuz?
- Elbette.
- Güzel. Artık bu olaya bir sünger çekin. Bunu hiç yaşamamış olalım. Yalnız bir mesele var... Bana gönderdiğinizin dışında başka "kopya" var mı elinizde?
- Elimde değil, ama kafamda var.
- Anlıyorum. Şimdi elçiliğe gidelim. Yapacak birçok işim var.

Hep birlikte hastaneden çıktılar. Redford'un antenlerle donanmış siyah Cadillac'ı karşıdaydı. Koyu renk camları arabanın içinin görülmesini engelliyordu.

Redford, Malko ve gorillerden biriyle arkaya geçti. Diğer gorille Krizantem de öne, şoförün yanına oturdular.

Elçiliğe kadar kimse ağzını açmadı. Cadillac'ta tam bir sessizlik vardı.

Krizantem'i gorillerle birlikte bırakan Redford Malko'yu William Coby'nin odasına götürdü.

Redford'u gören Amerikalı hemen esas duruşa geçti.

- Coby, verdiğim emirleri Kurt'a geçirdiniz mi?
- Elbette, efendim.
- Demek ki emirleri dinlemeyen o. Ya da başkalarının emirlerine uyuyor.

Malko başından geçenleri anlattıkça William Coby renkten renge girdi. Sonunda Malko:

— Sizlere yalan söyleyebilir, ama bana söyleyemez. Onu buraya getirtin, dedi.

Can sıkıcı bir sessizlik oldu. Redford Coby'ye dönerek:

— İstedğini yapın! dedi.

Coby hemen telefona sarıldı. Arabasında telefon bulunduğuna göre Kurt'u elçiliğe getirtmek mesele değildi. Redford Malko'ya yan odaya geçmelerini işaret etti. Ara kapıdan geçip Coby'yi yalnız bıraktılar.

Baş başa kaldıklarında Malko Redford'a döndü ve:

— Kennedy Dosyası hakkında ne düşünüyorsunuz? diye sordu. Ülkeniz büyük bir Başkan'ını kaybetti ve ka-

tilleri hâlâ elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Bu sizi rahatsız etmiyor mu?

Amerikalı kıpkırmızı oldu. Gözleri uzaklarda bir noktaya takılı kalmış gibiydi. Sakin bir sesle cevap verdi:

— İnanın, Kennedy'nin katillerinin cezalandırılması için canımı bile veririm. Bir gün bu da olacak. Belki ben ve siz çoktan ölmüş olacağız, ama er veya geç katiller açıklanacak. Fakat şu günkü durumda bu imkânsız. Bunun yaratacağı tehlikeyi hiçbir hükümet göğüsleyemez. Ben de aynı durumdayım...

— Anlıyorum.

Kapı açıldı, gorillerden biri girdi.

— Geldi! dedi.

Redford yerinden kalktı.

— Benim biraz işim var. Siz burada kalıp Coby ile sorunu çözün. Görüşmek üzere.

Redford gittikten sonra, Malko Coby'nin kapısını vurup içeri girdi.

Kurt von Hasel'in sırtı dönüktü ve Malko'yu hemen göremedi. Fakat Coby'nin yüzündeki ifadeyi farkedince arkaya döndü.

Yüzü karıştı birden. Göz göze gelmemek için bakışlarını kaçırarak:

— Ne hoş bir sürpriz! dedi. William burada olduğunuzdan söz etmemişti.

William Coby şu anda trende olsa, hiç düşünmeden "imdat kolu"nu çekerti!

Malko zaman kaybetmedi.

— Bana karşı girişilen eylemin durdurulması size ne zaman emredildi? diye sordu Kurt'a.

Avusturyalı koltuğunda biraz kımıldadı.

— Sanırım, iki gün oldu.

— Peki, bu sabah katillerinizle birlikte ne halt yiyor-dünüz?

— Ama siz...

— Sizi Austin'de gördüm. Gehlen-Apparat'ın Buick arabasıyla birlikteydiniz. Bir rastlantı mı dersiniz?

Bir sessizlik oldu. Sonra Kurt:

— Hayır, dedi. Rastlantı değildi.

Elini beline attığı anda ara kapı aniden açıldı. Beliren adamın elinde sarı bir yastık vardı. İki patlama oldu.

Kurt von Hasel koltuğa yığılırken yere kromajlı küçük bir Colt 32 yuvarlandı. Susturucu görevi gören sarı yastığın arkasında Redford'un gorillerinden biri vardı. 38'liğinden çıkan iki kurşun Kurt'un karaciğerini parçalamıştı. Yaklaştı, Avusturyalıının ölmüş olduğunu gördükten sonra yastığıyla birlikte geldiği gibi gitti.

William Coby sinirden titriyordu. Yale Casusluk Okulu'nda ona CIA'nın bu tarafından söz etmemiş olmalıydılar.

— Kimin hesabına çalıştığını öğrenebilseydik, dedi Malko. Anladığım kadarıyla bu sabah beni kaçırmak istiyordu. O kadar kalabalık olmalarının ve beni görünce kaçmasının nedeni bu olmalı. Beni öldürmek istemiyordu... Şimdi kendinize yeni bir ajan arayacaksınız...

Redford'un içeri girmesiyle Malko sustu. CIA Patronu koltuğun önünde durup Kurt'a acıyarak baktı. Gorili durumu anlatmış olmalıydı. Malko Redford'un mesleğinden nefret ettiğini hissetti. Onun durumundaki birinin adamlarının ölümüne gözleriyle tanık olmaması gerekirdi.

Tabakasını açıp bir Winston çıkardı. Sigarasının dumanını üfleyerek Malko'ya döndü:

— Zor bir meslek yapıyoruz. Dostumuz kimdir, düşmanımız kimdir, bilemiyoruz.

*
* *

Şöminedeki odunlar çıtırdayarak yanıyordu. Malko yere uzanmadan önce kütüphanenin kapısını gizlice kilitlemişti. Yemek odasından getirdiği iki şamdanla aydınlanan salonda tatlı bir sıcaklık vardı.

Ateşin önüne diz çökmüş olan Alexandra saçlarıyla oynuyordu. Yüzünde alevlerin kızılığı vardı. Gözlerindeki ışıltının oynayan alevlerden mi, yoksa düşüncelerinden mi kaynaklandığı belli değildi.

Malko kadehini uzattı.

— Mutluluğumuza!

Alexandra da kadehini kaldırdı ve bir dikişte votka-

yı boşalttı. Sonra kollarını boynuna dolayarak çıplak göğüslerini yasladı.

— Aslında buraya gelmemeliydim. İğrenç domuzun tekisin sen!

Malko göğüslerinin ucuyla oynayarak:

— Niye? diye sordu.

— Amerikalı şıfıntı yüzünden tabii! Onun hâlâ burada olduğundan eminim. Bir elime geçirirsem onun da, senin de...

— O öldü, dedi Malko. Onu öldürdüm. Senin o güzel gözlerin için!

— Saçmalama yine.

— Cesedini görmek ister misin? Bahçedeki kulübede.

Alexandra titrediğini hissetti. Bir an bunu gerçek sanmıştı. Mâlko'ya sarılarak daha güçlü sıktı onu.

Malko genç kadının dizini okşuyordu. Uzun zamandır ilk kez olarak pantolon giymemişti. Parmaklarını dizinden yukarı kaydırды. Alexandra hiç ses çıkarmadı. Kendini sırtüstü yere bırakıp yüzünü alevlere çevirdi. Sıyrılan etekliğinin altından o nefis bacakları ortaya çıkmıştı.

Holdeki saat üç kez çaldı. Hafifçe ürperen Malko kalktı, şömineye bir kütük attı.

Alexandra gerinerek kollarını sevgilisine uzattı. Üzerindeki her şeyi çıkarmıştı.

Gözlerini yumarak Malko'ya sımsıkı sarıldı ve kulağına fısıltılı bir sesle:

— Meine Vervögelte Karserliche Hoheit!* dedi.

(*) Bu işi tam bir Prens gibi beceriyorsun!